

Tony Buổi Sáng

trên
đường
băng

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Mục Lục

Lời Nói Đầu

Phần I: Chuẩn bị hành trang

Chuyện thắng Quân

Chuyện ở Trung Đông

Một đời xớ rớ...

Một lá thư Quảng Bình

Một lá thư Cà Mau

Chuyện lẩu cá kèo

Tư duy tích cực

Chuyện hai bán cầu não bộ

Chuyện viết đúng

Học giùm tôi cái

Chuyện chọn trường

Hành trang tuổi 20

Về nổi cực hình mang tên ngoại ngữ...

Tôi là ai?

Thiết kế cuộc đời

Người Nhật học hành thế nào

Chủ nghĩa hoàn hảo của người Đức

Tối hậu thư cho 1 nhân viên đi trễ

Ăn cắp quen tay ngủ ngày quen mắt

Bệnh " toán lớp một"

Nỗi lòng Bồ Đề Sư Tổ

Bí mật của người giàu có

Một bếp lửa hồng

Chuyện thắng Kiên

Con cò của mẹ

Chỉ đường

[Hùn hạp làm ăn](#)

[Nhành cây trứng cá](#)

[Chuyện cái tổng đài điện thoại](#)

[Thành đạt, thành công và thành gì nữa?](#)

[Chủ nghĩa Makeno](#)

[Chị lái đò](#)

[Chuyện củi trâu](#)

[Bệnh nghiện Internet](#)

[Chuyện con nghé...](#)

[Ứng xử tiền nong](#)

[Phần II: Ở phòng chờ sân bay.](#)

[Tâm của Tony \(bài 18+\)](#)

[Trí khôn của Tony](#)

[Chứng tự kỷ của Tony](#)

[Chuyện Tony làm hướng dẫn viên du lịch](#)

[Chuyện Tony đi ăn Buffet quốc tế](#)

[Chuyện Tony đi du lịch](#)

[Chuyện Tony đi uống cà phê](#)

[Chuyện nghe nhạc của Tony](#)

[Cách ngồi xe hơi kiểu Tony](#)

[Ăn uống kiểu Tony](#)

[Điền vào dấu ba chấm](#)

[Chuyện nhà anh Khổm](#)

[Phần III: Lên máy bay.](#)

[Hồng Ngự mang tên em](#)

[Hào hào sáng sáng](#)

[Trò đàng đi buôn](#)

[Chuyện cái cối xay](#)

[Lẽ nào khổ miết?](#)

[Chuyện cô giáo miền Lục Ngạn](#)

[Tiền đâu khởi nghiệp?](#)

[Một lá thư Phan Thiết...](#)

[Lần đầu đến Seoul](#)

[Nông sản an toàn và trái tim người Việt...](#)

[Tiếng khóc xé đêm...](#)

[Chuyện ông Park](#)

[Cách đo lòng người](#)

[Chuyện ở Mumbai](#)

[Các bạn trẻ hãy đọc, dù chỉ 1 lần...](#)

[Trên Đường Băng](#)

Lời Nói Đầu

Có một nhóm nhỏ các bạn trẻ thế hệ 9x gọi Tony Buổi Sáng (TnBS) bằng danh xưng rất miền Nam là dượng. Ở miền Nam, dượng là chông cô hoặc dì, không có quan hệ ruột rà máu mủ gì nên thường trao đổi với con cháu rất thoải mái, sẻ chia như hai người bạn. Nên cuốn sách này là tập hợp những lời trao đổi của dượng với các bạn trẻ đó. Thế giới sẽ tốt đẹp hơn khi người ta biết chia sẻ, đặc biệt là những trải nghiệm. Thay vì trải qua và vấp phải để có nó, người trẻ có thể lĩnh hội thông qua sự chia sẻ của những người đi trước. Dành thời gian để trải nghiệm những cái khác nữa vì thế giới rất rộng lớn và xã hội thì muôn màu.

Nhưng không dễ để ai đó sẻ chia, vì bí quyết, kinh nghiệm sống, kinh nghiệm ứng xử, kinh nghiệm làm ăn... họ thường sẽ giữ lại cho riêng mình để kiếm tiền, hoặc chỉ truyền cho con cháu dòng họ. Có dân tộc còn xem như là bảo bối, không để lọt ra ngoài nước. Là một thanh niên từ nông thôn lên thành phố học hành rồi sau đó khởi nghiệp với việc xuất khẩu hàng hóa Việt Nam ra thị trường thế giới, Tony xin sẵn lòng chia sẻ với các bạn trẻ về con đường mình đã đi. Trong quá trình làm ăn, cứ có cơ hội để du học dù ngắn hạn, Tony cũng xách cặp đi. Dù trò chuyện với một cao nhân trên núi cao hay một bác xe ôm ở góc phố, Tony cũng tìm được nhiều cái hay ho trong vốn sống của họ để chiêm nghiệm và viết lại. Tony mong muốn các bạn trẻ Việt ngày càng văn minh hơn, hào sảng hơn, mạnh mẽ hơn để mỗi cá nhân các bạn phải tự tin, tự trọng, tự lập, tự chủ. Mỗi công dân có lòng tự trọng thì dân tộc sẽ tự cường. Tự tin nghĩa là "mình tự tin mình, mình phải tin vào năng lực, đạo đức, ý chí, trí tuệ của mình trước thì mới có thể xây dựng được lòng tin với người khác. Mình còn không tin mình thì ai tin, nên các bạn

phải “tự tin” trước. Một khi một cá nhân có năng lực và có lòng tin, cá nhân đó sẽ cất cánh. Dù rẽ trái, rẽ phải hay đi thẳng, Con đường nào cũng dẫn bạn đến đại lộ thênh thang. Để cất cánh, một chiếc máy bay phải chạy đà. Hành trang để chuẩn bị chạy đà và cất cánh là gì, mời các bạn đọc các bài viết trong cuốn sách này. Ở cuối mỗi bài viết là một vài dòng để trả ả. Các bạn nên dùng bút chì viết lại cảm nghĩ của mình về bài viết đó. Và sau sáu tháng, các bạn nên đọc lại sách và những gì chính mình cảm nhận, các bạn sẽ thấy có sự khác biệt rõ rệt trong nhận thức của mình.

Tương lai mỗi người là do nhận thức quyết định tất cả. Thành người sâu sắc hay hời hợt, người tích cực hay bi quan, người hạnh phúc hay bất hạnh, người chiến thắng hay thất bại... tất cả đều khởi nguồn từ nhận thức. Nhận thức chính là thước đo sự trưởng thành của một con người. Một khi có nhận thức logic, đúng đắn, thì mọi thứ sẽ nhẹ nhàng hơn. Mình sẽ biết mình là ai, sứ mạng cuộc đời mình là gì, thì sẽ sống một cuộc đời ý nghĩa, trọn vẹn, không hối tiếc. Những câu chuyện trong sách đều là hư cấu, do Tony tưởng tượng cả, hoặc nghe kể lại, nhằm minh họa cho ý của mình chứ không đặt nặng số liệu dẫn chứng. Mong các bạn chỉ đọc và cảm nhận tinh thần của một cuốn sách viết theo kiểu văn học hư cấu hài hước, không phải là công trình khoa học hay báo chí.

Có một số bài viết là dành riêng cho các nhóm tình nguyện. Trong những năm qua, Tony cũng có tổ chức các nhóm tình nguyện theo chương trình Giải cứu nông sản (khi nông sản bị đổ đống, dội chợ, các bạn sẽ về các địa phương mang lên thành phố, bán giá bả đúng chi phí để giúp nông dân), Áo ấm mùa đông (lên miền núi mang nông sản núi cao về thành phố bán, tiền lãi mua áo ấm gửi lên cho các trường tiểu học miền núi) cho các bạn trẻ cho cơ hội cọ xát thực tế. Các bạn lưu ý để không bỏ lỡ với các thông tin trong các bài viết.

Đôi lời gửi đến các bạn trẻ với tất cả sự yêu thương của người đi trước. TnBS

Phần I: Chuẩn bị hành trang

Chuyện thăng Quân

Năm ngoái, lúc tìm đơn vị thi công cho Villa De Tony ở quận 9, có anh bạn giới thiệu Tony đến một công ty xây dựng của nước ngoài. Bữa đó, ra tiếp Tony là một cậu còn trẻ tên Quân, thấy ghi trên danh thiệp là trưởng phòng. Tony ngạc nhiên, vì ngành này mà lên chức trưởng phòng thường là phải lớn tuổi. Hỏi ra mới biết là nó ở trọ gần chung cư Tony. Nên Tony rủ qua nhậu vào cuối tuần với nhóm bạn bè của mình.

Nó kể em mới học xong lớp 9, nghỉ học ở nhà phụ bố làm cửa sắt trên thị trấn Bắc Hà. Sau đó học trung cấp nghề ở Lào Cai ngành xây dựng dân dụng, vừa học vừa làm, tốt nghiệp cấp 3 hệ bổ túc. Sau đó vô Sài Gòn, em vừa đi phụ hồ, vừa tranh thủ học ngành xây dựng ở một cao đẳng dân lập trên Gò Vấp. Tình cờ em đọc một câu trong một cuốn sách, đại ý là đời người chỉ có một lần sống trên trái đất, nên đi đây đi đó ra thế giới bên ngoài cho biết. Thế là em lao vào học ngoại ngữ như điên, dù mấy lần bỏ cuộc, vì bị ngọng l, n, r, d, ch, tr,.. Ban ngày đứng dưới nắng nóng làm việc, tối đến chỉ muốn lăn ra ngủ. Nhưng ý chí của một người con trẻ lại bùng lên, em nắm tay lại và đứng bật dậy, em lại lóc cóc đến trung tâm và về nhà tự học đến khuya. Rồi có lần em thấy công ty này quảng cáo này tuyển nhân viên, em nộp đơn và được nhận vào làm, ông Tây sếp nói mày học gì không quan trọng, quan trọng là mày có cái gì trong đầu. Đúng 6 tháng sau, em được lên làm trưởng phòng, chỉ huy cả mấy chục đứa, có cả kỹ sư tốt nghiệp từ các đại học lớn như Bách Khoa, Công Nghiệp, Kiến Trúc...

Nó nói em 5h sáng đã ngủ dậy, tập thể dục rồi đi làm sớm nhất công ty. Lên dọn dẹp giấy tờ của mình và của các bạn trong phòng, coi các file trên máy tính, cái nào không xài thì xóa. Dọn dẹp máy tính cũng như dọn dẹp ở nhà vậy. Rồi thậm chí phụ chị lao công lau chùi toilet, hút bụi, lau kính trên cao chỗ chị ấy với tay không tới. Trong lúc làm việc, em nghĩ ra các việc phải làm, nên chiều khi đóng máy tính thì mọi việc đều đã giải quyết hoặc em đã nắm được tiến độ là đang tới đâu, để mai vô xử lý tiếp. Buổi tối, em nán ở lại 1 tiếng hướng dẫn các bạn mới vào hay nhóm sinh viên thực tập. Nó nói mình hướng dẫn các bạn, mình cũng ôn lại kiến thức và nhiều cái mới các bạn phản biện, mình sẽ tìm hiểu thêm. Nên lúc họp với sếp lớn bên nước ngoài qua, nhiều kỹ sư tốt nghiệp Bách Khoa, Xây Dựng....nhưng nghe tiếng Anh lồm bồm hoặc không cập nhật kiến thức mới, em phải dịch lại cho hiểu sát nghĩa. Trong các lần tranh luận, em đều có căn cứ và lập luận rõ ràng đưa ra để mọi người tâm phục khẩu phục, dù em chỉ có cái bằng cao đẳng nghề gì đó thôi chứ không phải là kỹ sư hàn lâm. Tụi kỹ sư kia đâu tiên cũng coi thường em, nhưng riết thấy em tử tế và hiểu biết nên đành im lặng.

Có bữa Tony sang nhà trọ của nó để rủ đi uống cà phê. Nhà trọ của nó nằm sâu trong hẻm, ở chung với 3 đứa nữa. Vô thấy nó đang hí hục lau quạt trần. Thấy tivi bàn ghế gì đều sạch như mới. Nó nói 3 đứa kia làm biếng lắm, nói dọn dẹp làm gì, vì đây là nhà trọ. Nhưng nhà trọ cũng là nhà, chỗ mình ở phải sạch sẽ tinh tươm, mình hưởng chứ ai hưởng. Nhưng nếu để mặc thì ai làm anh? Thôi mình làm cho xong. Tony nói đúng, thể loại làm biếng thì nhà trọ nó không lau đã đành, cho nó cái biệt thự nó cũng không lau luôn. Nó nói em nghĩ quan sát miết, cứ có góc nào trông là em thiết kế một cái gì đó, có khi chỉ là một cái kệ để bình hoa cho đẹp. Tối nào nếu không gặp khách nó cũng tự đi chợ nấu ăn cho sạch sẽ. Sau đó

nó đi tập thể dục chạy bộ ở trung tâm thể hình, xong về tắm rửa sáng khoái, ngồì học anh văn hay đọc sách đến khuya, chỉ đi chơi với bạn bè vào tối thứ 7 hay sáng chủ nhật, còn lại thời gian là đầu tư cho trí tuệ và sức khỏe. Laptop Ipad nó cũng có nhưng chẳng bao giờ đụng đến khi ở nhà trừ khi phải làm thêm các bản vẽ. Nhìn nó sống rất văn minh. Trên tường là kệ sách có nhiều sách chuyên môn lẫn sách văn học, nó nói em tranh thủ đọc vào buổi tối trước khi ngủ, đọc sách giấy sẽ đỡ mỏi mắt hơn và thú vị hơn. Tony mở coi thì bao nhiêu sách kinh điển như "Đỏ và Đen", "Hãy Để Ngày Ấy Lụi Tàn", "Tiếng Chim Hót trong bụi mận gai", thậm chí "Miếng da lừa" của Balzac cũng có. Tony thấy thầy này còn trẻ mà đọc sách văn học như vậy, là đứa hay ho đẳng cấp đây, nên đồng ý cho đi theo rót rượu trong các cuộc nhậu với nhóm bạn.

Tony cũng hay gọi nó qua sửa giùm ống nước hay tắt lại điện đóm trong nhà. Nó nghe là tranh thủ mang đồ nghề qua làm liền, làm xong dọn dẹp hút bụi lau sạch như mới, cho tiền nhưng không lấy. Nên cả nhà Tony ai cũng mê n. Nó thích ngồì nhậu với đám bạn Tony, vì thầy ai cũng thành đạt, có sự nghiệp riêng ổn định, bạn nào cũng có gia đình riêng bé nhỏ và thường xuyên gặp gỡ giúp đỡ nhau. Cuộc rượu cuộc trà nào cũng toàn đàm đạo chuyện văn thơ, không bao giờ bàn chuyện chính sự hay làm ăn gì cả, dù kẻ bán phân, người sản xuất nhôm nhựa, kẻ bán phân đưa hương (kinh doanh mỹ phẩm) chứ không phải là văn nghệ sĩ. Nên ngưỡng mộ lắm, nói các anh giúp em thiết kế cuộc đời đi. Mình nói dù em có thiết kế cuộc đời hay không thiết kế, anh tin là em sẽ hạnh phúc và thành công. Vì em có nhiệt tình, em có trí tuệ, em có sự chăm chỉ và quan trọng nhất, em được lòng mọi người. Và sự chân thành của em xuất phát từ tâm sáng, tụi anh lăn lộn thương trường mười mấy năm nên nhận biết dễ dàng lắm. Giữa đũa mòm mép và đũa thật lòng, tụi anh nói chuyện 3 nốt nhạc là phát hiện ra.

Mình cho nó 7 câu hỏi, kêu về suy nghĩ trả lời bữa sau mình thảo luận. Thứ nhất là the mission of life, tức sứ mạng của cuộc đời bạn là gì. Sứ mạng ở đây là mày muốn tương lai mày ra sao, một ông chủ một quán bánh bèo, một người lãnh đạo ở một tập đoàn, hay một giáo viên, một linh mục, một nhà hoạt động xã hội, hay đơn thuần chỉ là 1 người đàn ông có 1 gia đình bé nhỏ, hay thành cái ông gì đó mà mình mong ước. Nó về suy nghĩ 3 hôm. Cái bữa sau, nó đem qua cho Tony 1 con gà quay, dắt theo một cô bạn xinh xắn.

Cái anh em bày thịt gà rồi lấy bia ra uống. Cô bạn gái đi theo Quân tên là Loan, nhà giàu lắm, có mấy chục hecta trồng cà phê ở Di Linh. Cái Loan tốt nghiệp ngành bưu điện viễn thông nhưng làm ở công ty du lịch. Gia đình mua cho một cái nhà to đùng ở Phú Nhuận nhưng Loan không ở, nói em cho thuê một tháng cũng kiếm được 20 triệu. Còn em đi 1 cái phòng trọ gần chỗ làm, tháng 2 triệu thôi. Nó nói nhà to quá em ở 1 mình cũng sợ, lại lãng phí nên tính vậy gọn hơn. Tiền hàng tháng tích lũy được, lương thưởng cũng tãn tiện, để vài bữa nữa em đi du học tự túc chuyên ngành quản lý du lịch ở Thụy Sĩ. Em đam mê ngành du lịch anh à. Quân nói nếu Loan đi Thụy Sĩ thì Quân cũng sẽ tìm cách đi tu nghiệp ngành xây dựng bên Đức, có gì cuối tuần chạy qua núi An Pơ nấu cơm y chang như bây giờ ghen. Hai đứa cười tươi như hoa với kế hoạch du học của mình, thấy thiệt dễ thương.

Nhìn cái Loan, Tony ưng mắt lắm. Vì thấy con gái mà biết vun biết vén (một số bạn gái cũng chỉ biết vén mà không biết vun), nhà giàu mà tiết kiệm thì là đứa rất hay ho, nên ra hiệu nói 2 đứa em là một đôi rất tuyệt, anh duyệt. Cái Loan nói gia đình em cũng giới thiệu em nhiều mối, con trai bây giờ phần nhiều lười biếng nhót thấy anh ơi. Đàn ông gì mà bóng điện hư không biết sửa, cái toilet hư cũng kêu thợ, suốt ngày chỉ biết cà phê nhậu nhẹt với

facebook game online, chả biế t làm gì. Em quen với anh Quân vì thấ y ảnh chĩn chu, chiề u chủ nhật em hay qua nhà trọ của ảnh rồ i nấ u cơm ăn, thấ y rấ t ngon lấ m. Hèn gì thấ y 2 đũa làm đờ nhậ u mà khéo tay, thĩt gà chấ t miề ng nào miề ng nấ y đề u nhau, có miề ng da phủ ở trên chứ không tan nát như Tony chấ t.

Bữ a đố , có anh Phương anh Tú, chị Thảo cũ ng là bạn của gia đĩnh Tony nữ a. Mấ y bạn này cũ ng gầ n nhà nên có nhậ u là gọi qua. Tony ghét nhậ u ngoài quán, vì ô ãn ào, xô bõ . Vô quán gọi toàn đặ sản chứ có ăn đượ c đầ u, cứ 3 phứ t là cầ m lĩ lên cụng 1 lầ n. Ở nướ c ngoài, người ta vô cụng 1 lầ n, rồ i thõ i, ai uố ng thì tự đũa lên miệ ng uố ng, chứ không có cụng hoầ i như ở ta. Vừa gấ p miề ng ăn đũa vào miệ ng, chưa kĩp nhai đầ cụng. Rồ i màn cuố i là cũ ng nhau vô trong toilet, có chỗ ghi rõ là “ bõ ãn ói”, nõn thố c nõn tháo ra hế t mớ i mớ n ngon vậ t lạ. Hờ i xưa Tony đi làm sale, ông sế p đặ mầy đi nhậ u với khách hàng, nữ a chừ ng mầy giả bộ vô toilet, mớ c hõ ng ra ói hế t, rồ i ra tĩnh táo nhậ tiế p nhà. Tony chắ ng bao giờ nghe lờ i, uố ng đượ c bi nhiề u thì uố ng. Ai nói mặ c kệ. Chớ mắ c mớ gì mà phải khỏ sỏ và lã ng phĩ vậy?

Uố ng bia uố ng rượ u thì theo sở thĩch, theo tửu lượ ng chứ khĩch bắ c, nờ i này nờ i kia mầ ãn chi. Tony thấ y ai mà ép ép kiể u đố , đứ ng đậ trắ tiề n rồ i bỏ vờ ãn. Các bạn trẻ nghe lờ i Tony, không phầ i nghe theo mấ y cầ u khĩch tượ ng đố rồ i uố ng như điề n như khù ng. Và mấ y thắ ng ép rượ u cũ ng là mấ y đũa nhằ m nhĩ, mớ i quan hệ đố cũ ng chắ ng cầ n phầ i đầ u tư làm gì mà phải ngại ngù ng cả nể , đẹ p cho xong. Khĩch tượ ng để làm ra tiề n, để giầ u có sang trọng, để vắ n minh đắ ng cấ p, để tử tề giỏ i giang thì còn đượ c, còn ép nuố t cõ ãn vào bụ ng, thì thõ i, unfriend.

Vắ n hỏ a công sỏ ở đõ thị Việ t Nam bậ giờ là thế , nhìn thấ y chán. Tan giờ làm là đi nhậ u. Buõ ãn cũ ng nhậ u. Vui cũ ng nhậ u. Không

buôn không vui cũng nhậu. Sao không đi tập gym, tập thể dục thể thao, chơi tennis, chơi cầu lông, đi bơi, đi học thêm ngoại ngữ, đi học nhảy, đi thăm bạn thăm bè, về nhà nấu ăn đọc sách dọn dẹp nhà cửa giúp đỡ người nhà? Riêng thành thói quen, 5h chiều shut down máy là vọt đi. Vô nâng ly toàn nói mấy chuyện chính sự linh tinh, chém gió ào ào, say xỉn rồi phóng xe máy đảo qua đảo lại trên đường. Lương bổng có bi nhiêu đâu mà tôi nào cũng ra quán, vừa tôi tiên, vừa mệt người, bữa sau dậy đâu có nổi. Bụng đừa nào mới hai mươi mấy tuổi mà đã phệ xuống, mặt mũi thì nhàu nát, bụng beo. Sức khỏe, trí tuệ gì cũng không có. Muốn nhậu nhẹt gì thì nên cuối tuần tổ chức ở nhà bạn, uống 2-3 chai cho nó hưng phấn, còn nhảm bữa nào muốn say túy lúy thì chơi uống rượu luôn, rồi ngủ lại đừng đi về nguy hiểm xe cộ.

Trở lại bữa nhậu hôm đó, mấy anh em vừa uống bia, ăn thịt gà, vừa bàn chuyện thơ chuyện văn hào hứng lắm. Một lúc Quân nó ngà ngà say, mới nói anh Tony à, em biết ơn anh lắm. Về câu hỏi anh cho em hôm trước, em về suy nghĩ kỹ rồi, sứ mạng của cuộc đời em là một bài hát. Để em hát anh nghe. Nói rồi nó cất giọng vang vang:

“Làn gió thơm hương đêm về quanh khu nhà tôi mới cất xong
chiều qua Tôi đứng trên tầng gác thật cao, nhìn ra chân trời xa xa
Từ bao mái nhà đèn hoa sáng ngời, bầu trời thêm muôn vì sao sáng
Tôi ngắm bao gia đình lửa ấm tình yêu, nghe máu trong tim hoà
niềm vui lâng lâng lời ca”

Rồi cái Loan cũng góp giọng

“Loan ơi, Quân còn đi xây nhiều nhà khắp nơi Nhiều tổ ấm
sống vui tình lứa đôi

Lòng Quân thấ y càng thương nhớ em

Dù xa nhau trọn ngày đêm, Quân càng yêu em càng hăng say. Xây cho nhà cao cao mãi”

Biế t là bài “Những Ánh Sao Đêm” của nhạc sĩ Phan Huỳnh Điểu, vì hém thuộc lời nên Tony lật đật vô phòng ngủ lấ y Ipad ra mở lời để cùng nhau ca. Mấ y người bạn của Tony cũng lấ y Iphone ra search lời bài hát, rô i biế n thành tô p ca nam nữ. Đang hát, 2 người cạnh nhau sẽ nhìn nhau cười 1 cái hoặc lấ y tay chỉ 1 chỗ nào đó rô i cùng nhìn, giồ ng như trên sân khấ u văn nghệ sinh viên ngày xưa vậy. Hát xong, thấ y cái Loan gục nhẹ đầ u vào vai Quân, nhìn đẹp đôi quá nên Tony mới nói, vài bữa tụi bây cưới nhau, tao đi đám cưới 1 cây vàng...(còn tiế p)

Chuyện ở Trung Đông

Các quốc gia ở Trung Đông hầu hết nằm trên những giếng dầu khổng lồ. Cứ thế, ra sau nhà mức dầu lên bán.

Nhưng gần đây, thế hệ con em của các nhà giàu Ả Rập sau khi du học Tây Tầu về, nhận thấy sự giàu có do tài nguyên thiên nhiên mang lại không vững bền được. Vì tài nguyên sẽ cạn kiệt, những quốc gia phồn vinh nhất lại là những quốc gia ít tài nguyên thiên nhiên nhất, tài nguyên con người mới là quan trọng. Những cái đầu kiệt xuất, giới giang sẽ giúp quốc gia phát triển bền vững. Không có dòng máu của ai, của dân tộc nào là đẳng cấp cả, tất cả đều do đào tạo mà nên. Một đứa trẻ mồ côi trong trại mồ côi ở Việt Nam cũng có thể trở thành 1 bộ trưởng ở Đức. Cũng không có người dờ, chỉ có người lười học tập và lười lao động và biến thành người dờ.

Nói là làm, họ đầu tư con người kinh khủng, điển hình như Ả Rập Sau-di, quốc gia luôn dẫn đầu về lượng sinh viên du học tại Mỹ và châu Âu. Đặc trưng của nhóm này là sau khi học xong, họ về nước chứ không ở lại, mở cơ ngơi làm ăn, chủ yếu các ngành nghề không liên quan đến dầu khí. Nên họ học không vì bằng cấp, mà học để biết cách làm. Dubai hay nhiều thành phố khác trở thành các trung điểm cho du lịch, tài chính, thể thao, hậu cần, vận tải...vì họ biết TIỀN ĐỂ RA TIỀN. Các doanh nhân ở đây biết lợi thế nằm giữa lục địa Á-Phi-Âu của vùng trung đông và cứ thế hút bạc của Âu, Á, Phi, có nhiều tiền đem qua cho họ hết.

Các sân bay ở Dubai, Doha...không ngừng mở rộng quy mô, làm cơ sở cho 3 hãng hàng không lớn nhất ở Trung Đông, đều được xếp

hạng 5 sao, là Emirates, Qatar và Etihad. Mỗi hãng có máy trăm chiếc máy bay tân tiến hiện đại, họ tổ chức đi thu gom khách hầu hết mọi thành phố lớn ở châu Á, từ Phnom Penh đến Mumbai, Tokyo, Thượng Hải....rồi chờ về trung điểm. Từ trung điểm đó, họ tuta đi mọi thành phố lớn ở châu Âu và châu Phi. Các sân bay ở đây hoạt động 24/24 và các chuyến bay nối tiếp nhộn nhịp vô cùng, các xe buýt chờ đầy khách từ cửa này đến cửa kia trong sân bay, băng qua những con đường đầy cát của sa mạc, thậm chí từ terminal này đến terminal kia phải đi tàu điện. Ví dụ như sân bay Dubai, có tới 70 triệu hành khách 1 năm, và nối tiếp trực tiếp với 270 thành phố trên thế giới, có 90,000 nhân viên phục vụ tại sân bay trực tiếp, nửa triệu việc làm gián tiếp. Hàng năm, sân bay này thu về 27 tỷ đô la, bằng GDP một quốc gia nhỏ.

Điều đặc biệt là công nhân viên ở các sân bay phần lớn là người nước ngoài. Họ tự tìm đến để làm việc (search “apply job in Dubai/Doha airport”). Còn trên các chuyến bay, tiếp viên đủ thành phần quốc tịch, phi công cũng vậy, chỉ có máy bay, sân bay, tiền lãi...là của các ông chủ Ả Rập. Vì họ đào tạo dân họ với thói quen “cho việc” tức quản lý và kiếm tiền, còn nhân lực thuê mượn hết. Ấn Độ, Srilanka, Thái Lan, Philippines, Indonesia...là những nơi cung cấp nhân lực nhiều nhất cho họ.

Họ có văn phòng tuyển nhân lực ở các nước. Ở Ấn, họ tuyển ở Mumbai, Chennai và New Delhi. Ở Trung Quốc, họ đặt VP ở Thâm Quyến, Thượng Hải, Bắc Kinh. Ở Đông Nam Á, họ đặt văn phòng tuyển người ở Singapore và Kuala Lumpur. Các bạn trẻ phải tự nộp hồ sơ và sang đó phỏng vấn, ngày nào cũng có tuyển. Các bạn trẻ mới ra trường ở Đông Nam Á rất thích công việc tiếp viên hàng không hay nhân viên mặt đất ở sân bay trung chuyển, thường làm 2-3 năm để kiếm ít tiền trước khi về nước làm ăn.

Ngoài ra, nếu làm tiếp viên HK, còn có cơ hội du lịch miễn phí. Vì một đoàn tiếp viên bay đường dài, ví dụ đến Milan Ý, sẽ nghỉ ngơi vài ngày. Toàn ở khách sạn 5 sao. Ở Tp HCM, đoàn tiếp viên hay ở khách sạn Movenpick, đưa nào đưa nấy vô khách sạn đẹp như tiên nữ ngọc đồng, sáng lóa cả góc trời.

Chúc các bạn trẻ tự tin làm việc và trở thành công dân toàn cầu. Làm việc ở Trung Đông, giá cả sức lao động là công bằng cho mọi quốc tịch. Họ cũng không quan tâm bằng cấp, high school là đủ, miễn tiếng Anh giao tiếp tốt. Nhưng phải thể dục thể thao để khỏe mạnh, chịu đựng được cường độ làm việc với “con nhà người ta”. Con nhà người ta bây giờ là Mary, Zhu Xiao Bin, Sasaki, Peter, Mohamed, Naidu...nên mình phải cao lớn, khỏe mạnh, đẹp để ngang hàng với họ. Đẹp thói quen đặt đeo với ipad laptop mà đầu tư cho thể lực và trí lực đi, để phân công lao động quốc tế. Lương khởi điểm của sinh viên tốt nghiệp không phải 4-5 triệu nữa mà là 2000-3000 USD.

Mình làm ở đó, lương bổng cao nên về quê hương Cà Mau xài tiền như nước nhé, gián tiếp làm cho quê nhà giàu có hơn. Ví dụ 1 con cua Cà Mau, dân địa phương ăn 20,000 đồng còn lật qua lật lại chéóp ché nhỏ, mình phá giá liền, mua con cua đó giá 200 ngàn đồng trong sự ngỡ ngàng của thực khách bản địa. Người thì nước hoa sực nức, ăn vận sang trọng, mở miệng nói tiếng Anh lơ lớ, người ta đang hâm mộ nên mình phải chảnh lên. Giả bộ rút ví ra boia luôn chị bán cua 100 ngàn, nói chuy ơi háp bia Corona giùm em ngenh chị, làm chị áy lúng túng chơi, dưới quê có ai biết bia Corona là bia gì.

Nói giỡn chứ các bạn trẻ lo đầu tư vào tài sản của mình đi. Chuẩn quốc tế hết đi. Chỉ có 4 loại tài sản là vốn số ng, nhân cách, thể lực và trí lực. Còn lại là phương tiện hết. Bằng cấp chỉ là miếng

giây chúng nhận trong một thời gian nào đó có vượt qua 1 kỳ sát hạch. Biệt thự chung cư cũng chỉ là phương tiện trú ngụ (giống cái hang đá ngày xưa), siêu xe (xe hơi xe máy cũng như xe ngựa cách đây mấy trăm năm) hay tiền bạc (đô la vàng bạc cũng chỉ là phương tiện trao đổi hàng hóa, giống vỏ sò cách đây 2000 năm). Đừng nhàm mà đầu tư cho phương tiện, giống cách đây 2000 năm, nhiều người ngậy ngô đầu tư xây dựng hang đá thật đẹp, xe ngựa thật to, vỏ sò thật nhiều...rồi lúc đó khoe khoang này nọ, nói để dành cho con cháu, giờ có dùng nữa đâu? Nên giờ mình đầu tư biệt thự, tiền bạc, xe cộ...2000 năm nữa tụi nhỏ nó cười mình chết. Ông tổ để lại một nhân cách lập lánh, một trí tuệ lung linh vẫn tuyệt vời hơn 1 đô ng vỏ sò lòn lợt.

Học học học. Làm làm làm. Kỷ luật kỷ luật kỷ luật...!!!

Một đời xớ rớ...

Xớ rớ là một từ rất Nam bộ. Nó nói hành động quanh quẩn một chỗ nào đó mà không làm gì. Người ta dùng nó để nhận biết những đứa có tài và bất tài trong một đám đông. Ví dụ đám tiệc, mấy đứa bất tài nó sẽ không biết phụ gì với ai, nên cao lớn chông chênh ngang đường ngang sá, còn không thì ngồi một góc hoặc nằm dài trên giường, ôm cái iphone hay laptop coi miết. Vì đầu óc rỗng tuếch, nghĩ không ra việc gì để làm, đứng chầu chực để được SAI VIỆC. Hoặc bản chất là đứa làm biết, thay vì lảng đi chỗ khác sẽ bị chửi mắng, nên nó xớ rớ qua lại để người ta thấy là nó cũng có mặt. Để không mất cơ hội ăn.

Còn người có tài thì khác. Họ sẽ quan sát và nhảy vô làm phụ. Thấy ai đó đang nhặt rau sẽ ngồi xuống phụ nhặt, thấy chưa có nước đá sẽ hỏi gia chủ rồi chạy đi mua, rồi dọn ly dọn chén dọn đĩa ra trong lúc chờ đợi. Họ ra giữ xe, dắt xe, nhỏ cỏ, lau nhà, rửa toilet, cứ thấy gì không ổn thì họ sẽ lao vào dọn dẹp. Rồi đếm số khách, bố trí chỗ ngồi, chỉnh âm thanh ánh sáng v.v... Nên người có tài họ luôn chân luôn tay, không bao giờ có chuyện đứng xớ rớ thừa thãi.

Khi đi làm cũng vậy. Người bất tài sẽ lên chỗ làm và tiếp tục xớ rớ. Không có óc quan sát nên cái đồ đạc rác trước mặt, nó cũng không hốt. Phải ngồi chờ chỉ đạo, ai sai việc gì thì làm nãy. Thậm chí giao 5 việc thì làm 3 việc, quên 2 việc. Nhắc lại thì mới nhớ, mới làm. Với nhóm bất tài này, thường xuyên có thời gian chết, ngồi nhìn vô màn hình đầu óc vô định miên man, cặp mắt vô hồn. Mắt nó chỉ sáng rỡ khi mở coi facebook tò mò chuyện cá nhân người khác, hoặc đọc tin tức ca sĩ diễn viên cởi áo tuột quần, mấy clip giật gân nhảm nhí.

Còn người có tài thì đến chỗ làm, họ sẽ nghĩ ra việc mình phải làm hôm nay, ghi vào sổ. Họ sẽ quan sát để ý, thấy à, với cái này, mình sẽ phải làm thế này thế kia, sau đó bắt tay vào làm tuấn tự đến khi hoàn tất. Chủ động trong mọi việc, gọi cho người này người kia, phối hợp đồng nghiệp, nghĩ cách xử lý SAO CHO TỐT HƠN, ĐẸP HƠN, SẠCH HƠN, NHANH HƠN, GỌN GÀNG HƠN, HIỆU QUẢ HƠN.

Khi còn trẻ tuổi, lúc còn là nhân viên, người có tài bao giờ cũng luôn tay luôn chân từ 8h sáng đến 5h chiều, thậm chí ở lại đến 8-9h tối mới xong. Sau này lớn tuổi hơn, họ sẽ lên chức quản lý, họ sẽ phải nghĩ ra việc cho người khác. Còn đám xớ rớ kia thì cứ làm nhân viên miết, già 60 tuổi vẫn làm nhân viên, vì có một tuổi trẻ không có khát vọng vươn lên gì cả. Già cả lụm cụp bị tội nhỏ làm sếp nó chỉ đạo, sai việc, làm không tốt bị tội nó mắng mỏ khiển trách, nhiều lúc họ cũng cảm thấy tủi thân. Nhưng cần nhắc cho họ làm quản lý thì không được, vì 60 năm qua chỉ có kinh nghiệm xớ và rớ. Nên nếu bạn còn trẻ, đừng về già không bị tội nhỏ xài xể, thì ngay từ bây giờ hãy động não và động chân động tay giùm.

Mình để ý ở đám tiệc, thấy thanh niên còn trẻ mà cứ đứng xớ rớ thì đừng có trọng dụng. Vì nó không biết làm gì đâu. Nếu cho nó làm quản lý, 3 bữa là đẹp tiệt. Thực tế là có những công ty mà ở đó, toàn thể lãnh đạo, cán bộ và công nhân viên cùng nhau lượn qua lượn lại, nhìn chòng mắt. Ai cũng đoạt giải “Vua Ngáo ngơ” và “Nữ Hoàng Xớ Rớ”.

Hoặc mình nạt, kêu đi ra ngoài đi, chật chỗ quá. Cũng đừng có ôm cái điện thoại hay máy tính khi mọi người đang làm việc. Nhìn ngựa mất. Khi nào xong xuôi tao kêu vô ăn.

Nhưng lúc ăn, nó lại năng suất hơn người khác. Đặc trưng của nhóm người Xó Rớ này là ĂN CỰC KHỎE.

Một lá thư Quảng Bình

Một cậu bé học lớp 11 ở Quảng Bình vừa gửi mail cho Tony. Cậu nói cô giáo dạy văn của cậu đọc bài “Chuyện Ở West Point” cho cả lớp cậu nghe cách đây 2 hôm. Cậu chột bưng tỉnh. Cậu THỀ` sẽ từ bỏ hoàn toàn việc chơi game máy tính. Cậu THỀ` từ bỏ mọi cái lười biếng có` hữu. Cứ 10h đêm cậu ngủ và 5h sáng thức dậy, chạy bữa đầu 1 vòng quanh nhà, một ngày tăng lên 1 vòng nữa. Tô`i về` cậu sẽ bay đá vào bao cát 100 cái mới tắ`m và đi ngủ. Cậu cũng ra điề`u kiện 1 ngày 10 từ tiế`ng Anh mới, cậu sẽ lắ`y sách tiế`ng Anh câ`p 2 ra và dò lại với mục tiêu là nắ`m vững những gì đã học, không sót một chữ nào. Cậu cũng sẽ đọc lại kỹ các cuố`n sách xã hội như địa lý, cái mà cậu nghĩ là tắ`m phào trước đây. Cậu cũng đã thu âm các bài tiế`ng Anh do mình tự đọc. Cậu nói, chưa bao giờ có cái gì truyề`n cảm hứng cho cậu thắ`y việc học tập, rèn luyện thể lực, rèn luyện trí tuệ đế`n như vậy. Cứ mỗi sáng thức dậy, lồ`ng ngực lại đầ`y khí trời của một ngày mới và tinh thầ`n tràn đầ`y năng lượng. Cậu lại lao vào học tập say mê, rèn luyện say mê.

Cậu hứa với Tony, thời điể`m con người có chuyên môn là học thì phải tập trung vào học. HỌC SINH SINH VIÊN THÌ PHẢI HỌC. Cậu quyề`t tâm sắ`t đá và sẽ trở thành một người đàn ông tuyệt vời, là cây tùng cây bách chứ không phải là dây leo tắ`m gửi. Cậu sẽ báo cáo cho Tony vào từng tháng sự tiế`n bộ của mình, dù Tony có đọc và có trả lời không thì cậu không quan tâm, đơn giản là cậu muố`n rèn luyện kỹ năng viế`t.

Tony thắ`y hài lòng. Sắ`n đây nói luôn với các bạn trẻ cỡ tuổi cậu này. Nế`u thượng đế` có cho ta lại một cuộc đời, chúng ta nên thiế`t lập

các mục tiêu sớm hơn. Và với bất cứ lứa tuổi nào, sự tỉnh thức cũng đều không muộn.

Dù đã đi làm, ngay bây giờ, hãy đến các trung tâm ngoại ngữ để học. Hãy ra các nhà sách để mua sách về đọc. Hãy đến các trung tâm thể dục thể thao để ghi danh tập võ, tập cầu lông tennis, tập khiêu vũ, tập bơi lội... Lên kế hoạch cho từng ngày, từng tuần, từng tháng, từng năm của cuộc đời mình. Đừng về nhà và ôm lap top, ôm ipad nữa. Trên facebook của bạn bè, chẳng có gì mới đâu. Máy trang tin tức cũng vậy, nhằm nhí cả thôi, đọc vài tờ báo chính thống biết xã hội xung quanh thế nào, rồi thôi, tắt máy. Online 1 ngày 30 phút là đủ.

Một dân tộc hùng cường sẽ bắt đầu bằng những học sinh khỏe mạnh và thông tuệ. Đất nước hóa rồng, hãy kiêu hãnh là một hồ ng cáu, đừng là khúc ruột thừa của con rồng ấy.

Sức mạnh chỉ có từ nội lực và tinh thần bên trong. Bạn thử quan sát lúc gà con nó nở. Đầu tiên, con gà con bên trong quả trứng sẽ cựa mình, nó sẽ mổ cái vỏ, rùng mình trút lớp vỏ ấy, và bước ra nhìn đời. Còn nếu ai đó mong muốn giúp nó mà tìm cách bóc tách cái vỏ, thì con gà con ấy sẽ chết. Cuộc đời cũng y chang vậy, không ai làm giùm cho đâu, không ông thầy bà cô nào, trường chuyên lớp chọn cỡ nào đi nữa, hay dù cha mẹ giàu có ra sao..., không ai có thể giúp MÌNH THÀNH ĐẠT được.

Mình muốn mình thành ai, thì tự quyết. Có những tuổi trẻ quanh quẩn trong máy bức tường nhà ở, đặt đọ ôm cái ipad trên giường, mỗi mắt thì xuống bếp coi ai dọn sẵn thì ngồi ăn. Ăn xong rồi, soi gương rồi nặn mụn, móc ráy tai rồi thủ dâm, rồi lên vô giường coi ipad tiếp, mặt mũi sưng húp, tóc tai rũ rượi, mắt mở hé t lên...

Cũng có những tuổi trẻ đầy sức sống, bụng 6 múi, mặt đẹp sáng bừng, trí não thông tuệ....ở ngoài sân bóng, ngoài hồ bơi, trong những trung tâm thể dục thể thao, các nhà văn hoá, cùng nắm tay nhau hát vang ngoài công viên, cùng nhau đi nơi này nơi khác xoá mù chữ, mang ánh sáng văn hoá với cộng đồng. Nhìn họ thật đẹp, vì họ biết tận dụng tuổi thanh xuân để làm người có ích.

Chúng ta có một tuổi trẻ duy nhất để cơ thể tráng kiện, đẹp đẽ, tràn đầy năng lượng. Chúng ta có một quỹ thời gian ít ỏi để xây dựng nên móng cho ngôi nhà mình. Thành cao ốc chọc trời hay nhà tranh xiêu vẹo thì tùy bạn quyết định vào hôm nay. Nếu để tới ngày mai, bạn đã bị mất 1 ngày vô nghĩa, và có khi sẽ không bao giờ làm được cái gì hết. Người thất bại hay hèn, câu cửa miệng là "thôi từ từ, để mai cũng được".

Một lá thư Cà Mau

“Con tốt nghiệp ĐH SPKT, hiện công tác tại một công ty thủy sản gần Tp Cà Mau. Lúc rảnh rỗi, con giải trí bằng cách đọc TnBS. Bài con thích nhất là “Phết phẩy và ma lanh”. Con luôn dặn lòng mình không bao giờ được phép phết phẩy. Gần đây, công ty con có mở thầu máy móc thiết bị cho nhà máy mới, máy sếp nói thôi con quyết định coi của ai được thì chọn, vì con là kỹ sư trưởng để vận hành nên phải ưng thì mới được. Đâu thầu ở một số công ty hay dựa vào giá, ai giá rẻ thì thắng thầu. Nhưng con thấy như vậy rất nguy hiểm, vì sẽ tạo cơ hội cho máy nước khác thay vì đổ bỏ máy móc quá cũ, họ sang máy nước nghèo, tham gia đấu thầu với giá rẻ mạt và thắng. Nó bỏ vô máy móc đó các loại hóa chất cực độc hại, thay vì chi phí đổ bỏ bên nước đó máy trăm USD/kg, nó giao qua máy nước nghèo dưới dạng hàng hóa. Mình ham nhập về rồi, cái mở ra thấy không phải, từ chối nhận hàng, yêu cầu tái xuất... nhưng nó không nhận. Thế là mình lãnh đủ. Công ty con từng nhập 1 lô hàng từ Italia như vậy đó đượng, nó nói dần cấp đông IQF, có 1/3 giá thị trường, lại cho nợ 6 tháng, ban giám đốc con nghĩ chả sao. Dù gì thì cũng giữ tiền của nó, có gì đâu mà sợ. Lúc hàng về cảng, mở ra toàn thấy ấc quy cũ với máy acid độc hại, phải đem đi tiêu hủy. Cả nước mình chỉ duy nhất công ty Holcim ở Kiên Giang là có khả năng đổ bỏ các chất thải này, nhưng cũng tốn tiền lắm đượng. Nên làm ngoại thương, phải giỏi thật sự và phải có tâm sáng mới không bị mắc mưu tụi nước ngoài.

Cái con lên mạng đọc tài liệu, bổ sung thêm Rào Cản Kỹ Thuật nữa, phải đạt tiêu chuẩn môi trường như vậy vậy...thì mới đủ điều kiện tham gia. Có 2 nhà thầu, một Trung Quốc, một Hàn Quốc sẽ bị loại nếu con đưa công khai tiêu chuẩn này ra, vì thiết bị của họ sản

xuất ở thập niên 80, cũ quá rồi dựng à. Tôi qua, đại diện của 2 công ty này tự tìm đến nhà trọ của con, họ đặt vấn đề là trích cho con % nếu con không đưa rào cản này vào quy trình đầu đầu. Nếu con đồng ý, thì đủ tiền mua 1 cái Villa bên cạnh nhà dựng.

Nhưng con đã từ chối. Con có quyết chọn sự thanh cao phải không dựng. Mình làm đúng lương tâm thì ăn ngon ngủ yên, đời vậy chẳng sướng hay sao. Tại nó thấy con từ chối, nó nghĩ là con đòi % cao hơn nên lại hẹn tôi nay gặp nữa. Con bực mình quá báo cáo luôn với hội đồng quản trị là có thằng đó vậy đó rồi tắt máy, đổi sim luôn, chỉ ban giám đốc biết số mới.

Khoe với dựng chút. Từ một kỹ sư bình thường, tôi nghiệp xong, bạn bè con ở lại Sài Gòn hết, chỉ có mình con về tận dưới này để làm. Sau 4 năm con lên làm kỹ sư trưởng, lương thưởng cũng hai mươi mấy chai 1 tháng. Từ đưa tiếng Anh lồm bồm, bữa này con có thể giao tiếp lưu loát với các khách hàng đến thăm nhà máy hay các nhà cung cấp đến bảo hành máy móc thiết bị. Tôi nào con cũng tới nhà một thầy giáo dạy tiếng Anh cấp 3 ở thị trấn để luyện, nên sắp hay cho con đi nước ngoài tham dự hội chợ thủy sản, đến nay đã đi được 5 nước rồi. Con cũng chơi tennis vào 3 buổi tôi trong tuần nên khỏe mạnh tráng kiện lắm.

Con cũng đã tích lũy được mấy trăm triệu và có mua được miếng đất nhỏ. Con làm thêm chẵn 2 năm nữa là cất được cái nhà rồi cưới vợ. Con sẽ giàu có 1 cách lương thiện, con hứa với dựng như vậy. Bữa nào con lên Cần Thơ chơi, nếu dựng cho con gặp thì con sẽ tặng dựng 1 giỏ tôm càng xanh ăn lấy thảo.

Trong công ty con cũng có mấy bạn bên phòng vật tư, phết phẩy ghé lắm, ra chợ mua 500 đồng hành, trước khi đứng lên nó cũng giật thêm 1 quả ớt bỏ vào túi. Điện thoại email cứ lén lén lút lút, đi

đứng chẳng còn hiên ngang gì. Con nhìn cái mặt của nó mà con ghét quá. Dượng ơi, mình có nên trê` môi khinh bỉ má`y đứa đó không dượng? ”.

Tony trả lời: Viê`t gì dài dũ vậy anh hai. Người ta chọn cách số`ng thế` nào cũng kệ người ta, họ muố`n được người khác tôn trọng thì họ số`ng tử tế`. Họ muố`n được người khác yêu thương thì họ phải cho đi. Họ muố`n bị coi thường khinh khi thì họ số`ng kiểu chụp giạt. Mình thanh cao thì mình sướng tâm, đắ`ng cá`p, nhìn xuố`ng họ vì mình ở trên, một lé` vô` (level) khác.

Nhưng khinh thì khinh chứ đừng có trê` môi. Nó ghét nó quánh sung vù lên thì hê`t đẹp.

Chuyện lầu cá kèo

Những điề u Tony viết lên, mọi người tưởng là các bài học đạo đức, chứ thực ra không phải, đó chỉ là cái văn minh nhân loại. Nhiề u bạn nhiễm má y cái thói văn minh, nhưng mọi người xuề xòa bỏ qua, càng ngày càng hế t thuố c chữa.Đầ u tiên là nói dồ i.Tony ghét cay ghét đắ ng cái thói này. Phải từ bỏ ngay, lớn lên quen cái thói dồ i trá đó thì sẽ khỏ. Trung thực thiệt thà không có thua thiệt đầ u, chỉ là bắ t lợi chút ít trong một giai đọan gắ n. Về lâu dài, thói quen trung thực giúp mình nhiề u thứ, đặc biệt là lòng tin và tình cảm của người khác. Người ta tin và thương thì làm gì cũng dễ. Nói dồ i phải kèm với trí nhớ siêu việt. Vì phải nhớ hế t mọi thứ đã từng nói để cho khớp. Chỉ cho một vậy, dành trí nhớ đó cho ngoại ngữ, cho việc đọc những áng văn đẹp, những dòng thơ, những bản nhạc tuyệt vời, cho công việc chuyên môn có phải hay hơn không. Bạn Tony làm ở đại sứ quán Mĩ tại Trung Quố c, nó nói trừ trường hợp những người bị coi là có nguy cơ ở lại cao nên thường bị đánh trượt, các trường hợp khác được cấp visa hay không chủ yếu dựa vào sự trung thực của người phỏng vắ n. Nhìn cái tướng đi, cái mặt, cái miệng, cái ánh mắ t...là tao biế t đầ u nói dồ i, hỏi vài câu cho vui, nó đóng tiề n cả trăm đô để phỏng vắ n không lẽ không hỏi câu nào? Nó phỏng vắ n năm lầ n tao đánh rớt cả năm. Nhiề u bạn dù có thư mời nhập học của trường uy tín bên nước ngoài, hay câ m một đố ng giắ y tờ chứng minh sở hữu nhà đấ t nhưng lãnh sự vẫn không cấp visa. Nguyên nhân là bệnh nói dồ i đã ăn vào máu, nói một câu ra là phải có cái gì đó không sự thật mới chịu được. Nhiề u công ty phỏng vắ n nhân sự cũng vậy, họ hỏi: “Bạn có bao giờ nói dồ i không”. Và có công ty yêu câ u duy nhấ t là: “Bạn lỡ nói dồ i trong quá khứ rồ i, nhưng khi vô đầ y, bạn có đồ ng ý và thể là sẽ chắ m dứt hành vi hạ đắ ng đầ y không, nế u

đồng ý thì chúng tôi nhận bạn”. Muốn phỏng vấn xin học bổng, xin vào công ty đa quốc gia, đàm phán với nước ngoài buôn bán làm ăn, trong tình yêu, tình bạn và trong mọi sinh hoạt, cứ phải trung thực làm đầu, sẽ thành công. Mình ma lanh mưu mẹo làm gì lại người ta mà bày đặt. Mình nói hai câu phi logic là sẽ khiến người ta nghi ngờ, mất lòng tin. Mà không có lòng tin, thì không thể làm việc với nhau. Không thể đến được với nhau. Hồi đó có anh bạn làm cùng công ty Nhật, tên Thông, lớn hơn Tony mấy tuổi, ảnh dân Hải Phòng, vào Sài Gòn ở trọ đi làm nên buổi tối ảnh hay rủ Tony đi café. Thấy ảnh 30 tuổi rồi mà chưa có vợ nên bố mẹ ngoài Bắc sốt ruột, mới giới thiệu một cô tên H., làm phóng viên. Điện thoại, email, chat Yahoo cả tháng trời, có lần cô (tức cô ấy) bay vào Sài Gòn chơi. Cái Tony và Thông đưa đi café. Thấy cô cũng xinh đẹp, đẹp gái nên Tony duyệt, nói anh Thông của đi, O.K đó. Cô nói em sinh ra ở phố Hàng Ngang Hàng Dọc, cấp 1 học trường Hoàn Kiếm, cấp 2 Ngô Sĩ Liên, cấp 3 Amsterdam chuyên Sư, tuyển thẳng vào trường báo chí. Tony hâm mộ liền. Tại hồi xưa Tony thơ ngây lắm, hay thích mấy đứa trường chuyên lớp chọn, nghĩ là đứa giỏi. Cô cũng luôn luôn bán photo cái ảnh đại học, rồi một số bài viết trên báo có tên cô nữa. Tony mê quá trời, nói cô này lấy làm vợ thì tuyệt, nên ra sức ca ngợi ép anh Thông lấy cho được. Cô nói gốc gác nhà em mấy đời ông tiên sĩ thời Gia Long, Minh Mạng. Rồi thu nhập gia đình em cao lắm, đi làm báo cho vui thôi. Em vô chơi với mấy anh hai ngày, một là em đi Paris viết phóng sự về nước Pháp. Tony phục lăn, đãi đặc sản Sài Gòn liền. Đưa đi ăn cá kèo, có uống mấy ly rượu. Nói chuyện một hồi đề tài cao thấp, cô say say nên kể chuyện hồi bé gánh lúa mãi nên không cao được, một buổi đi học, một buổi đi gánh lúa chôn trâu. Cái mình nói ủa em ở Hàng Ngang Hàng Dọc thì lúa và trâu ở đâu. Cái cô lật đặt dính chính là đi về quê ở Bắc Ninh gánh lúa. Cái Tony hỏi tiếp sao hồi chiêu nói bố mẹ em cũng không cho đụng móng tay vào việc gì, 12 năm phổ thông em chỉ sáng học chiêu học để thi học sinh giỏi

quốc gia. Cái cô ấy lúng túng nói em trốn đây, em trốn về quê đi gánh lúa, bố mẹ em không biết, nhà trường cũng không biết. Vì em thích gánh lúa với chăn trâu mà ở Hà Nội không có. Em thôi, em thôi là em có làm việc đó. Anh Thông thấy không ổn nên mới hỏi lại mấy dữ liệu khác cô đã nói, thấy trật hết trơn, nên vội trả tiền đi về. Ra đón taxi, anh Thông đưa tiền trước cho anh taxi, nói chở cô về khách sạn. Cô nói em vào Sài Gòn chỉ ở được khách sạn năm sao khu trung tâm, lần này em ở Rex để shopping cho tiện. Anh Thông chở Tony đi xe máy về, bí mật theo dõi coi cô này xạo tới đâu. Thấy taxi chạy tới Rex, cô xuống taxi, ngó quanh, rồi đi bộ tới đầu đường đón xe ôm tới đường Bùi Thị Xuân, vô cái khách sạn có hai sao. Hóa ra sĩ diện nên phải nói dối với mong muốn tốt bậc là được tôn trọng. Bạn nào học tiếng Hoa sẽ biết trong một cuộc đàm thoại, hai bên sẽ nói cả chục những câu vòng vo như bie ke qi, bu ke qi, biezuo ke... tức "đừng khách sáo, đừng khách khí, đừng làm khách, xin cứ tự nhiên, tôi có chi không phải"... tiếng Anh tiếng Pháp đâu có mấy từ vậy, vì họ có sĩ diện khách sáo đâu. Mắc mớ gì phải đánh lừa người khác và đánh lừa ngay cả bản thân mình bằng những lời sáo rỗng vậy? Mở miệng rào giậu kiểu "tôi nói chứ không phải...không phải vậy đừng có nói. Đói nói đói, no nói no, tôi chỉ thế, thích thì chơi tiếp, không thì thôi. Cuộc đời đâu phải sân khấu đâu mà đeo mặt nạ hóa trang và diễn xuất? Rồi có diễn mãi được không, hay ba bữa là lời ra? Trở lại vụ án cá kèo hôm trước, anh Thông nói tôi khinh quá hà, lấy thể loại này về chắc đổ nợ. Tony nói thôi, người ta là con gái, tội nghiệp, đừng khinh. Hôm sau cô gọi cả chục cuộc rủ đi café ăn uống nhưng Tony với anh Thông đều không bắt máy. Hôm sau nữa, cô nhắn tin trên Yahoo là em đã đến Paris rồi, trời lạnh thế. Hai anh đừng nghi ngờ em, hôm đây em say rượu nên nói linh tinh, giờ em ân hận mãi. Tony và anh Thông cũng không trả lời. Ba ngày sau, Tony đưa mấy ông Nhật tham quan chợ Bến Thành, thấy cô đang ngồi ăn "real noodle" (bún riêu) với một cô bạn nữa. Bỗng dung dượng nói chuyện với

mấ y ông Nhật mà lộn qua tiế ng Pháp: "Nous devons aller à l'hôtel. J'ai mal à la tete. Pourquoi dites-vous toujours mensonge?" (Đại ý bài này là Tony khoe Tony biế t cả tiế ng Hoa và tiế ng Pháp.)

** Chúng mình Cùng nhau về` khách sạn nghỉ ngơi đi. Mình nhưc đầ`u quá à. Sao mà bạn cứ nói dồ`i hoài vậy?*

Tư duy tích cực

Tony mở báo ra coi. Mục giải trí: scandal bà u sô ca sĩ. Mục xã hội: tin ngộ độc thực phẩm. Tin quốc tế: Nước A chế t người, nước B chiến tranh. Mục thể thao: Tin mua bán độ. Tin kinh tế: Lạm phát, nhập siêu. Tin thời tiết: Lũ lụt, triề u cường, hạn hán, bão xa bão gần... Vô hình trung, cứ mỗi buổi sáng thức dậy, bên tách café, người ta mở báo và bắt đầu lo lắng. Có những lo lắng rất thật và có những lo lắng không đâu. Và cảm giác áy theo họ suốt một ngày làm việc, dẫn đến hiệu quả sẽ kém đi, vì “người buồn cảnh có vui đâu bao giờ. Trong khi lẽ ra mọi người nên bắt đầu ngày mới với sự hưng phấn để có năng suất lao động cao. Cùng một cơn mưa, người tiêu cực sẽ bực mình vì phải trùm áo mưa, người lạc quan thì nghĩ đến cây Cỏ i sẽ được xanh tươi, không khí sẽ được trong lành. Và một khi chúng ta không thể thay đổi được hiện tượng xảy ra, tốt nhất là nhìn nó bằng ánh mắt tích cực. Cái thiện có thể sẽ thua cái ác trong một thời điểm, nhưng chung cuộc sẽ chiến thắng. Cứ sau một sự Cố , con người lại tìm ra nguyên nhân và khắc phục nó. Sau lũ lụt, phù sa sẽ làm màu mỡ hơn cho cánh đồng, sâu bọ sẽ bị quét sạch ra biển, dư lượng hóa chất trong đất đai sẽ bị rửa sạch. Lỗi lầm của người khác, thay vì giữ trong lòng và tức giận, thôi bỏ qua, mình sẽ thấy thoải mái hơn rất nhiều. Nói một cách khác, nếu bạn được sống 100 năm, xem như là một bộ phim có 100 tập, thì hãy tạo ra ít nhất 2/3 tập có tiếng cười thay vì tập nào cũng rơi vào bi kịch chán chường, đau khổ, chia li, mất mát. Trong từ Hán Việt, nguy cơ bao gồm nguy và cơ. Và đối với người có tư duy tích cực, “nguy” (problem) sẽ được họ biến thành “cơ” (opportunity). Người tích cực và lạc quan sẽ có gương mặt sáng bừng, nụ cười thường trực trên môi, sống và cháy hết mình, học tập và làm việc hết mình, dù ngày mai trời có sập. Có nhiều giải pháp để chống

sự đơn điệu lặp đi lặp lại hàng ngày của mình, chẳng hạn như đi cắt tóc. Các bạn nữ bữa thì duỗi thẳng, bữa xoắn như mì xào giòn, bữa nhuộm màu vàng chóc, bữa chơi demi-garçon. Các bạn nam bữa chơi đầ̀u trọc, bữa chơi đầ̀u đinh, bữa rẽ ngôi 3/7... Tóc tai là của mình chứ hớt tóc mà cũng sợ bố mẹ la, bố mẹ gì can thiệp từng mi li mét trên cơ thể con cái vậy? Kinh nghiệm cho thấy, với quả đầ̀u mới, người ta sẽ phấ̀n chấ̀n hơn. Nhưng Tony thấy giải pháp hay nhấ̀t là vận động, thể dục thể thao. Việc chạy nhảy sẽ giúp cơ thể tiế̀t ra endorphins, một kích thích tố giúp người ta lạc quan yêu đời trẻ lâu. Vì con người cũng chỉ là một sinh vật số̀ng, mà sinh vật là cứ phải chạy nhảy kiế̀m ăn sẵn mồi. Bấ̀t chước Tony đi, tôi nào cũng đi bộ lên xuố̀ng cầu thang chung cư, vừa đi vừa hát, hát hế̀t bố̀n bài thì nghỉ. Không có tiề̀n thì chạy bộ công viên, có tiề̀n thì mình đế̀n các trung tâm thể dục. Hoặc rủ bạn bè học tennis, cầu lông, bóng bàn, khiêu vũ... Cứ đóng tiề̀n trước để tiế̀c tiề̀n mà đi học. Tụi bạn toàn rủ mình đi ăn, đi nhậu, đi hát karaoke, xem phim, xem kịch... thì nên hạn chế chơi. Lâu lâu thì được chứ tuầ̀n nào cũng má̀y món này, vừa tồ̀n tiề̀n lại không có tiế̀t ra endorphins. Ít vận động thì tim đập Cứ bình thường như mọi ngày, không bơm máu lên não nhiề̀u nên không sáng tạo được. Tập luyện để số̀ng lâu chút, coi cuộc đời nó thú vị ra sao. Tôi nay đi liề̀n đi nhé, và nhớ phải kiên trì, đừng có đi một bữa theo phong trào rồi thôi.

Và phải tập tính vị tha, cao thượng. Chuyện cũ mà buồ̀n thì không nhấ̀c lại. Để đầ̀u óc vui vẻ an nhiên. Cứ như bài hát Biển Khát của nhạc sĩ Trương Ngọc Ninh “còn tình yêu ấy, lỗi lầm sẽ qua”.

Chuyện hai bán cầu não bộ

Bí mật của HS Hàn Quốc là kỹ năng điểu khiển 2 bán cầu não. Nên họ học giỏi không ai bằng.

Bán cầu não trái với chức năng như là cái KHO chứa kiến thức còn bán cầu não phải có chức năng tương tượng. Phần lớn các môn ở trường đòi hỏi trí nhớ với hàng loạt công thức, tính toánchủ yếu giúp bán cầu não trái phát triển.

Bán cầu não phải được kích hoạt qua môn xã hội, nhưng ở nhiều nước, lại thiên về bắt nhớ các ý, các dữ kiện và số liệu. Cuối cùng cũng quy về phát triển não trái.

Ra đời, người thành công là người được phát triển 2 bán cầu não. Tư duy logic, hợp lý, sắp xếp tính toán. Và ăn nói sắc sảo, lưu loát, nói hay viết hay, có tình nghĩa và đàng hoàng tử tế trong nhân cách. Người ta gọi là “thần tình đạt lý” hay thặng ngữ này có “não đều quá mậy”.

Hàn Quốc vào thập niên 60 nghèo quá, cái họ qua Nhật, coi sách giáo khoa, phương pháp dạy thế nào bắt chước y chang mang về, trong đó có phương pháp 2 bán cầu não. Chỉ 20 năm, 1 thế hệ học sinh Hàn Quốc trưởng thành, giỏi giang, giúp đất nước họ hóa rồng. Nhưng họ cũng bí mật, không bao giờ tiết lộ ra bên ngoài (trừ khi nói chuyện với Tony vì trước gương mặt thanh tú ấy, mọi bí mật đều phải lộ ra)

Vậy nhé. Muốn kích hoạt bán cầu não trái, ví dụ khi học ngoại ngữ hay bất cứ môn nào, phải nắm chặt tay phải. Nó sẽ ghi nhớ tất

tâm tật cái gì mình đã dung nạp vào tai và mắt. Còn lúc thi viết chẳng hạn....mình cũng nên 5 phút nắm chặt tay phải 1 lần. Kiến thức và dữ liệu từ lúc 2 tuổi sẽ hiện ra mô hình một trong đầu.

Khi đứng 1 sự kiện cần phản ứng, NẮM CHẶT TAY TRÁI. Ví dụ gặp 1 thằng Tây, nó nói How are you? Thì câu này sẽ truyền lên não phải. Não trái, thấy đã biết từ này, lập tức xác nhận nó hỏi vậy là “có khỏe không”. Não phải sẽ chỉ đạo cái miệng trả lời : I am fine. Vì vậy, lúc giao tiếp, gọi điện thoại cho công việc hay

thi văn đáp hay nghe nhạc, đọc sách văn chương xem phim...mình bóp chặt tay trái 5 phút 1 lần. Não phải sẽ kích hoạt và giúp mình thăng hoa, nghe nhạc cũng sướng, đọc sách cũng sướng, nói chuyện thì hay thôi là hay.

Người bình thường chỉ sử dụng 5% dung lượng não trái. Nhà thông thái thì được 10%. Tức nó bộ nhớ 64GB thì mình mới lưu có vài ba GB. Một số người làm biên dịch đọc sách thì còn ít hơn nữa, 1-2 MB chứa toàn chuyện nhảm nhí quàn quàn áo áo.

Người tài giỏi họ đọc sách nhiều, nên não trái chứa Chuông nguyện hồn ai, Sông Đông Êm Đêm, Cánh Đờng Bất Tận, Cuốn Theo Chiều gió..., khi nhìn thấy cảnh đẹp, con người đẹp...lập tức rung động, thương yêu, đồng cảm. Sách chuyên môn, kinh tế xã hội gì cũng đọc... nên dữ liệu lĩnh vực gì cũng có trong não của họ. Làm việc gì cũng dễ dàng thuận lợi. Kết quả: giàu có quý phái đẳng cấp, sống 1 cuộc đời đầy ý nghĩa và phong lưu.

Còn cũng có thể loại chỉ suốt ngày chat chit và đọc tin lá cải thì bán cả não trái chứa toàn Clip nóng lạnh, ca sĩ A lộ hàng, diễn viên B cởi áo, ông chần vẹt hiếp bà bán rau. Loại này thấy chữ nhiều là bỏ qua. Nên trước 1 hoàn cảnh thương tâm, không khóc được vì

không biết vì sao phải khóc. Trước 1 vấn đề học búa cần xử lý, không biết làm sao, vì không có dữ liệu.

Cả ngày ngồi nghĩ nghĩ. Không biết gì. Không làm gì. Không học hành gì. Chỉ ngồi đồng lòng cả phê coi clip hài và đi ra đi vô nặn mụn thử đằm. Nhưng thấy 1 cô gái ăn mặc hở hang thì não trái vội vàng xử lý, vì có dữ liệu. Chim cò bưng bưng trời dậy.

Mấy chục năm tồn tại trên cõi đời này, không tạo GDP cho xã hội, không trồng cho trái đất dù 1 cây xanh. Nhưng phải ăn ngày 3 bữa.

2 bán cầu não và cái cơ thể to đùng ấy suốt ngày chỉ xoay quanh việc xử lý 4 cái tứ khoái: ăn, ngủ, x, y.

Rồi hết đời người.

Chuyện viết đúng

GIÁO TRÌNH 100 BÀI TÀI LIỆU HỌC VIỆN WP DÀNH CHO CÁC BẠN TRONG CÂU LẠC BỘ CON DƯỠNG TONY BUỒI SÁNG (TnBS)

Có 1 sinh viên năm cuối kia, Tony quen biết với mẹ nó nên cho vô thực tập. Ngồi ngáp dài ngáp vắng nói muốn được giao việc. Nhưng giao lại không làm, giao 3 việc quên 2 việc vì tính kỷ luật không có. Có mặt bữa đực bữa cái. Sáng nào cũng đi trễ. Hỏi thì nói đau bụng với thùng lốp xe, viện n lý do, phần lớn là sáng tạo chứ không có thật. Nên thôi, ở nhà khỏi lên em ơi, ngồi chật chỗ. Rồi mấy tháng nó cũng xong thời gian thực tập, tạm biệt mọi người.

Sáng nay lại lập ló ngoài cửa. Hỏi đi đâu, nó nói lên hãng nhờ đóng dấu lại vì hôm trước đánh máy sai. Tuần sau ra hội đồng bảo vệ, thầy hướng dẫn chỉ ra điểm sai và đã sửa lại. Bản này là hoàn chỉnh rồi. Perfect rồi

Cái Tony nói đâu đưa tui coi. Thấy cái bìa ghi: NGHIÊN CỨU MARKETING MIX HÃNG PHƯỢNG TÍM GIAI ĐOẠN 2015- 2020

Ừa Phượng Tím Giai là hãng nào vậy em. Nó nói chữ giai là giai đoạn, em ngắt dòng. Lỗi tại mấy ông thầy, ông không phát hiện lỗi này để em sửa. Trời đất, sao lại đổ thừa cho ông. Cái mở bên trong coi phần nhận xét của thầy nó. Có mấy dòng mà sai chính tả hết trơn. Câu nào cũng là “câu què câu cụt” mà môn tiếng Việt lớp 6 có dạy. Người ta viết văn chương thì có thể phá cách. Nhưng

mình làm khoa học thì đâu có cho phép. Làm thầy mà. Có học vị học hàm thì càng phải kỹ càng, tháp ngà khoa học đâu có bước chân của máy kẻ ngáo ngơ. Thạc sĩ tiến sĩ gì kỳ vậy, trường gì thể loại vậy cũng nhận vô giảng dạy nữa là sao.

Muốn cho nó bài học. Cái nói nó em viết cái văn bản xin đóng dấu đi, nếu đúng thì tui sẽ cho thư ký đóng dấu lại. Nó ngò i 4 tiếng, bút tóc móc mắt, viết 1 cái “

BIÊN BẢN YÊU CẦU ĐÓNG DẤU” như gà bới đất. Nó không phân biệt được các hình thức văn bản như đơn từ, thông báo, biên bản, báo cáo. Cũng không biết "ngày tháng năm, kính thưa kính gửi" ...bên góc phải hay trái. Chữ trân trọng kính chào và chữ ký thì nằm ở đâu cũng hém biết. Thích viết hoa thì viết hoa, xuống dòng là xuống. Toàn mệnh đề, chưa đủ 1 câu đã chấm. Dấu 2 chấm thì nhiều vô kể, dù chẳng phải liệt kê gì cả. Chấm than chấm cảm chấm hỏi cũng có. Cái mình hỏi ủa ý em là có biểu lộ cảm xúc hay nghi vấn gì trong cái đơn này hả. Nó gãi đầu cười hí hí.

Nó nói tui em cái gì cũng cứ mua cái mẫu đơn có sẵn, chỗ chấm chấm chấm thì điền vô, chứ kêu viết thì thua. Tony nói em về nghiên cứu lại đi. Không ai dạy thì tự tìm hiểu, trên mạng cũng có. Bữa sau viết đúng thì lên đây. Trí thức mà, để xã hội nó tôn trọng thì mình phải viết được 1 cái văn bản đơn giản nhất. Nếu không thì gia nhập 72000 kỹ sư cử nhân thạc sĩ đang thất nghiệp ngoài kia.

Sẵn tiện, Tony dặn bạn trẻ đang làm luận văn luận án, làm ơn dò từng câu, từng chữ, từng dấu chấm dấu phẩy. Công trình khoa học thì phải không có sai sót. Không ai rảnh rỗi mà cứ 3 bữa lại đi đóng dấu 1 lần cho luận văn luận án của mình. Sau này đi làm,

viết cái gì ra cũng phải đọc tới đọc lui thật kỹ. Không thể gửi hợp đồng cho khách hàng rồi đi xin lại về để sửa lỗi chính tả. Ra đường lỡ tông xe cũng phải viết cái biên bản chớ, hẻm lẽ chạy vô tiệm mua rồi đi về vô cái chầm chầm chầm. Vô thư viện tham khảo tài liệu, nếu thấy đề tài ghi tên mấy công ty như Vinamilk Giai, Hòa Phát Giai, Đồng Tâm Giai.....thì tự động coi dòng ở dưới mà ráp vô cho có nghĩa. Hẻm chùng chữ “đoạn” rớt qua trang sau.

Nếu bạn làm giáo viên, đừng cho thể loại này ra trường, viết sai chính tả kiểu vậy nên giữ ở lại trường đào tạo thêm, khi nào ổn mới cho ra. Có mấy trường cấp 3 dễ dãi, tú tài của trường này ra viết một đơn xin việc không trôi. Có mấy đại học cũng dễ dãi, cử nhân kỹ sư của trường này ra bị người ta xài xê, nói trường gì lạ vậy. Còn bản thân mình làm thầy mà hẻm biết mấy cái ni, thì học thêm, tìm hiểu thêm hoặc làm biếng nữa thì nên nghỉ dạy.

Hôm bữa Tony ngồi trên máy bay, mới mở cái tạp chí gì trước mặt ra coi. Thấy ghi LÀM SAO ĐỂ LUÔN HẤP DẪN CÁC NHÀ ĐÀU TƯ?

Bèn bỏ xuống. Ôi biên tập viên. Hay thầy trên mạng có tấm bảng tuyên truyền dân số GIA ĐÌNH CÓ 2 CON VỢ CHỜNG HẠNH PHÚC

Rồi lễ ký kết với quốc tế ở khách sạn 5 sao nọ, Signing Ceremony (động từ sign là ký) thì trên băng rôn là Singing Ceremony (động từ sing là hát). Khách Tây ở

khách sạn tình cờ đi qua, nó tưởng là chương trình văn nghệ nên bu vô coi. Ngồi chờ cả buổi chỉ thấy 2 bên ký rồi bắt tay mà hẻm có ai hát, xong tụi nó nhìn nhau, nói sao lạ vậy?

Học giùm tôi cái

Mấy bữa nay Villa de Tony nhận nhiều người bà con dưới quê lên, chủ yếu là nhờ tư vấn cho cháu nó học cái gì. Anh chị em họ hàng của Tony bắt đầu có con đang cấp 3, thời gian chọn trường đại học rồi, nên việc định hướng rất gấp. mấy bữa nay họ lại nghe nói gộp chung hai kỳ thi tú tài và đại học với nhau nữa, nên hết sức hoang mang. Tony thì không thích trả lời mấy câu hỏi như vậy. Ai hỏi thì cứ bắt hỏi ngược lại cháu nó xem nó thích cái nghề chi. Nhưng mấy anh mấy chị ngò i khóc, nói lặn lội lên thành phố hỏi em, em thông thạo mọi thứ thì chỉ giùm, chứ em trả lời vậy chắc anh chị không ngủ được. Anh chị nói, học sinh bây giờ khổ (khổ) lắm, 18 tuổi chứ không biết mình thích ngành gì đâu. Không đứa nào biết mình có thể mạnh gì, chỉ biết ngò i giải toán lí hóa ào ào vậy chứ cũng không hiểu bản chất của việc tính số mol hay vẽ đồ thị để làm gì cả. Nên trừ một số bạn giỏi giang thông tuệ cá tính, còn lại là theo ý mẹ ý cha. Như thằng Tèo con chị Bảy Hiếu, chị Bảy thích nghề kĩ sư điện tử, thế là ép con luyện toán lí hóa từ lớp 10, môn khác bỏ qua nên nó cũng đậu và tốt nghiệp được đại học Công nghiệp, nhưng ra trường là bỏ nghề vì sợ điện giật. Học lệch từ 15 tuổi nên nói chuyện với nó chán òm. Việt Nam nằm ở bán cầu Bắc hay bán cầu Nam cũng không biết, trải dài từ vĩ độ bao nhiêu đến bao nhiêu cũng không rành, bay từ Việt Nam sang Anh phải qua không phận những nước nào, nhà Lý trước hay sau nhà Nguyễn nó nói thôi chịu. Như thằng Tí con chị Hai Bình, chuẩn bị năm sau là tốt nghiệp bác sĩ. Nó được anh chị đầu tư luyện toán hóa sinh tháng nào cũng 3 triệu từ năm lớp 10 nên thi đậu vô đại học Y khoa. Nó mắ t cận nặng, tay chân quê u quào, cầm dao kéo mổ xẻ chẳng ra làm sao vì anh chị không cho nó lao động chân tay kể cả làm việc nhà. Nó cầm dao gọt quả

xoài cũng không được. Nhưng trường Y năm đó cứ 26 điểm là nhận, và thực ra cũng có cái kiểm tra sức khỏe sơ sài trước khi nhập học, nhưng không ai biết nó thấy máu là sợ. Nếu nó tốt nghiệp và làm bác sĩ, giỏi lắm thì chỉ ở mức “hoàn thành công việc” chứ không có thăng hoa hay xuất sắc được, vì trời sinh ra nó không phải làm thầy thuốc. Hồi 18 tuổi, nó cũng không biết thích cái gì, đến khi gần lúc tốt nghiệp đại học thì mới biết, nó nói con biết vậy ngày xưa con thi kinh tế, giờ con chữa cháy bằng cách con sẽ đi làm trình dược viên bán thuốc tây cho mấy hãng dược phẩm. Thằng Tí thằng Tèo chỉ là hai trong “n” đứn 17,18 tuổi hoang mang trước ngã rẽ học cái gì để bước vào đời đây. Cả cha mẹ, thầy cô cũng đau đầu, và cứu cánh duy nhất của họ là xem ngành nào có thể có việc làm sau khi tốt nghiệp. Hóa ra, như vậy, việc học, việc chọn nghề là căn cứ vào nhu cầu tuyển dụng lao động chứ không phải từ thực tế của mỗi cá nhân. Điều này vô cùng nguy hiểm vì nhu cầu sẽ thay đổi sau thời gian, ví dụ năm 2008 nếu chọn ngành chứng khoán thì nghĩ sẽ có việc làm ngon, nhưng năm 2012 tốt nghiệp thì mới biết là ngành này không có ai có nhu cầu nhận nhân Viên mới nữa.

Vậy giải pháp là cái gì? Tony may mắn đi nhiều nên thầy Có một số cái có thể chia sẻ với các anh chị, hi vọng là anh chị sẽ giúp các cháu chọn ngành thật tốt qua cuốn sách này. Còn một số anh chị cũng nói thôi thầy “con người ta” thất nghiệp quá trời, nên anh chị không cho con mình học nữa, cho đi làm luôn. Tony ngạc nhiên vô cùng, vì thể loại 18 tuổi mà có thể đi làm, nó sẽ không để cha mẹ nó quyết định việc có học nữa hay không. Còn thể loại 18 tuổi mà không biết mình thích gì, không biết mình đam mê gì, có thể mạnh và điểm yếu gì, thì phải đi học, **VÌ LÀM GÌ ĐƯỢC?** Trừ khi nhà quá nghèo không có tiền, hoặc khả năng học không nổi (tức thi rớt), số còn lại thì có đậu đại học thì làm ơn đi học giùm. Học theo hướng dẫn và cần để có thể ứng dụng chứ không phải chỉ vì điểm

sô´ hay cái bả´ng. Bô´n năm sau, may ra đầ´u óc mới trưởng thành, mới biế´t mình muố´n gì, có cái trình ra cho người ta biế´t là mình cũng được đào tạo. Dù gì các bạn cũng phải học nhé. Không được nghe lời ai đó bỏ học nửa chừng. Có học vậ´n, bả´ng câ´p vẫn tốt hơn nhiề´u cho cuộc đời mình. Học giùm tui cái!

Chuyện chọn trường

Mùa tựu trường, Tony hỏi nhiều bạn vì sao bạn học đại học, 10 bạn hết 9 bạn nói để có việc làm. Tại sao chọn trường này mà không chọn trường kia, các bạn nói nó "ngon" hơn. Tony hỏi ngon như thế nào, các bạn nói thì trường ngon là trường nổi tiếng khó vô, cơ sở vật chất hoành tráng, giáo sư nhiều... Tony lại hỏi, vậy mục đích học trường ngon để làm gì, phần lớn các bạn nói để có việc làm ngon, tức lương cao, cơ hội được công ty đào tạo trong và ngoài nước, môi trường làm việc năng động, đồng nghiệp giỏi giang...

Vậy thì bây giờ Tony sẽ giúp các bạn trong thời gian 4-5 năm học đại học, mình luyện thi để được việc làm ngon ấy nhé. Ngoại trừ các ngành chuyên môn như kiến trúc sư, bác sĩ... tức phải có chứng chỉ hành nghề, cách tuyển sẽ theo một qui trình riêng, còn làm văn phòng, kinh doanh, quản lí... thì công ty sẽ tuyển theo hướng không quan tâm bằng cấp, chỉ quan tâm thực lực. Cho nên bạn muốn làm công ty nước ngoài hay công ty Việt Nam đẳng cấp, cứ yên tâm học đại học tốt trên tốt dưới cao đẳng gì cũng được, hệ chính qui tập trung hay không tập trung, công lập hay dân lập, ở tỉnh hay ở thành phố lớn... **TẤT CẢ ĐỀU ĐƯỢC**. Người ta chỉ tuyển người, không tuyển bằng, nhớ nhé. 100% sinh viên tốt nghiệp với tiếng Anh thành thạo, kĩ năng mềm tốt, tư duy tốt, có văn hóa đọc, khỏe mạnh nhiều năng lượng, tính tình dễ thương trung thực tử tế... thì đều có việc làm ngon như các bạn từng mơ ước. Ví dụ thông tin tuyển dụng của một công ty nước ngoài lớn tại Tp.HCM như sau:

- Tốt nghiệp đại học, cao đẳng, thậm chí không có bằng tốt nghiệp nhưng phải có bằng điểm để chứng minh đã học xong trọn vẹn một chương trình đào tạo. Bất cứ trường nào, hệ nào trên khắp quả đất.

- Ứng viên phải có ít nhất hai năm đi làm (làm gì cũng được) để thể hiện sự chín chắn, nhận thức tốt, có sự trưởng thành, già dặn trong suy nghĩ và hành động. Nếu là sinh viên mới ra trường thì phải chứng minh trong quá trình học có tham gia các câu lạc bộ, các đoàn thể, các hoạt động tình nguyện và xã hội, các công việc làm thêm, các công trình khoa học...

- Trình độ ngoại ngữ phải được chứng minh bằng bằng cấp quốc tế, như tiếng Anh là TOEFL, TOEIC hoặc IELTS, tiếng Pháp là chứng chỉ X, tiếng Trung là chứng chỉ Y, tiếng Nhật là chứng chỉ Z nào đó. Các chứng chỉ ngoại ngữ và bằng đại học trong nước chỉ có tác dụng tham khảo.

- Ứng viên sẽ gửi hồ sơ việc làm bằng email, trong đó thư ứng tuyển phải viết tay, ghi rõ lý do chúng tôi nên chọn bạn.

Hồ sơ gửi về địa chỉ... bằng bưu điện hoặc scan bộ hồ sơ gửi qua email.

Quy trình tuyển dụng:

- Nhà tuyển dụng sẽ sàng lọc để loại trừ các lỗi ngáo ngơ như viết sai chính tả, email không có tiêu đề (subject) hay subject chỉ là "tìm việc" Cách đặt tên CV (hồ sơ cá nhân) cũng phải "CV của Nguyen ThiA thì mới được, chứ chỉ ghi "CV" cũng bị loại luôn, vì họ nhận cả trăm email, email nào cũng ghi CV thì họ sẽ lưu không tiện. Email gửi mà không có phần mở đầu kết thúc, thưa gửi (dear...) ở đầu

email và lời chào trân trọng ở cuối thư cũng sẽ bị loại. Chỉ có hồ sơ đạt chuẩn mới được in ra và phòng nhân sự bắt đầu công việc phỏng vấn.

- Sau khi qua vòng gửi xe, sẽ đến phần viết, nhằm kiểm tra trình độ toán học xem ứng viên có nhầm lẫn về con số không, thêm các bài test chỉ số thông minh, chỉ số cảm xúc. Bài test này họ cho thi online, gửi qua mail cho mình làm bài, và mình gửi lại trong vòng một giờ cho họ. Họ cho mình “quay bài”. Bạn nào tham khảo hay tìm kiếm bằng Google giỏi cũng là một kỹ năng, nhưng nếu ai đùng câu nào cũng phải google thì sẽ không kịp trả lời. Phần này sẽ kiểm tra tính logic trong suy nghĩ, ví dụ số tiếp theo của dãy số sau là bao nhiêu, 1,3,5,7,... Nếu mình biết điền vào số 9 thì được coi là người có IQ, qua. -Sau khi qua vòng này, sẽ tới phần NỘI. Tới đây là không online được nữa mà sẽ phải gặp mặt. Sẽ có một hội đồng phỏng vấn khoảng 10 người chat và bằng tiếng Anh hoặc tiếng Việt (nếu vị trí chỉ cần tiếng Việt), mình sẽ phải đứng lên thuyết trình một đề tài để họ thấy phong thái tự tin của mình. Họ cũng sẽ hỏi dồn, hỏi qua hỏi lại, bạn nào lanh chanh lóc chóc hay không trung thực sẽ bị loại. Nên hãy từ bỏ thói quen nói dối để mình qua được vòng này nhé. Sau đó, các phòng ban coi mắt, thấy ứng viên nào thì sẽ tổ chức gặp riêng thỏa thuận lương bổng, vị trí công việc, thời gian vô làm, làm ở Sài Gòn, Cà Mau hay Tokyo... Cơ hội việc làm là công bằng cho tất cả mọi người. Không cần phải “con vua” hay “con sãi” gì, cứ giỏi là vô làm tốt. Vậy các bạn cũng hiểu vì sao hàng hóa sức lao động của anh A kém, không ai mua nên thất nghiệp. Hoặc sao anh B bán sức lao động chỉ có 5 triệu/tháng mà chị C đến 1.000 USD/tháng. Mình biết để điều chỉnh cách học tập, cách sống thay vì ĐỒ THỪA tại nền giáo dục, tại thầy cô, tại cái trường, tại cha mẹ không quen biết, tại không có tiền... Thực tế có nhiều bạn tốt nghiệp những trường không mấy tên tuổi ở tỉnh xa thật xa, như đại học Mùng Tè,

đại học Mù Căng Chải,...nhưng vẫn được vô làm các tập đoàn lớn, hợp hành bên New York London suốt ngày. Không cần phải chen chúc vô đại học ngon nào đó như mình nghĩ. Dù Sao Cũng không có trường nào của Việt Nam nằm trong top 100 trường đại học của thế giới đâu, nên ngon hay dở chỉ có dân làng mình biết, ra biển lớn mình nói tốt nghiệp trường đó trường đó không ai biết nó nằm ở đâu. NGON là cá nhân bạn có NGON không, chứ không phải cái trường.

Học là để biết, để làm, chứ không phải là để có bằng cấp, những người có bằng loại giỏi, thạc sĩ, tiến sĩ... được coi là CỐ SỞ HỮU MỘT SỐ KỸ NĂNG TRONG THI CỬ chứ không liên quan gì đến trí thông minh hay khả năng làm việc.

Dù có học vị gì đi nữa, ứng viên buộc phải được kiểm tra các kỹ năng nói trên, qua được thì vô làm. Thậm chí nếu bà con gửi gắm con cháu vô cơ quan mình, các bạn cứ nhận hết, rồi tổ chức thi công bằng như trên. Qua được thì là người giỏi, nên nhận.

Người ngon thì có việc ngon Trường nào cũng được, lon ton làm gì?

Hành trang tuổi 20

Có mấy bạn gửi thư nói Tony giúp giùm, muốn đi Israel thực tập nông nghiệp, hạn chót hợp hồ sơ cho ĐH Nông Lâm là 31/5 mà bạn không có hộ chiếu, dù mọi tiêu chuẩn khác đều đạt. Nên rất tiếc cơ hội tuyệt mất tầm tay. Thôi thì không sao bạn nhé, cánh cửa này đóng thì cánh cửa khác lại mở ra. Chứ ai đâu để cửa chờ mình miết.

Các bạn trẻ chuẩn bị hành trang như sau khi đã đạt 18 tuổi

1. Hộ chiếu, nó chỉ là cái chứng minh thư quốc tế thôi. Mình là công dân toàn cầu, phải có cái này.

2. Sức khỏe: nhất định phải cao to khỏe mạnh, trai gái gì cũng phải thể thao àm àm vô. Các ĐH ở Việt Nam thường bỏ môn này khi vào giai đoạn 2, rồi nhiều bạn cũng quên luôn. Nên ra trường xanh xao ẻo lả, kêu khiêng cái thùng hàng mà thở hồng hộc. Đi công tác nước ngoài thì người ta vừa đi vừa chạy cho kịp tàu điện ngầm hay chuyến bay thì lết theo, vừa đi vừa khóc, tội về mỗi như 2 chân vì ít vận động quá. Nhà tuyển dụng nhìn nhìn, thấy chả có sức sống gì nên nói cảm ơn, bạn không phù hợp.

3. Ngoại ngữ: đừng ngồì tự mò mò dịch nữa, mạnh dạn đăng ký vào các trung tâm mà học. Có thầy có cô, có phương pháp, có kỷ luật. Tiễn học phải tự đi làm thêm, ngoại trừ trường Y, mấy trường khác tuấn học có mấy buổi, thời gian còn lại đi làm thêm. Bài vở thì buổi tối học. Tuyệt đối không xin tiền cha mẹ. Lấy cái IELTS 6.0 nếu gia đình mình khá giả, đủ cho mình đi du học du lịch nước

ngoài, còn nhà nghèo thì lấy IELTS 7.0. Trước sau gì chả có cơ hội học bổng cho mình đi. Nên thi ngay để đó, đừng có chần chừ, nhiều cơ hội đến nhưng nhiều bạn không nắm được vì không có chứng chỉ ngoại ngữ quốc tế. Cứ nói tui giỏi tiếng Anh lắm, test đi nhưng ai rảnh đâu, họ cần một chứng minh quốc tế là bạn giỏi ngoại ngữ.

4. Thẻ thanh toán quốc tế VISA, Master, JCB: nếu được nhờ chỗ làm thêm bảo lãnh để có credit card, không thì nộp tiền vô làm debit card. Mình để dành trong đó, thanh toán mua vé máy bay, mua hàng hoá, mua sách...online. Tiền làm thêm nộp vô tháng 1 triệu để dành.

5. Các công trình khoa học, nghiên cứu: học ngành chi thì cũng làm đề tài được. Rủ một nhóm cùng nhau làm, đề tài cấp trường, cấp tỉnh, cấp nhà nước...Rồi phụ tá có mấy ông thầy giỏi giỏi để có các bài báo đăng trên các tạp chí quốc tế. Theo thầy thì lựa thầy ham làm khoa học mới theo, mấy ông sáng dạy chiểu dạy tôi dạy...thì thời gian đâu mà nghiên cứu. Tuyệt đối không la cà bi da quán nước hay rũ rượi lap top smart phone. Ghi daily to-do list và quàn quật từ sáng tới tối khuya để xong từng cái một.

6. Các chương trình từ thiện, hoạt động xã hội, tình nguyện, mùa hè xanh, nhặt rác, hiến máu, mọi cuộc thi khởi nghiệp, hùng biện, nhan sắc, cơ bắp...thi tốt tuôn tuột. Có chứng chỉ tham dự thì càng hay, để dành xin học bổng.

18 tuổi là bắt đầu tích lũy mấy cái đó. Ra trường là phải có, ai không có thì dở quá, thất nghiệp là tại mình, không đi ra khỏi ao làng là tại mình. Cuộc đời to hay nhỏ, là do mình nghĩ, mình làm cả. Nếu bạn không là sinh viên, bạn vẫn có 1-2-3-4-6 và xách giỏ ra

thế giới như thường. Các bạn trẻ thế giới đều như vậy, chúng ta không thể khác.

Chúc các bạn có 1 tuần quàn quật.

Về nổi cực hình mang tên ngoại ngữ...

Sáng nay một bảo vệ vô Villa De Tony đưa thư, thầy Tony đang tá m chớ nên bạn đừng nói chuyện chút. Bạn kể là đã học xong khoa Hóa của một ĐH lớn, nhưng không có bằng. Trường chỉ quy định TOEIC gì đó chỉ có 400-500 trăm, tức mức tối thiểu về trình ngoại ngữ, nhưng bạn học không có. Mấy năm rồi luyện miết thi miết mà không được, quá hạn nên trường đuổi. Với bạn, ngoại ngữ khó như lên trời.

Tony thầy tiếc, giá như có bằng đại học, cuộc đời bạn có thể đã khác. Dù có bằng điểm nhưng không có bằng cấp nên mọi cánh cửa của nhân viên văn phòng, nhân viên phòng thí nghiệm hay quản lý sản xuất đều đóng sập trước mắt bạn. Gia đình cũng kêu bạn về quê, có một vị trí công chức nhỏ, nhưng có bằng đâu mà về, bằng ĐH là điều kiện cần của thi công chức. Giàu thì phải giàu đến cùng nên bạn lấy mọi lý do để kiên quyết ở lại thành phố. Đói quá nên bạn phải xin đi làm công nhân, rồi đi làm bảo vệ. Bạn nói ở đây lương 3.2 triệu/tháng và làm theo ca, nếu làm ca đêm sẽ có phụ cấp, thu nhập sẽ trên 4 triệu. Bạn nói chú có trồng cây gì thêm không, con sẽ vô làm cho, chú cho con thêm vài trăm ngàn/tháng nữa chứ sống vất vả chật vật quá.

Tony mới thầy ủa sao một đứa từng học chuyên Hóa của một tỉnh, bây giờ sau 4 năm tính mol axit ba-zơ đã đời, lại đi làm lao động phổ thông ở mức lương tối thiểu. Nó nói, chung quy cũng vì cái bệnh sợ ngoại ngữ. Mà không phải mình con, lớp con cũng mấy đứa bị vậy. Rồi thậm chí có bạn cũng có chứng chỉ vừa đủ để có bằng ĐH, nhưng thất nghiệp vì không xin được việc cả mấy năm nay. Vì ở đâu người ta cũng đòi ngoại ngữ.

Nói mới nhớ, năm lớp 6, lần đầu tiên học ngoại ngữ, Tony có cảm giác không học được. Vì mớ bong bong xì xồ xì xào, lên giọng xuống giọng, rồi chia thì, chia động từ loạn cào cào... Cô giáo vô lớp bắt thuộc lòng mấy bài hội thoại, chỉ nhớ là Mary là cô gái mặc áo đầm, Daisy có cái mũi dài dài. Còn bạn người Việt thì có Ba, Lan, Nam, Mai, nói chuyện gì ở đâu bên Anh bên Pháp. Nên Tony học đớ i phó, 4 năm cấp 2 là bốn năm vật lộn, sợ hãi khi tới tiết này. Khi thầy hỏi “who ask, who answer”, cả lớp gục mặt xuống hết, đứa nào lén lén nhìn lên là thầy sẽ nói “you, you please”. Sợ chết khiếp.

Năm lớp 10, dịp Tết, cả lớp đi Nha Trang thăm cô giáo, cô dắt cả lớp lên chùa Long Sơn, Tony đang đứng thì có một bà Tây tới hỏi nhà vệ sinh. Tony chỉ xong, sẵn tiện chờ bà ra nói thêm vài câu nữa, nhưng bà hỏi lại hay trả lời lại thì không hiểu gì. Cái về nhà, lúc đó phong trào học ngoại ngữ phát triển mạnh với bảng A,B,C. Học cuốn Streamlines, cuốn 1 xong là có bảng A. Cuốn 2,3 là có bảng B, cuốn 4 là có bảng C. Tony đọc cuốn 1, thầy thú vị quá. Có những mẫu chuyện rất hài hước. Bèn mày mò tự học, từ nào không biết tự phát âm theo ký hiệu trong từ điển. Có lần hỏi cô P, cô giáo dạy Anh văn năm lớp 10 chứ em đọc chữ này đúng không, cô ngạc nhiên, nói ủa sao em biết mấy cái từ này. Tony mới nói là em học trong Streamlines. Cuốn sách đó là cuốn sách đầu tiên khiến Tony ham thích ngoại ngữ và nên tặng để khám phá thế giới sau này.

Sau này học tiếng Hoa, không có điều kiện do bận quá, Tony mua 3 cuốn sách “những mẫu chuyện vui tiếng Hoa” và đọc 15 phút trong toilet vào buổi sáng. Chỉ 3 tháng, trình độ trở nên phay chăng liu li (lưu loát phi thường). Như vậy, cái gì nó hài hước, nó dễ thấm vô hơn, nhất là việc học.

Các bạn nếu thấy ngoại ngữ là một cực hình, tìm thầy cô giáo vui vui mà học. Các bài học cũng vậy, nên chọn bài hài hước để nhớ lâu. Và phải thực tế nữa, ví dụ dịch những câu miêu tả “một ngày của em” như sau: “sáng nay 6h đồng hồ báo thức nhưng dậy không nổi, em ngủ nướng đến 7h. Định tập thể dục nhưng em làm biếng quá nên thôi. Hôm nay em ăn sáng trước rồi mới quánh răng. Sau đó em đi tắm nhưng không gội đầu, sợ hết nước. Sau đó em đi xe máy từ hẻm phóng ra đường, suýt tông bà kia, bà chửi em cái đầu đi ầu. Em không đi xe buýt vì lười đi bộ. Em đến lớp nhưng không vào mà ngồi ngoài quán cà phê, chờ mấy đứa bạn nữa tới rồi đi chơi game hoặc bi-da. Mẹ cho em 50,000 đồng/ngày em xài hẻm đủ. Tối tới thì em đi học thêm ngoại ngữ, em có muốn học đâu nhưng tại ba em ép. Vào lớp, em tranh thủ coi ai xinh xinh thì tán tỉnh. Tối về nhà, em ăn vội chén cơm rồi lên phòng lập tức online facebook đến 2h sáng...”.

Mình dịch và học thuộc đi. Kể lại cho Tây nghe, nó cười ha hả, thế là thích thú, có động lực để viết 1 tuần của em, một tháng của em, một năm của em, một cuộc đời em...

Tôi là ai?

Hôm bữa dự thi mút thanh long có 1 bạn gái nói con mới lớp 11 thôi, gia đình lo cho sang Mỹ học cấp 3 nhưng nửa đường thì hết tiền, nên con phải về. Nhưng bạn ý định xong 12 thì sang lại Mỹ, lần này quyết tâm lấy học bổng để gia đình khỏi lo lắng. Với các bạn muốn giật học bổng quốc tế, Tony giúp các bạn tí xíu. Nhưng chỉ là định hướng, còn lại các bạn tự lực nhé.

Ở Mỹ, nếu muốn vào ĐH nói chung (college), học sinh phải có điểm SAT 1, reasoning test, một số nước gọi là tú tài bán. SAT 1 sẽ kiểm tra khả năng suy luận, viết, toán cơ bản... để xem đứa đó có đủ trình độ nhận thức để làm sinh viên không. Bất đầu làm, bài viết nó chạy ra, ví dụ 25 phút, đồng hồ cát trừ dần thời gian, xong thì bấm nút NỘP BÀI. Dễ dễ ợt, ví dụ: số tiếp theo là số máy: 2,4,6,... nếu mình hém biết điền vào số 8 thì thiếu I-ô t quá, cho về quê bán phân phượng tím. Hoặc coi cái mẫu thư xin việc mà không biết có bao nhiêu lỗi chính tả trong đó, thì không làm sinh viên được, toàn là kiến thức nên, háu như ai cũng biết nếu được học qua. Một năm thi SAT tới 6 lần, cứ 2 tháng 1 kỳ nên bạn nào chưa tự tin thì để đợt sau, chả căng thẳng gì. Nộp SAT1 và tiền, thế là trường nó nhận. Thường là các trường đào tạo theo hệ ứng dụng, nó chỉ cần như vậy.

Còn muốn vào ĐH hàn lâm, tức University, học sinh phải có thêm điểm SAT 2, subject test (tú tài toàn) là điều kiện cần. SAT 2 kiểm tra các kỹ năng toán lý hóa sinh sử địa, tới 18 môn, cũng trả c nghiệm online, độ khó tăng dần để phân loại. Để vào ĐH top, SAT 2 phải từ 2000 điểm trở lên, nhưng với sinh viên Việt Nam thì dễ như trở bàn tay, có bạn gì ở trường Trần Đại Nghĩa Tp HCM thi đạt

2390, còn thiê u 10 điểm nữa là tồ i đầ. Rắ t nhiề u nước bây giờ dùng kỳ thi SAT để tuyển sinh, vì thi online không tồ n kém gác thi chấ m thi này nọ.

Vô ĐH nổi tiế ng hoặc muồ n có học bổng để khởi tồ n tiế n cha mẹ, HS phải có thêm bài luận, tức điề u kiện đủ. Hồ i xưa Tony cũng viế t bài luận với nhan đề “Tony-không chỉ là đôi mắ t đẹp” mà được Há Vọt nó nhận (có kèm theo hình bạn quầ n bơi đở, câ m trái táo đở bên bờ hồ). Mình có lợi thề gì là phải trưng ra hế t. Ví dụ biế t chơi đàn, bơi lội, võ thuật, từng sản xuấ t kinh doanh, từng cứu

trợ, từng tham gia từ thiện xã hội, từng dạy cho trẻ em đường phố ... nói chung là đứ a nào số ng đẹp là được nhận hế t, nên muồ n vô mắ y ĐH nổi tiế ng, các bạn trẻ phải số ng đẹp với cộng đồ ng. Còn đứ a nào chỉ Học và Học thì thôi, không có cửa vào ĐH top. Kiểu cha mẹ nói để mẹ rửa bát cho, con chỉ việc ngồ i vào bàn giấ y và học, thì dù SAT 2 có 2400, cánh cửa Harvard cũng hấ y rắ t xa vời.

HS Trung Quố c hay xin tài liệu kiểu “500 bài luận vào trường X thành công” về tham khảo, nhưng tỷ lệ nhận thấ p nhấ t vì câu nào cũng mang dấ u á n của ai đó. HS châu Âu được nhận với tỷ lệ cao nhấ t vì họ tự viế t. Giám khảo họ có phầ n mê m anti-plagiarism (chố ng đạo văn), cập nhật liên tục. Bài của người nổi tiế ng như Tony Tèo họ cũng dịch qua tiế ng Anh, cập nhật. Mình mà bắ t chước, kiểu “nước mắ t lăn dài trên gương mặt thanh tú” thì họ biế t ngay câu này là của Tony, nế u hể m có ghi trích dẫn là quắ ng hồ sớ mình vô thùng rác. Nên các bạn phải soá ng tộ. Nhớ ghen, phải soá ng tộ.

Điểm thi SAT tới mắ y ngàn điểm nên việc đánh giá chính xác hơn thang điểm 10 hay 20. Bây giờ SAT1, SAT2 nhiề u nước áp dụng,

mỗi nước có cục khảo thí sẽ xây dựng bộ đề` riêng của mình. Các nước Sing, Mã, Phi, Thái...đề`u đã áp dụng cả. Giờ internet kéo về` tận thôn xóm, bạn trẻ nào chả biế`t sử dụng máy tính, nên thi trắ`c nghiệm online kiểu vậ`y cho nhanh, từng huyện, từng tỉnh tổ chức luôn cho nó tiế`t kiệm. Khỏi có chuyện quay bài ném phao...vì riêng việc mở tài liệu hay nghe người khác chỉ bài, đờ`ng hồ` nó tự động chạy qua bài khác, điể`m còn thấ`p hơn mình tự suy nghĩ, tự đánh máy. Trường ĐH lớn thì xét thêm bài luận để xem đứ`a trẻ này có chí lớn không, có thể gọi điệ`n hay skype phỏng vấ`n online để tránh trường hợp ngáo ngơ bắ`t ớ`n mà bài luận thiệt hay do bồ` mẹ viế`t giùm.

Các bạn tự rèn luyện kỹ năng viế`t luận để áp-lai vô` mấ`y trường nỏi tiế`ng thế` giới nhé. Tiêu chuẩn min 250 chữ, max 650 chữ. Chỉ một topic quen thuộc của mọi cánh cửa ĐH lớn "Tôi là ai. Who am I".

Các hã`ng như Coca Cola, Boeing, P&G, Morgan, Citibank,...khi tuyển thực tập sinh quản trị (tức hạt giớ`ng lãnh đạo của hã`ng sau này) sẽ yêu cầ`u viế`t 1 bài mới "Who am I". Họ sẽ xin lại bài luận cũ của năm 18 tuổi và xem dấ`u á`n đào tạo đã khiế`n bạn khác biệt như thế` nào sau 4 năm.

Ở hã`ng Phươ`ng Tím, mỗi đợt tuyển dụng, Tony phỏng vấ`n 10 bạn, tô`t nghiệp toàn Bách Hóa, Ngại Thương, Kinh Tuế`, thì đé`n 10 bạn không trả lời đượ`c câu hỏi "Tôi là ai". Nói tuở`ng anh ra đề` sin cos ô`mê ga tê` cộng phi thì tụi em giải đượ`c chứ hỏi vậy sao tụi em biế`t.

Ngô`i phỏng vấ`n, tới câu hỏi "Tôi là ai", cả chục đứ`a nhìn nhau "ủa tao là ai mậ`y?"

Thiết kế cuộc đời

Có những con người, 60 tuổi vẫn loay hoay tìm lẽ sống

Có những con người, nhắ m mắ t xuôi tay khi ước mơ vẫn cứ còn dở dang

Có những con người, một ngày sống là một ngày vui. Buổi tối trước khi ngủ, nhìn lại một ngày, họ mỉm cười và giấ c ngủ đế n với họ thật bình yên. Sáng dậy, khi tung chăn và mở cửa sổ hít gió trời, họ lại tràn đầ y năng lượng cho một ngày mới...

Vậy, cái gì khiế n họ có được niề m vui đó?

Nói nôm na như vậ y, đời người, mình phải có sứ mạng, mission of life. Mình sinh ra trên trái đấ t này, rô i khi mình chề t đi, điề u gì khiế n mình hạnh phúc nhấ t khi đạt được? Đó chính là mission của cuộc đời.

Có bạn chọn mission đời mình là 1 nhà giáo dục. Thì con đường mình đi phải là con đường giáo dục, dù có lúc muố n buông xuôi. Đừng nghe lời rủ rê của người khác mà đi buôn, hay làm nghề khác. Ngay cả đi buôn thành công, thì mình cũng thấ y số tiề n mình kiế m được chẳng ý nghĩa gì. Bạn chỉ hạnh phúc khi thấ y học trò mình thành đạt, biển rộng trời cao vẫy vùng....

Có bạn chọn mission cuộc đời mình là thầ y thuố c. Thì cứ tập trung sự nghiệp ấy. Học xong bác sĩ, lên chuyên khoa câ p 1 câ p 2, rô i

đi tu nghiệp nước ngoài, rồi về nước tham gia các chương trình giúp đỡ bệnh nhân vùng sâu vùng xa, có thể mở phòng mạch tu, bệnh viện tu...nhưng không được xem lợi nhuận là mục đích duy nhất. Nó trái với mission của đời mình, sẽ khổ tâm.

Có bạn chọn mission đời mình là một thầy tu. Thì hãy thật bình yên trong trái tim, tốt đời, đẹp đạo. Nếu chọn là một nhà khoa học, hãy khoác chiếc áo blouse vào và gắn bó với phòng thí nghiệm nhiều hơn ở quán cà phê hay vũ trường.

Có bạn chọn mission đời mình là một nhà doanh nghiệp, thì thông thoáng, hào sảng bao dung để làm một doanh nhân lớn. Tony có một người bạn, mặc dù xác định mission đời mình là làm chủ doanh nghiệp, nhưng học thạc sĩ cũng đi, học tiến sĩ cũng tham gia. Rồi lúc thì giảng dạy, lúc thì làm thuê tập đoàn nước ngoài này, rồi lại đi du học, rồi dự định ở lại nước ngoài, rồi thấy không ổn, lại trở về. 60 tuổi mà mọi thứ đều dang dở, dù người ngoài nhìn vào, ai cũng khen anh thành đạt, nhưng anh thì chẳng hài lòng. Vì anh đã thiết kế sai cuộc đời của mình, không đủ bản lĩnh để từ chối cơ hội, không dám rẽ ngang để đi đúng mission của cuộc đời mình. Lúc anh định mở chuỗi cửa hàng Phở, thì một tập đoàn nước ngoài mời anh làm với mức lương quá cao, anh lại tiếc, lại đi làm cho nước ngoài. Xong 2-3 năm, thấy không thú vị với việc làm nữa, nhưng khởi nghiệp thì anh sợ. Vì không dám đánh đổi một tháng mất cả chục ngàn đô tiền lương, trước một việc kinh doanh chưa biết có thành công hay không. Cứ thế, anh khổ tâm mãi, dằn vặt mãi....

Có bạn mission của cuộc đời là có một gia đình bình yên, đặc biệt là các bạn nữ. Mình có mission vậy thì hãy vui thú trong việc học nấu ăn, thêu thùa, cắm hoa, làm vườn...chứ bon chen đấu trí chi để vô ĐH Harvard. Chỉ tốn thời gian của các bạn, và lãng phí công đào tạo của xã hội nữa, ví dụ, học kỹ sư cơ khí đã đời, ra trường bạn chỉ

thích cả m hoa, thì thôi, xác định lúc đầ u, đỡ phải gồ ng người 5 năm trong trường suồ t ngày gò ão phôi thếp...

Nên các bạn trẻ phải xác định mission của cuộc đời mình, càng sớm càng tô t, không vội vã để xác định nhằ m, không có chuyện tháng này mission của em thế này, tháng sau thành cái mission khác. Bạn nào suy nghĩ như vậy là chưa trưởng thành, câ n xác định lại.

Khi xác định mission rõ ì, thì lên kế hoạch thực hiện. Chia thành 10 năm, gọi là objectives. Nguyễn thị X của năm 2025, X của năm 2035, X của năm 2045...Lúc đó, X sẽ là, sẽ là....

Sau khi có objective rõ ì, mình làm kế hoạch, plan. Kế hoạch 5 năm lâ n thứ nhấ t, lâ n thứ 2. Ví dụ X có mission là một nhà giáo dục, thì kế hoạch 5 năm lâ n thứ nhấ t là sẽ đi học cao lên. Rô ì kế hoạch 5 năm lâ n thứ 2 là sẽ trở thành hiệu phó chuyên môn của một trường nào đó. Rô ì X của năm 2055 là trở thành nhà giáo nhân dân, mặc áo dài đỏ ngồ ì trên cao để học trò tới mừng thượng thọ...

Kế hoạch 5 năm sau khi mình lập xong, mình chia thành các target từng năm một, tức các cột mố c năm với chỉ tiêu cụ thể mình phải hoàn thành. Đến hế t năm 2015, mình phải học để có bằ ng Toefl 100, phải đi đượ c 2 nước, phải giúp đượ c bao nhiêu người, phải có trong account là x đồ ng...

Tony có anh bạn, mission của anh ấy là cua gái, cha mẹ để lại tài sản nhiề u quá nên anh chỉ sung sướng khi có nhiề u người yêu. Anh nói, Tony, mission of my life là một gã Don Juan phiêu bạt, đến lúc 80 tuổi, mục tiêu là có 100 nhân tình tôi mới nhắ m mắ t xuôi tay đượ c. Giờ tôi 40 tuổi và đã có 20 nhân tình rõ ì, vậy thì trong năm 2015 này, tôi phải kiế m cho đượ c bao nhiêu người đẹp để hoàn thành target?

Người Nhật dạy con thế nào

Môn Nghiên cứu xã hội (Social Studies tức Đức Dục theo cách gọi hồ i xưa) ở Nhật là môn quan trọng thứ 2 chỉ sau môn “Tiếng Nhật”, đứng trên mọi môn khác còn lại như toán lý hóa sinh kinh tế học... Và học sinh phải ôn thi môn này để tốt nghiệp các cấp, thậm chí thi vô công sở làm, thi bằng lái xe, các trò chơi trên truyền hình... cũng liên quan đề tài này. Ngoài lý thuyết, học sinh phải có hành động cụ thể thì mới được điểm cao. Các nội dung trong môn Đức dục được giáo viên triển khai cho học sinh thảo luận như sau:

- Bạn đã bao giờ ăn cắp và nói dối? Hãy ví dụ về việc nói dối mà khiến bạn xấu hổ
- Nếu ra nước ngoài, bạn sẽ làm gì để người Nhật chúng ta được coi trọng?
- Lòng nhân ái nghĩa là gì? Vì sao phải giúp đỡ người già, trẻ em, phụ nữ, người tàn tật? Vì sao phải hỗ trợ giúp đỡ các quốc gia nghèo hơn chúng ta?
- Tính kỷ luật sẽ hạn chế thiệt hại do bất cẩn, đúng hay sai, bạn sẽ làm gì để có tính kỷ luật?
- Vì sao phải xếp hàng và tuân theo trật tự của xã hội?
- Vì sao phải nói nhỏ nơi công cộng? Vì sao phải có óc quan sát để hòa mình vào đám đông?
- Tập tục ăn thịt thú cưng và động vật hoang dã như chó mèo chim muông răn rết của người Trung Quốc và các nước bị ảnh hưởng.

Bạn có sẵn sàng thoát ra khỏi văn hóa này?

- Vì sao chúng ta không nên đổ lỗi cho người khác sự thất bại của chúng ta?

- Sau một ngày, bạn có tổng kết lại mình đã làm gì có ích cho xã hội, đã học gì có ích cho bản thân trước khi ngủ?

- Vì sao chúng ta phải tiết kiệm. Chỉ mua những gì cần thiết. Và ưu tiên hàng

Nhật sản xuất?

- Vì sao chúng ta phải tập luyện thể dục, bạn dành bao nhiêu phút trong quỹ thời gian 24h của bạn cho thể dục thể thao?

- Vì sao phải đọc sách? Thói quen đọc sách, bạn có không?

- Bạn sinh ra để làm gì? Bạn đóng góp được gì cho xã hội trong mấy chục năm bạn sống trên trái đất này? Tại sao bạn lảnh lặt chân tay và đầu óc mà không làm việc?

- Bạn có dám từ chối trước 1 đề nghị bạn cho là xấu?

- Bạn có thấy việc đi trễ giờ ảnh hưởng thế nào đến người khác?

- Bạn nghĩ gì về tính cao thượng của 1 con người? Một ví dụ của người xung quanh mà bạn cho là cao thượng

- Bạn đã có bao giờ tiểu nhân chưa? Làm sao để thoát ra tư tưởng tiểu nhân này?....

- Tính tham lam và ích kỷ, bạn nêu một ví dụ người nào đó xung quanh bạn mà bạn cho là tham lam và ích kỷ?
- Tính tiêu nông và hẹp hòi. Bạn đã từng tiêu nông, hẹp hòi với người khác?
- Tính dũng cảm và chịu trách nhiệm, dám làm dám chịu. Bạn có bao giờ hèn nhát không dám nhận trách nhiệm về việc mình làm chưa?
- Tính quảng đại và tha thứ. Vì sao con người vẫn minh cần tha thứ lỗi lầm của người khác cho lần đầu tiên. Nếu họ lặp lại thì có nên tha thứ nữa hay không? Vì sao phải cắt quan hệ với người lặp lại lỗi lầm từ lần thứ 3?
- Tính bảo thủ và kìm hãm sự phát triển bản thân thế nào? Vì sao chúng ta bảo thủ? Cái tôi cá nhân nghĩa là gì?
- Tính sáng tạo và ham học hỏi. Vì sao châu Á chúng ta luôn theo sau người phương Tây về công nghệ? Bạn làm gì để có tính sáng tạo? Bạn đã từng sáng tạo ra cái gì?
- Tính cău thị và sửa sai. Vì sao mình lại giẫy nảy lên khi người khác chỉ trích hay chỉ ra điểm sai của mình? Mình đã từng như vậy chưa? Mình sẽ sửa đổi như thế nào.
- Đức sẵn sàng hy sinh vì người khác. Vì sao chúng ta sẵn sàng hy sinh vì người khác? Người khác nào đáng để chúng ta hy sinh?
- Thói quen chỉ trích và phàn nàn.
- Thói đố kỵ, ghen tỵ và hệ quả.

- Giá trị thật sự ở một con người là gì? Bạn đánh giá một con người qua cái gì? Tiền bạc, danh vọng, bằng cấp, chức vụ, đạo đức, trí tuệ, tính nhân văn..?

- Ý thức nơi công cộng gồm có cái gì. Liệt kê các hành vi chúng ta buộc phải không được thực hiện ở nơi công cộng?

- Tính sĩ diện là gì? Vì sao dân châu Á có tính sĩ diện cao? Tính sĩ diện sẽ dẫn tới trong việc nói dối như thế nào?

- Trong một thất bại của tập thể, là một thành viên, bạn sẽ quy trách nhiệm cụ thể cho ai đó hay bạn sẽ nghĩ là trách nhiệm của mình trong đó?

Hiện nay, rất nhiều trường học và công sở ở các nước Á Châu cũng mang các câu hỏi này cho học sinh và nhân viên của họ thảo luận (đặc biệt là Hàn Quốc, Singapore, các lãnh thổ Đài Loan Hồng Kông, Thái Lan, và gần đây là Ấn Độ, Srilanca, Indonesia...cũng áp dụng), ví dụ bạn có làm xứng đáng với mỗi đồng lương được nhận? Như anh bạn Tony làm nhân sự một công ty rất lớn nọ, sau khi đọc bài này, đã áp dụng để tuyển dụng. Sau khi qua hết các kỹ năng khác, ứng viên sẽ viết 1 bài cảm nghĩ khoảng 500-1000 chữ về 1 trong các chủ đề trên (cho họ tự chọn, viết trong 2 tiếng), anh cho rằng dù vị trí kỹ sư hay nhân viên văn phòng gì đều phải diễn đạt cho được ý kiến của mình bằng văn viết. Họ chú ý, không chú ý sự bóng bẩy trong câu từ. Và một khi đã ngẫm nghĩ ra cách trả lời các câu hỏi này, thảo luận các đề tài này, thì đạo đức của họ cũng thay đổi ít nhiều.

Các bạn trẻ muốn tìm việc hoặc đổi việc thành công, nên nghiên cứu tự mình trả lời trước để không lúng túng khi phỏng vấn, ví dụ như câu "Bạn có bao giờ tiểu nhân", nhiều bạn hay đứng hình vì không

biết trả lời. Giáo viên giúp học sinh sinh viên. Các bạn phòng hành chính nhân sự có thể áp dụng các câu hỏi trên để tuyển nhân viên tốt. Mọi kỹ năng đều có thể đào tạo, nhưng đạo đức thì tự mỗi cá nhân phải tích lũy.

Chủ nghĩa hoàn hảo của người Đức

Ít ai biết, 2 năm sau khi thống nhất, từ 1992, nước Đức là nhà xuất khẩu lớn nhất thế giới, dù dân số chỉ khoảng 80 triệu so với khoảng 300 triệu của Mỹ và 1.3 tỷ của Trung Quốc. Trị vị ngôi vô địch thế giới về xuất khẩu trong suốt 17 năm, đến năm 2009, Trung Quốc mới qua mặt nước Đức trở thành nước xuất khẩu số một. Trung Quốc sở dĩ qua mặt Đức vì rất nhiều sản phẩm là tài nguyên thiên nhiên, nhiều sản phẩm thâm dụng lao động, trong khi nước Đức phần lớn xuất khẩu là xe hơi, máy móc công nghệ và chất xám.

Vào nhà một người Đức, khó có thể phát hiện một sản phẩm nào mà không phải Made in Germany. Thậm chí bông ráy tại nước Đức cũng sản xuất, dù giá thành sản xuất là 10 USD so với 1 USD của người Trung Quốc. Khi Trung Quốc mở cửa và thành công xưởng của thế giới, các nước khác thấy không hiệu quả nếu tự họ sản xuất, nên qua Trung Quốc đặt hàng hết. Nhưng nước Đức thì không. Họ vẫn tự sản xuất cái cục gôm, cây bút chì, chiếc xe đạp... dù giá thành rất cao, và vì họ có một phân khúc thị trường riêng. Đó là dành cho những người quen dùng đồ Đức trên khắp thế giới.

Vì sao? Vì dân tộc Đức là dân tộc theo chủ nghĩa hoàn hảo trong sản xuất. Giữa sự chao đảo của suy thoái kinh tế, nước Đức vẫn không hề hấn gì, và là chỗ dựa cho bao nhiêu quốc gia khác trong cộng đồng chung châu Âu. Nên giáo dục Đức là nên giáo dục mà Tony thích nhất, vì nó đào tạo ra những người học để "cho việc" thay vì tốt nghiệp ra trường để đi xin việc cho tốt. Một nền giáo dục dựa trên sự kỷ luật Vô cùng vô cùng nghiêm khắc, sự Tự hào dân tộc

manh mẽ. Học sinh tiểu học sẽ được học bài quốc ca khi vào trường, tựa đề là "nước Đức vượt lên tất cả".

Người Nhật cũng từng hâm mộ và học theo người Đức, và gần đây là người Hàn Quốc, và trở thành 2 bản sao hoàn hảo. Giáo viên Đức tỉ mỉ sửa cho học sinh từng lỗi dấu chấm, dấu phẩy...để tạo thành thói quen "hoàn hảo" trong mọi thứ, tuyệt đối không bao giờ xuê xoa cho qua, vì như vậy là hại cá nhân từng học sinh, hại đến xã hội sau này vì thói quen làm sai, bất cẩn.

Người Đức quan niệm, trong cuộc đời con người, trong cuộc sống, có thể méo mó một chút để thú vị hơn. Tuy nhiên, trong học tập, sản xuất và kinh doanh, chúng ta phải áp dụng chủ nghĩa hoàn hảo. Nếu bạn biết lái xe hơi, cảm vô lăng xe Đức sản xuất sẽ thấy cảm giác yên tâm hơn nhiều so với xe đến từ các nước khác. Và tỷ lệ thu hồi xe lỗi của các dòng xe do nước Đức sản cũng thấp hơn nhiều so với các nước khác. Anh bạn của Tony, một kỹ sư làm việc cho một hãng xe Đức ở Sài Gòn, hay kể Tony nghe về câu chuyện ông sắp người Đức đã dạy anh như thế nào. Anh nói, ở Việt Nam, mình hay nói đại khái sản phẩm này là tất cả tâm huyết của tao. Tâm-huyết là tim và máu, tức cũng ghê gớm lắm rồi, nhưng với người Đức, tâm-huyết có ý nghĩa gì đâu, họ còn đem cả tính mạng ra bảo lãnh. Kỹ sư trưởng thiết kế một mẫu xe hơi mới, sẽ phải chịu trách nhiệm bằng tính mạng của mình cho độ an toàn của xe. Anh ấy sẽ phải sẵn sàng chết đi để cả triệu người lái mẫu xe đó được an toàn trên đường thiên lý.

P2: Ở nhà Tony có một cái thau giặt đồ bằng nhựa, người thân mang về từ Đông Đức cũ năm 1988, để ngoài nắng mưa gió sương

nhưng bây giờ vẫn còn xài tốt, màu đỏ vẫn rực rỡ. Chỉ là một cái thau nhựa thôi, nhưng vì Made in Germany nên đó là một đẳng cấp khác, một sản phẩm do người Đức tạo ra. Còn nếu bạn học kiến trúc, một bộ bút vẽ Made In Germany là cái phải có của mọi kiến trúc sư chuyên nghiệp trên thế giới.

Ở Đức, giáo dục công lập được miễn phí kể cả đại học, kể cả sinh viên nước ngoài nhưng với điều kiện là phải biết tiếng Đức và có bằng Abitur tức tú tài. Những tương với sự tiên tiến của nền giáo dục này, sinh viên quốc tế sẽ đổ xô sang học? Nhưng không, số lượng sinh viên vẫn không nhiều so với các nước như Mỹ, Anh, Pháp, Úc... một phần tiếng Đức khá khó, nhiều người ngại. Vì sợ học xong rồi ra trường, nếu không làm cho công ty Đức thì cũng không có lợi thế, dù tiếng Anh vẫn là ngôn ngữ phổ biến ở nước Đức. Thứ 2 là họ nghiêm khắc, học khó vì chất lượng thật sự chứ không chạy theo thành tích. Giáo dục Đức phân cấp học sinh theo trí tuệ của các bạn từ lúc tốt nghiệp tiểu học, tức ai giỏi thì bắt đầu lớp 5 sẽ đi theo hướng đào tạo hàn lâm, còn lại thì các trường khác theo hướng thực hành. Cả 2 hệ đều được xã hội tôn trọng như nhau, vì khả

năng 1 đứa trẻ khác nhau nên cho nó học cái gì phát huy tối đa khả năng của nó. Ví dụ bạn Anne không tưởng tượng ra được cái hình cầu nội tiếp trong hình nón, mở 2 vòi nước và không tính được sau bao nhiêu phút thì đầy cái bồn, thì thôi định hướng cho nó học văn sử địa âm nhạc nghệ thuật cho rồi, chứ bắt nó sin cos làm gì cho nó nóng não.

Cái cuối cùng quan trọng hơn chính là kỷ luật của người Đức, nhiều bạn trẻ ngại và sợ nếu phải học hay làm với họ. Họ chấp hành tuyệt đối các luật lệ, các quy tắc của tổ chức một khi là thành viên. Nói 8hAM bắt đầu học là đúng khi kim giây vừa chỉ

số 12 của 8 AM là cửa trường đóng lại, vô xin năn ni cỡ nào bảo vệ cũng không cho vô. Trong lớp đúng 8AM là thầy trò bắt đầu mở sách vở ra và học. Khi gửi con vô trường công lập ở Đức, hay hệ thống trường quốc tế Đức trên thế giới, phụ huynh học sinh sẽ ký vào một nội quy dài ngoẵng, trong đó có nhiều cam kết, đại loại là con của họ sẽ không được ăn cắp (tức quay bài, đạo văn), nói dối (tức cha mẹ làm giùm bài cho con, nói dối thầy cô)...Nếu học sinh vi phạm, thì sẽ bị làm tư tưởng, học sinh sẽ phải ngồi suy nghĩ về hành vi của mình 1 ngày. Nếu tái phạm, học sinh đó sẽ bị đuổi học ngay và ghi vào sổ bìa đen (black list) trên khắp nơi và các trường công lập khác sẽ không muốn nhận, nếu muốn học tiếp thì vô trường tư sẽ rất đắt đỏ và cũng không tốt bằng. Tony hỏi hiệu trưởng một trường quốc tế Đức ở Thượng Hải vì sao có quy định đó, ông nói nếu bạn chọn cho con cái của bạn giáo dục Đức từ đầu, sản phẩm của bạn sẽ hoàn hảo. Vì giáo dục nước Đức không tạo ra sản phẩm con người của ăn cắp và nói dối. Đưa ăn cắp và nói dối thì không kiêu hãnh được, không ngẩng đầu được.

Để sang và chảnh, người ta phải tự mình giỏi giang, tự mình đạo đức, tự mình tử tế, tự mình văn minh. Nước Đức nằm ở Trung Âu, và mỗi nước châu Âu xung quanh, hầu như người Đức phân công lao động hết. Đức là một dân tộc cho việc, tức giao việc cho các nước lân bang. Người Đan Mạch thì làm giao nhận vận tải mã hiệu mã vạch kiểm soát chất lượng cho họ, người Hà Lan thì như là một công viên giải trí với cảnh sắc tươi đẹp hoa nở khắp nơi để họ sang dạo chơi, giải trí; các nước phía Đông như Ba Lan, Séc,...thì cung cấp nhân công lao động sản xuất; Thụy Sĩ thì giữ tiền giùm;

Áo thì là nơi họ đến nghe nhạc và xem triển lãm tranh; Ý là nơi cung cấp họ các dịch vụ liên quan ăn uống vì ẩm thực với Pizza, Spaghetti, Cappuccino..

Người Pháp, Anh, Nga...thì suôt ngày ganh tỵ với người Đức, bên Đức có cái gì thì họ sản xuất cái đó, nhưng chất lượng thì còn lâu mới bằng, vì họ không có tinh thần Perfectionism (chủ nghĩa hoàn hảo) trong sản xuất (còn tiếp)

(Hình xe ô tô sản xuất của Trung Quốc bị móp đầu khi va chạm với xe đạp của Đức, hình này chỉ mang tính chất minh họa)

Tối hậu thư cho 1 nhân viên đi trễ

To V,

Đây là email anh nhớ nhớ lần cuối. Nếu em vẫn đi làm trễ mà không báo trước, vẫn còn sống 1 cách vô kỷ luật như xưa nay vẫn sống, thì nên ngưng làm việc ở đây.

Để một tổ chức tồn tại được, điều kiện cần là mọi người biết nghĩ về nhau, nghĩ về người khác. Điều kiện đủ là tính kỷ luật. Thiếu 1 trong 2 ĐK này, tổ chức đó sẽ tan rã. Nên hùn hạp làm ăn với ai, nếu họ thiếu 1 trong 2 ĐK này, chia tay sớm để khỏi phải giải tán về sau.

Cái 1, tức nghĩ bản thân, ích kỷ, sẽ dẫn đến phết phẩy ma lanh. Cái 2, tức thiếu tính kỷ luật, sẽ không đạt được mục tiêu. Công ty của bạn anh, anh nói trước sau gì cũng đóng cửa mà không tin. Vì có người trong đó không biết kỷ luật nghĩa là gì, thì không nên làm ăn cùng. Đúng thật, bữa đầu 3 anh trong HĐQT hẹn họp lúc 3h chiều. Một anh đến đúng giờ, một anh đến lúc 3h30, một anh đến lúc 4h. Anh đi đúng giờ thì có tiệc lúc 4h30, nên khi anh thứ 3 đến thì anh thứ nhất phải đi. Sau khi ngồi chờ 1h không biết làm gì, anh thứ 3 đã ăn cắp của anh thứ nhất 1h đồng hồ, anh thứ 2 ăn cắp của anh thứ nhất 30 phút. Và đúng như anh dự đoán, công ty họ đã giải tán. Vì không bàn bạc được với nhau, do 3 lần hẹn họp, không họp được.

“Mistake acceptable, but never accept the same mistake”. Lỗi lầm lần 1 thì mình mở xẻ, phân tích nguyên nhân, nhớ và bỏ qua. Phạm lần thứ 2 là cảnh cáo, phạm lần thứ 3 thì nên chia tay. Vì

lần 1, đã nhắc nhở họ vẫn không rút ra được, một là ngu quá, không hiểu vấn đề, hai là cố tình vi phạm. Lần 2 vi phạm là do thói quen cũ, thôi cho 1 lần nữa. Dù đã cảnh cáo vẫn vi phạm lần 3, thì thôi, nên chia tay. Trong hôn nhân, trong bạn bè, trong kinh doanh, trong mọi quan hệ, the same mistake lần thứ 3 thì không nên tha thứ. Lần 1 bỏ qua vì chúng ta không nên hẹp hòi Lần 2 bỏ qua vì chúng ta cần có sự bao dung Lần 3 không được bỏ qua vì đó là sự xuê xòa, hại người khác.

Mình cứ nghĩ mình tốt, mình thiện, mình bỏ qua lỗi lầm của người ta, thực ra là mình rất ác, vì mình hại người đó. Vì người đó sẽ cảm thấy là lần thứ 4, thứ 5....cứ vi phạm thoải mái, rồi cũng sẽ bỏ qua. Rồi thành bản chất, không sửa được.

Thiện không đúng chỗ, là ác. Ác đúng chỗ, là thiện.

Đây là thư cuối cùng của anh về vấn đề này. Nếu em có đi trễ lần tiếp theo thì tự động đến phòng nhân sự nhận hồ sơ đi về. Mọi vị trí đều có thể thay thế. Mọi kinh nghiệm đều có thể đào tạo.

Ở công ty này, không chấp nhận người vô kỷ luật làm việc. Anh không muốn đóng cửa công ty. Cố tình vi phạm là phá hoại, nên loại trừ sớm.

A Tony

Ăn cắp quen tay ngủ ngày quen mắt

Xưa, trong xóm của Tony xảy ra 1 vụ trộm. Tên trộm bị bắt, để ở nhà hương xá, mặt cúi gằm, cái áo bị xé thành sợi dây để cột 2 tay ở phía sau. Mà ý ông thôn đang ngờ i tra hỏi, còn dân chúng thì đứng bên ngoài bàn tán xôn xao. Tony cũng chen lấ n để n coi mặt cho biế t thắ ng ăn trộm. Đó là lầ n duy nhấ t Tony còn nhớ về trộm ở quê. Thời xưa, làng quê yên bình lắ m, không có nạn trộm chó để ăn kinh hoàng như bây giờ.

Nế u như ăn trộm là hành vi có tính toán, thì ăn cắp cũng giố ng vậy nhưng nhẹ hơn, nên ít người để ý, xuê` xòa cho qua. Khi đi học, quay cóp là chính là ăn cắp và lừa gạt. Ăn cắp kiế n thức và lừa gạt thắ y cô. Đáng tiế c hành vi ăn cắp này, lẽ ra phải LÊN ÁN VÀ RẮN ĐE, lại được bình thường hóa, thậm chí được thắ y cô bao che vì thành tích của lớp, của trường. Sự không trung thực đã có sự luyện tập, ngay trên ghé` nhà trường, nơi mà lẽ ra phải được đào tạo để thành người chân, thiện, mỹ (TRUNG THỰC, TỬ TẾ, ĐẸP). Rắ t nhiề u nề n giáo dục như châu Âu, Nhật, Hàn Quố c...có quy định, khi nhập học, phụ huynh phải ký vào cam kế t nế u con em mình ăn cắp kiế n thức dưới dạng quay bài, sẽ bị đuổi học ngay lập tức.

Tony thì chưa bao giờ quay bài vì tính kiêu ngạo của mình, hể m lẽ bàn tay này, ánh mắ t này lại thụt thò, lén lút? Nhưng năm lớp 10, cũng vài lầ n bạn L ngờ i bên cạnh quay môn Sử rô i đọc cho chép, sau đó thắ y nhục, nên viế t được gì thì viế t, bao nhiề u điểm cũng được, chả ai coi học bạ cá p 3 nế u mình đậu đại học. Lúc du học, Tony kể vụ quay phim với bạn bè ở nước ngoài, tụi nó ngạc nhiên vô cùng. Đố i với phương Tây, học sinh quay cóp là hiện tượng RẮ T

RẮT cá biệt, xếp vào dạng tâm thần nhẹ, cần được giúp đỡ, bạn ở thể xem Mr Bean đi thi sẽ biết điều đó.

Nhưng nhiều khi chúng ta vô tình cố xúi việc ăn cắp. Làm y chang bài văn mẫu là 1 dạng ăn cắp kiến thức. Lẽ ra chỉ đọc tham khảo, nhiều em đã bê nguyên xi. Học cao hơn, ăn cắp cả đoạn, cả luận án, cả quyển sách của người khác thành của mình mà không bỏ trong ngoặc kép hay ghi trích dẫn, thì gọi là đạo văn. Một tiến sĩ đạo văn trót lọt nói với Tony, chẳng có gì nhục nhã ở đây cả. Tiến sĩ vẫn cứ trong vinh quang nếu không bị lộ. Vì kiến thức có thể là giả, nhưng bả ng cắp lại thật. Nghe mà muốn khóc.

Khi ra trường đi làm, tiếp tục ăn cắp. Thư ký ăn cắp giấy. Tiếp tân lầy điện thoại cơ quan gọi điện thoại chùa. Tài xế xe container chở hàng ra cảng, trên đường đi tấp vào chỗ nào đó, rút bớt ít hàng. Bán hàng thì nói to nói nhỏ để kiếm hoa hồng riêng, báo cáo công ty một đàng rồi chốt với khách hàng một nẻo. Thậm chí ăn cắp thời gian để làm việc riêng, sáng 8h vô làm nhưng vô rồi đi ăn sáng, cà phê lang thang miết. Kết cục của mọi hành vi ăn cắp là cảnh không dám ngẩng lên kêu ngạo với chính mình.

Người ta nói, ăn cắp quen tay. Lỡ từng ăn cắp rồi, thì thôi, đừng ăn cắp nữa, bạn nhé. Rồi sẽ thấy nó kỳ kỳ thế nào. **ÁNH MẮT ĐẸP ẤY KHÔNG NÊN LÉN LÉN, BÀN TAY XINH ẤY KHÔNG NÊN THỤT THÒ.**

Cũng giống vậy, ngủ ngày thì quen mắt. Nếu bạn nghỉ trưa 1 chút thì được nhưng nếu ngủ dài quá cả tiếng đồng hồ thì biến thành ngủ ngày. Nói ra nhiều bạn cãi vì không quen, nói phải ngủ để năng suất lao động cao hơn Singapore, là một nước không có ngủ trưa. Nhưng nếu bạn từng đi làm ở nước ngoài hay làm công ty nước ngoài, sẽ thấy không ngủ trưa là bình thường. Công sở ở các

nước phát triển, người ta chỉ take a nap chứ không phải sleep, họ không tốn thời gian cho việc suy nghĩ ăn gì ở đâu, ăn nhanh nhanh để tranh thủ trò chuyện cà phê với bạn bè đồng nghiệp, shopping, tập gym, học làm bánh, học pha cà phê, học ngoại ngữ...

Hôm bữa ngang qua 1 văn phòng rât sang trọng trong 1 tòa nhà, lúc đó khoảng 1h chiều, với bản chất tò mò của trai quê, Tony ghé mắt nhìn vô. Thấy bên trong có 3 thằ ng Tây và 1 chị chắ c Sin hay Hàn gì đó vẫn ngô ì làm việc, còn đâu chục nhân viên VN thì ngủ la liệt dưới đấ t, chắ n ga gồ i đẹ m, mề n mùng chiế u gồ i giẩ ng đầ y. Xoài xanh muố i ớt dao kéo đầ y bàn. Xa xa là 2 hộp com dang dở. Một số chị ngủ há miệng, nước bọt trào ra chảy xuố ng cổ, bệt vào tóc. Vài anh lâu lâu lại “ anh ơi vút lên 1 tiế ng đàn”, vài chú thanh niên ngáy to như sắ m dậy, đứng ở ngoài mà nôi hế t gai ô c.

Rồ i đứ ng 1h30, nhiề u người vẫn ngái ngủ, tóc tai rũ rượi, lục tục đứ ng lên, vừa phủi đít đẹ m mùng mề n chiế u gồ i đi cá t, kéo quầ n kéo áo. Và ngoài cửa, cả chục người khách đã xế p hàng chờ vô giao dịch từ rấ t lâu. Bắ t đờ n rồ i mở cửa. Khi khách đầ u tiên bước vào, em tiế p tân xinh đẹ p cười chào khách bằ ng 1 cái ngáp dài muố n sái quai hàm, trong miề n Nam nói là muố n trọ bản hợ ng. Trên cắ m vẫn mắ y sợi tóc bị dính chắ t vào da, do nước bọt trào ra lúc nầy

Bệnh " toán lớp một"

Tới giờ, có nhiều nhóm đã đi được 1/3 đoạn đường, kiếm được 100 cái áo gửi lên miền núi, các nhóm này đều âm thầm làm, rất là giỏi. Nhưng cũng có nhóm vẫn chưa triển khai bán hàng lần nào, do thành viên chỉ trích trưởng nhóm, trưởng nhóm chỉ trích thành viên, cái gì cũng tranh cãi. Có bạn đọc bài tình nguyện viên kinh doanh nông sản cuối tuần gây quỹ "Áo Ấm Cho Em" thì hào hứng gia nhập, nhưng sáng gọi đi bán hàng thì mắ ng mỏ "tôi đang ngủ, tôi có nợ ai đâu mà gọi réo suố t thê". Có bạn mới vô góp vô quỹ 50,000 đò ng, rời khỏi nhóm tình nguyện thì đòi lại cho bắ ng đượ c. Hôm qua họp team tình nguyện, Tony nói thôi các bạn góp vô vài ba chục ngàn làm quỹ chung, trà đá mua khỏi phải góp, có bạn giấ y nắ y ngay, lúc nào trà nước gì đó thì chia ra mà trả, "đã tình nguyện mà còn đố ng tiề n, con phản đố i". Bạn nào bạn nắ y đê u đê ng tình sau khi nghe câu á y, gương mặt bạn nào cũng toát lên vẻ khôn nhìn bắ t mệ t. Một ca trà đá giá 5000 đê ng mà có tới 50 bạn, hỏi mỗi bạn phải trả bao nhiêu? Sao toàn cử nhân thạc sĩ mà cứ đi giải toán lớp 1 miế t vậy?

Có bạn kể với Tony là trong quá khứ đã từng cho ăn xin 20,000 đê ng, nhưng sau đó thì "day dứt mãi khôn nguôi". Nói là họ có bệnh tật gì đâu, lúc đó con xúc động nhưng sau đó thắ y họ lạnh lắ n nên con tức lắ m, từ đó khôn cho ai nữa, thật giả gì cũng khôn g. Có 20,000 đê ng thôi mà, chưa tới 1 USD, mình có nghèo đi đâu, giả sử lúc đó người ăn xin đó làm cho mình xúc động quá, thì 20,000 đê ng đó coi như vé xem kịch, quá rẻ để xem người ta diễn hay đê n như vậy.

Chưa kể là người ta khổ thật thì sao? Mất 2 tỷ thì có thể “day dứt mãi khôn nguôi”, chứ có 20,000 đồng thôi mà nhớ hoài chi cho mệt đầu vậy. Cái tính hào sảng, các bạn phải tập mới có. Dám buông bỏ, nghĩ lớn...mới có được cái đức tính QUAN TRỌNG này.

Cũng có đưa gửi thư, nói con rất hào sảng phóng khoáng, con sẽ làm doanh nhân vĩ đại, con sẽ trở thành Bill Gates, Mark Zuckerberg với tài sản cứ mỗi giây là vô được mấy chục ngàn USD. Bữa nay ghé văn phòng đưa hộ Tony 1 tờ giấy, lúc về nói đượ đưa con lại 15,000 tiền xăng. Cái đầu 30 phút sau thấy lại gõ cửa, nói đượ đưa thêm con 2000 đồng tiền gửi xe nữa. Nó nói “con ra ngoài, suy nghĩ mãi mới quyết định là vào lấy thêm tiền gửi xe, vì việc tình nguyện bỏ công ra là đượ phải mang ơn con rồi, mấy đưa trẻ trên miền núi phải mang ơn con rồi, còn tiền thì vẫn đề nghị cảm, 1 đồng con cũng không chịu thiệt”. Mất những 30 phút để kiếm 2000 đồng, sao học tới sin cos lim log rồi mà lại suốt ngày đi giải toán lớp 1, hay tuổi thơ kéo dài quá ?

Trước khi về, nó xin ở lại nói chuyện với Tony 5 phút. Nó nói con thắc mắc chuyện này miết, sao mấy người như Bill Gates đó, họ kiếm tiền đượ như vậy nhưng sao ngu quá đượ? Sao lại đem tặng hết vô quỹ từ thiện? Nếu là con á, con sẽ, con sẽ...không ngu như vậy. Con sẽ mua cái này á, con sẽ mua cái kia á...

Tony nói: Thôi con đi về giùm, đượ bữa nay bị lây bệnh "toán lớp 1" của mấy đưa rồi nè. Đượ bán phân cứ 5 phút lại đượ 50 ngàn đồng, này giờ con lấy của đượ 10 phút tương đượ 100,000 đồng, tức 5 USD, cả ly cà phê Starbucks chứ ít gì.

Thôi. Xin người hãy đi đi. Hãy để tôi bán phân. Tôi không ngu. Tôi không ngu.

Nỗi lòng Bô Đê Sư Tổ

Các bạn trẻ trong CLB con dưỡng thân mê n,

Tớ i nay, dưỡng sẽ kể cho các bạn nghe 1 câu chuyện kinh điển. Chắ c các bạn đê`u coi qua bộ phim Tây Du Ký. Mở đầ`u bộ phim là hình ảnh con khỉ Thạch Hầ`u được trời đầ`t sinh ra, rô`i một hôm, Thạch Hầ`u từ bỏ Hoa Quả Sơn, chèo thuyê`n đi tìm sư học đạo. Gặp thầ`y Bô` Đê`, con khỉ được đặt cho cái tên Tôn Ngộ Không. Cũng nhờ chút sáng dạ (khi canh ba vào hầ`u thầ`y khi thầ`y gõ trên đầ`u 3 cái) mà được thầ`y ưu ái dạy cho 72 phép biế`n hoá thầ`n thông, và dặn kỹ không được tiế`t lộ ra cho ai bên ngoài biế`t. Trên đời luôn có những cái “sô`ng để` dạ, ché`t mang theo” nhưng Tôn Ngộ Không đã không nhớ lời thầ`y, một lâ`n cao hứng đã mang phép thuật ra biế`n hóa cho bạn đô`ng môn xem. Khi Bô` Đê` Sư Tổ biế`t được, đã hế`t sức tức giận và đuổi đi. Trước khi đi, ông nói với Tôn Ngộ Không một yêu câ`u duy nhấ`t, là nế`u sau này có ai hỏi, thì đừng bao giờ nhắ`c tên ông.

Và mọi người đê`u biế`t chuyện gì đã xảy ra sau đó. Việc Tôn Ngộ Không đại náo Thiên Cung, tưởng như không có ai ché` ngự được, nhưng các bạn ạ, trên đời, cao nhân ắ`t có cao nhân trị. Phật Tổ đã trừng phạt Tôn Ngộ Không, bắ`t giam dưới núi Ngũ Hành suố`t 500 năm. Sau đó, tưởng là phục thiện theo Đường Tăng đi thỉnh kinh, tuy nhiên, bên cạnh những phẩm chấ`t tồ`t đẹp, Tôn Ngộ Không vẫn còn nhiê`u cái thói hư tật xấ`u...như người đời vẫn có, nên vòng Kim Cô phải bị đeo trên đầ`u. Cứ mỗi lâ`n sai phạm, thì vòng kim cô kia lại siế`t chặt vào. Đó là kỷ luật, là ché` tài...mà mỗi người phải có, phải tự tạo VÒNG KIM CÔ cho mình. Nế`u không có nó, chúng ta sẽ dễ rơi vào trạng thái vô kỷ luật, tự tung tự tác...

Rồi trên đường đi thỉnh kinh, có một lần đánh thua yêu quái, Tôn Ngộ Không quay về trường cũ nhờ thầy giúp đỡ. Khi đến nơi, than ôi, cảnh cũ vẫn còn đây mà người xưa đã không còn. Vẫn còn đó con suối, những tảng đá, rừng tre...nhưng mạng nhện đã phủ đầy. Những hình ảnh học trò đập diu luyện công, chặt tre gánh nước đã không còn nữa, thay vào đó là màu tang úa của thời gian. Tôn Ngộ Không chạy đi tìm thầy, tuyệt vọng gọi tên sư phụ. Đáp lại chỉ là tiếng vi vu gió ngàn. Bỗng dưng, trong không trung, tiếng thầy vắng vắng, “ta không còn là thầy của người nữa, người hãy đi đi”. Chính hành động cãi lời thầy năm xưa, chính sự ngỗ nghịch của mình đã khiến bao người liên lụy, bao thế hệ đã không có được khai tâm khai sáng nữa. Bồ Đề Sư Tử, vì sai lầm của học trò mà đã phải trở lại cuộc sống ẩn cư của một ẩn sĩ. Có người trách thầy sao vì một con sâu mà nô lệ canh phải bỏ, nhưng Sư Tử biết rằng, cái sai của ông là đã trao gươm báu vào tay người không xứng đáng, để phải hổ thẹn với đất trời. Trong lúc Tôn Ngộ Không đang quậy nát thiên cung, thì có lẽ lòng Bồ Đề Sư Tử hỡi hận khôn nguôi. Ông đã chữa sai bằng cách đóng cửa trường và đi đâu không rõ. Suốt các tập tiếp theo của Tây Du Ký, đã không ai còn nhắc đến tên Bồ Đề Sư Tử nữa. Nhắc mà chi, khi lòng người ta đã không muốn nữa rồi.

Giọt nước mắt ân hận muộn màng của Tôn Ngộ Không rơi trên sân trường cũ, khiến người xem vừa thương vừa giận. Bài học của mình là gì? Đã mang phận học trò, trong vạn ông thầy, mình tìm đúng sư, thì hãy học đạo cho trọn. Một con người sống trên đời, gánh trên vai bao nhiêu là quan hệ. Nghĩa vua-tôi nay là trách nhiệm một công dân với đất nước, đạo cha-con, đạo thầy trò, đạo vợ-chồng, nghĩa bạn bè...Có bao nhiêu áy là ân tình, nghĩa tình, mình oằn vai gánh nặng, trả hoài không hết một đời người đâu các bạn ạ.

Để đến được Tây Thiên cực lạc, đích đến thành công, con người phải trải qua rất nhiều gian truân, cám dỗ, hiểm nguy, phải chiến đấu với bao nhiêu thú dữ, yêu quái...nhưng cái khó nhất vẫn chiến đấu và chiến thắng bản thân mình. Rào cản lớn nhất để thành công, thành nhân chính là sự tham lam, mê muội, cố chấp của TỰ MỖI BẢN THÂN...chứ không phải yêu quái BÊN NGOÀI NÀO CẢ.

Danh sư ất xuất cao đồ. Thầy giỏi thì đồ đệ sẽ giỏi giang. Nhưng giỏi giang phải trong khuôn khổ, kỷ luật, để thầy còn ngẩng mặt tự hào khi chúng ta thành công và thành nhân. Chưa có ông thầy nào trên đời mong học trò mình thất bại cả. Mình nên nhớ điếu đó mà răn mình.

Đừng để như Tôn Ngộ Không kia, cứ mãi nợ thầy cũ. Một món nợ ân tình...

Bí mật của người giàu có

Nhiều bạn trẻ thấy người ta khởi nghiệp, cũng lật đật mở công ty, nhưng chỉ được 3 bữa. Vấn đề không phải là kinh nghiệm xử lý công việc, kiến thức chuyên môn, kiến thức quản trị hay tuổi tác, vấn đề là KỸ NĂNG LÀM CHỦ không có. Nên phải dẹp tiệm.

Muốn làm chủ, thứ nhất là phải có kỹ năng giao việc. Muốn có kỹ năng này, bản thân mình phải là người luôn chân luôn tay, luôn mồm luôn miệng, luôn tính toán TỪ BÉ. Còn có ai làm sẵn cho mình vô ăn thì thua. Tony tuyển một bạn từng học cấp 3 dân lập N, thi ĐH 29 điểm. Nó nói tui con học vì thành tích của trường, nên ban đêm thầy cô kèm truy bài đến 11h. Bài toán vừa đưa ra, ông thầy đưa ngay công thức rập vô giải. Đề văn này chưa suy nghĩ dàn ý là đã cô giáo cung cấp ngay 1 bài văn mẫu y chang. Nên tui con mាំt khả năng tìm kiếm và tổng hợp thông tin. Việc gõ i lục lọi trong thư viện, search trên google, đọc hằm bà lằng...để có thông tin mình cần LÀ KỸ NĂNG buộc phải có của người giỏi giang thật sự. Nên hằm này nó lên công ty, chờ ai giao việc thì làm, không thì gõ i đậy, cứ mỗi 5 phút ngáp 1 cái. Thấy kỹ năng ngáp tốt quá, phòng nhân sự bèn bố trí nó gõ i ở chỗ cửa ra vào. Từ đó, tuyệt đối không còn con ruồi nào bay được vào bên trong công ty nữa.

Tony quen với 4 đại lý bán phân ở 1 huyện ở miền Tây. Bốn đại lý này từng là người giúp việc cho ông Toàn, một người giàu có trong làng. Ông Toàn có hàng ngàn công đất, hàng trăm chiếc ghe hàng xáo, máy nhà máy xay gạo, quán xá trên chợ, ròi vịt nuôi thả đồng, trại nuôi gà, nuôi heo, có nhà ở Sài Gòn Cần Thơ...và người ăn kẻ ở trong nhà lên tới hàng trăm. Cứ nhậ là 4 anh này kể chuyện

“hồ`i xưa” với lòng biế`t ơn ông Toàn vô hạn. Sáng nào cũng vậy, cứ đầu 4-5h là ông Toàn ngủ dậy, ngô`i trên cái ván (cái phàn) bằ`ng gỗ mun, sai gia nhân làm việc. Đố`i đũa nào mà rảnh tay rảnh chân với ông. Hồ`i đó thì tụi này cảm ghét ông Toàn vì bắ`t làm nhiề`u quá. Nhưng giờ nghĩ lại, thấ`y số` mình may mắ`n. Mắ`y ảnh hỏi Tony chứ HAM LÀM VIỆC VÀ BIẾ`T GIAO VIỆC có phải là bí mật của người giàu có không? Vì sáng sáng, thấ`y ông Toàn cứ nhắ`p ngụm trà vô, kêu anh A làm gà, anh B ra đắ`p đấ`t, chị C trồ`ng rau, anh C chẻ củi, chị D lau nhà, chị E kiểm kho, chị F múc nước, anh G vô ruộng thăm lúa, anh H thu nợ...còn ông thì cộng cộng trừ trừ trong sổ đế`n khuya, suố`t ngày nghĩ ra cái mới để làm ăn, mở rộng sản xuấ`t. Tony nói đúng rô`i, biế`t làm việc thì bình thường, nhưng biế`t giao việc là năng lực đặc biệt chỉ dành cho người rấ`t giỏi, không phải cái đầ`u nào cũng nghĩ được việc cho người khác làm đâu. Càng nghĩ việc cho đông người làm thì càng tài năng. Đó là bí mật đầ`u tiên của người giàu có.

Muố`n giao việc, phải có óc quan sát, phải biế`t sắ`p xế`p công việc theo khả năng của từng người, QUAN TRỌNG LÀ PHẢI TỪNG LÀM TỪ VỊ TRÍ THẤP NHẤT. Nên mắ`y ảnh nói em nói đúng quá Tony, ai từng làm cho ông Toàn sau này cũng làm chủ hế`t, vì quen luôn tay luôn chân. Tụi anh ban đầ`u cũng làm mướn làm công thôi, nhưng chăm chỉ và có đầ`u óc nên tích lũy được ít tiề`n. Sau đó mới mạnh dạn mở ra làm, nhỏ trước, lớn sau. Mỗi lâ`n nghe mắ`y đũa đòi khởi nghiệp mà hỏi “vô`n đâu”, thấ`y mắ`c cười dễ sợ. Các bạn nghe đũa nào nói vậy thì đừng có đưa tiề`n cho nó. Nó đố`t hế`t ngay. Có ông tỷ phú nào trên thế` giới mà để ra là có 1 đố`ng tiề`n đưa sẵn? Toàn tích cóp 9 xu đổi lắ`y 1 hào cả. Rô`i “tiề`n để ra tiề`n”, có 2 hào, 5 hào rô`i 1 tỷ đô la.

Mắ`y ảnh nói ở cái huyện này, ngoài tụi anh bán phân bán thuố`c, mắ`y ông chủ cây xăng, chủ xưởng gỗ, chủ xưởng sản xuấ`t vỏ lãi

(tàu ghe), chủ đại lý xi măng sắt thép...đều là người làm công của ông Toàn ngày xưa cả. Còn má y đưa em tui, lúc đó ở với ba mẹ, bây giờ vẫn cứ nông dân nghèo. Vì nói cái gì tui nó cũng ngại làm. Sáng ngủ dậy là không biết mình phải làm gì ngày hôm nay. NGHĨ KHÔNG RA VIỆC CHO MÌNH THÌ LÀM CHỦ GÌ ĐƯỢC.

Lúc ông Toàn già yếu, ông vẫn chỉ đạo công việc nên nhà cũng còn khá giả, nhưng khi ông mất đi thì mọi thứ cũng chấm hết. Cái dở của ông Toàn là, dù chỉ đạo và sai việc các người làm rất tốt, nhưng lại không cho con cái ông động chân động tay vào việc gì. Gia tài chia xong, má y đưa con quản lý không nổi vì không nghĩ ra việc cho người khác làm, rồi người làm bỏ đi hết. Má y đưa con phải bán vàng, rồi bán đất, bán cơ sở làm ăn...thậm chí lấy đồ cổ trong nhà ra bán. “Nhà từ đường” là cái cuối cùng tui nó bán để chia nhau ăn. Hết của, các con của ông Toàn không kiếm sống được vì vừa dở vừa lười. Má y anh gia nhân cũ, giờ đã có cơ ngơi làm ăn ngon lành, thấy vậy mới nhận má y đưa con đưa cháu ông Toàn vô làm bốc vác, coi kho, giao hàng, lau nhà lau cửa, bế em...Má y anh nói vì tình nghĩa mới nhận vô chứ năng suất làm việc tui nó chỉ bằng 1/2 người khác.

Một bếp lửa hồng

Các bạn trẻ thường có 1 bệnh rất lớn, đó là bệnh “hào hứng một phút”. Đọc 1 bài về ngoại ngữ, cũng lên khí thế hùng hục, cũng mở Youtube ra, cũng lên trung tâm... nhưng chỉ học đúng 1 buổi. Bữa sau vẫn ôm ipad coi tiếp thặng A, con B hôm nay ăn gì làm gì tự sướng cái gì trên FB. Đọc 1 bài về khởi nghiệp, cũng há m há m khí thế, đứng lên đi thuê nhà tìm chỗ mở công ty, nhưng tìm 3 bữa thôi mệt, năng nóng quá chạy tới chạy lui mệt. Đọc 1 bài về du học, cái cũng lên công ty du học tư vấn, đem 1 đồng giá y tờ về nhà rồi quên để bụi bám lên môc lên meo. Đọc 1 bài về thể dục thể thao, cái cũng đi mua cái máy chạy bộ, mua cái tạ về đẩy lên đẩy xuống đúng 2 lần. Rồi hết, mọi thứ “nguyên y vấn, vũ như cần”.

Các bạn họ hàng với 2 anh Vân Nguyễn và Cẩm Vũ này, tìm cách unfriend nó. Nguyên nhân là do cái Ý CHÍ không nặm sâu trong tâm khảm của bạn, nên bị giật dây thì có chút khí thế, nhưng sức ý lớn hơn. Nhà càng khá giả, học vấn càng tốt, tuổi càng cao thì sức ý này càng lớn. Nên vượt khó thì dễ hơn vượt sướng gập nhiều lần. Sinh ra trong một gia đình khá giả thì đó là bất hạnh, vì nó sẽ dễ dàng triệt tiêu động cơ phấn đấu. Sinh ra trong một hoàn cảnh khó khăn, đứng trước một sự chọn lựa quá hẹp, thì mình phải vui mừng. Vì đó là cơ hội.

Giữa việc ra sân tập thể dục thể thao với ngò i coi ca sĩ diễn viên cõi ảo trên mạng, người ta dễ chọn cái thứ 2. Nên nhiều người nghiện ma túy, bỏ thuốc lá...kêu từ bỏ, phần lớn không bỏ được. Cứ trả về với cộng đồng lại tái nghiện ngay. Vì bản chất của con người là

“cái lưỡi” và “thèm” bao giờ cũng hiện hữu trong tâm trí, nên phải có ý chí thật mãnh liệt, thì mới chiến thắng được.

Để rèn ý chí mãnh liệt này, người ta phải có chiêu. Trước một cảm dỗ, bạn nên bặm môi, dùng răng cắn cho thật đau, đau đến mức bạn còn có thể chịu đựng được. Đứng thẳng, nắm chặt 2 bàn tay lại, nín thở, mắt lườm lườm giả bộ ở trước là đối tượng khủng bố cần tiêu diệt. Hồi đó Tony đi thi hùng biện trên sân khấu, cứ chuẩn bị lên là tay chân quít, giọng nói lạc đi, đầu óc nghĩ cái gì chẳng nhớ. Nhưng lúc trước mặt mọi người, mình mím môi thật chặt, cắn thật đau (yên tâm không có chuyện chảy máu vì mình tự biết điều chỉnh đau quá thì thôi không cắn nữa, kiểu như nhịn thở ấy, không sợ nhịn rồi chết vì chịu không nổi nữa là tự động thở cái phì). Lúc mình nắm chặt tay và mím môi như vậy, hệ thần kinh sẽ được kích hoạt, máu dồn về não nhiều, giúp mình sáng suốt, và tràn đầy ý chí. Bạn cứ thử, có thể sẽ kinh công lên tận ngọn cây chứ không phải chơi. Đây là bí quyết của vận động viên người Triều Tiên mỗi khi thi đấu thể thao. Liều doping này tự nhiên giúp họ đạt thành tích rất cao.

Các bạn thử áp dụng khi mình cần quyết tâm 1 cái gì đó nhé. Tay nắm chặt sẽ giúp bạn tay mạnh mẽ hơn. Môi mím chặt sẽ giúp đôi môi hồng hơn, đỏ tự nhiên rất đẹp. Bạn gái sau khi mím môi, mình thè lưỡi liếm 1 cái cho nó bóng như son, khỏi tốn thời gian trang điểm.

Mình vô cái nhà, dù biệt thự đẹp cỡ cách mấy, thầy bê p núc lạnh lẽo, bạn có ớn không? Bạn dù có tài giỏi xinh đẹp cách mấy, mà không có lửa nhiệt tình, thì cũng như cái biệt thự hoang vắng kia. Bạn có thầy những ngôi nhà tranh, những ngôi nhà gỗ dù bé nhỏ nhưng vẫn ấm cúng vì có 1 bếp lửa hồng?

Mình có một cuộc đời thôi, đừng có tro tàn bết p lạnh. Dù ngoài kia lạnh lẽo, lòng người quyết tâm thì vẫn rực lửa. “Ngoài phố mùa đông, đôi môi em là đốm lửa hồng”.

Chuyện thẳng Kiên

Hồi đi học, Tony nghe tuyên “nhân viên bán hàng” là đội ngược. Vì tưởng tượng cảnh mô` hôi mô` kê chạy xe máy ào ào trên đường, phía sau là thùng hàng, vô năn ni chỗ này chỗ kia, có khi bị đuổi. Rồi trong giao tiếp, cái thế` người bán bao giờ cũng thấp hơn thế` người mua, nó bảo con trâu màu vàng cũng dạ “vàng quá”, vì sĩ diện ít ai chịu làm nghề` bán hàng. Rồi bị ép doanh số`, một tháng phải bán được bao nhiêu sản phẩm, còn không thì phải nghỉ, nên công việc cũng sẽ áp lực hơn, chỉ thích ngò`i văn phòng máy lạnh cho sướng.

Nhưng Tony ngò`i suy nghĩ lại, mình dưới quê lên, trên răng dưới dép, học kinh tế` ra trường có nghề` ngổng gì đâu, nếu làm nhân viên ngò`i máy lạnh thì tích lũy để`n bao giờ. Nếu là con gái thì thôi kiế`m thắ`ng chồ`ng nào chịu khó, chăm chỉ việc nhà việc cửa giao cho nó cày, trong khi mình là đàn ông con trai, thì cầ`n phải vững vàng về` tài chính.

Nghĩ vậy nên một ngày kia Tony mới đăng báo tự quảng cáo. Bạn bè một số` đưa cầ`m tờ báo có hình Tony ở mục Người Tìm Việc mà cười khinh bỉ, nói nhục vậy mà. Tony thắ`y chả nhục gì, sức lao động của mình là hàng hóa, phải quảng cáo để` tiếp cận với nhiề`u khách hàng chớ. Đúng như dự đoán, họ gọi điện mời phỏng vắ`n quá trời. Nhờ chị L giới thiệu mà Tony thi tuyển vào công ty làm nhân viên bán hàng ngay lúc nhận bằ`ng tốt nghiệp. Nhờ những năm tháng nước mắ`t nước mũi, dưới sự đào tạo kỷ luật VÔ CÙNG hà

khắc của ông sẽ p già người Nhật mà Tony mới có được ngày hôm nay.

Trở lại nghề bán hàng, đó là môi trường tốt nhất để 1 đứa ngáo ngơ trở nên bản lĩnh. Làm sale, mình sẽ TỰ đào tạo mọi kỹ năng, từ phân tích tâm lý, để n ăn nói, nhậ nhệ hát hò, đàm phán thương lượng, tung chiêu quánh phủ đầ u...đế n năn nỉ xuố ng nước thảo mai nịnh nọt. Vì bán hàng nó cực, nên thu nhập thường sẽ gồ m lương cứng và hoa hò ng. Lương cứng thì thường chỉ đủ sinh hoạt, thu nhập tích lũy là hoa hò ng, nên sẽ là động lực thức khuya dậy sớm để làm. Nhân viên bán hàng được ví như là chiế n sĩ ra mặt trận vậy, còn hậu phương là cán bộ chứng từ, logistic, kho bãi...

Trầ n Quô c Tuầ n trong Binh Thư Yế u Lượ có nói, cô t yế u nhấ t trong việc đánh thắ ng giặ c Nguyên Mông là “quý hò tinh bắ t quý hò đầ”, tức quân cô t yế u là sự tinh nhuệ chứ không phải là đầ số . Công ty nào có đội ngũ quân sales tinh nhuệ thì đầ u chiế n thắ ng.

Nên này các bạn trẻ, dù tốt nghiệp ngành gì, đang thắ t nghiệp mà đứng trước cơ hội làm nhân viên bán hàng, đừng có ngại. Lao vô làm đi, sĩ diện làm gì. Thắ t nghiệp ăn bám mới nhục chứ đi làm là không có cái nghề nào cao hơn nghề nào.

Mình chịu cực khô 1 thời gian sau đó ngon lành lắ m. Nhưng cạm bẫy thương trường cũng nhiề u, mình giỏi giang hóa chứ đừng có ma lanh hóa. Các bạn cứ nhìn 1 con diề u bay cao như vậy, là nhờ cái sợi dây cột dưới đầ t. Nhiề u lúc con diề u nghĩ, thôi cắ t sợi dây đi, sẽ bay cao vút lên trời xanh luôn. Sợi dây đó chính là tính kỷ luật, chính là đạo đức. Mà mình không có nó, sự bay cao chỉ là “cuố n theo chiề u gió”, rơi xuố ng lúc nào không hay. Các bạn trẻ nhớ kỹ lời Tony dặn. **DỪ LÀM GÌ Ở ĐÂU VỚI AI**, đầ ng tiề n mình làm ra

phải là đồng tiền sạch, phải từ mồ hôi trí tuệ của mình. Ai dạy khôn dạy khéo gì đó kệ họ. Thật thà chưa bao giờ là cha đại cả, trung thực là cái khôn ngoan nhất trong mọi khôn ngoan mà con người có thể nghĩ ra.

Có 1 bạn trẻ tên Kiên, người Bình Định. Hồ i nhỏ quậy phá gì đó mà bị mất hết 1 cái tai. Nó nói con ham chơi chỉ học đến lớp 11 đã nghỉ. Theo bạn bè vô nam làm công nhân xây dựng. Sau đó, nó nghỉ, làm nhân viên giao hàng nước đóng bình cho các nhà máy trong khu công nghiệp ở Dĩ An, lương 3 triệu. Sau thời gian, nó xin sếp làm công việc bán hàng kiêm giao hàng. Làm quăn quật từ mờ mờ sáng đến khuya. Gọi tiếp thị khắp nơi, hàng cũng ngõ hẻm gì cũng chạy đến, nửa đêm ai gọi giao nước cũng đi. Rảnh là nó đi tới tận nhà từng khu phố, từng chung cư gửi card tiếp thị vô khe cửa, nên 1 tháng hoa hồng cũng được 3-4 triệu nữa.

Lần lĩnh hoa hồng đầu tiên tiên nó mời Tony đi ăn, nói con hèm biết lấy gì cảm ơn dưỡng đã chỉ đường cho con kiếm tiền một cách tử tế. Mà dưỡng sang trọng quá, con mang theo toàn bộ tiền của con để dành xưa giờ luôn nè. Mình mà cầm 10 triệu đồng thì khách sạn 5 sao nào cũng dám vô dưỡng há. Thầy nó ốm nhách, da mặt đen thui vì chạy suốt ngày ngoài nắng, cái túi căng phồng ra vì những 10

triệu tiền mặt mang theo, Tony hèm biết nói gì, chỉ thầy rung rung nước mắt. Mới nói thôi con ráng tích lũy thêm đi, cày thêm được khoảng 100 triệu thì dưỡng chỉ cho cách làm ăn, còn mua nhà mua cửa lấy vợ để con nữa.

Bữa đi ăn với nó đến giờ cũng mấy tháng. Bữa nay, nó gọi qua nói con để dành được 50 triệu rồi dưỡng, tụi dưỡng có về Villa De Tony hèm để con qua gửi dưỡng cất giùm. Nó nói trên Bình Dương

ai cũng khen con dễ thương nên mô i lái nhiê`u lă`m. Con phải dậy từ lúc 4h, đi giao hàng từ 5h sáng đê`n 10h đêm mới xong, tháng nào con cũng tích lũy được ít nhấ`t 2 chi.

Tony nói sao con giô`ng má`y ông bà mình ở quê dữ vậy, lâu lâu lòi ra 1 đô`ng vàng ki ki cốp cốp... Thôi con mở 1 tài khoản, rồ`i bỏ tiê`n vô đó đi, tự quản lý tài chính cũng là một kỹ năng.

Hôm nay nó lên Tp mua đô` tê`t gửi về` cho em nó ở quê, sắ`p tê`t rồ`i. Nó ghé VP chơi, câ`m theo gói trà, Tony trả lại kêu nó gửi về` quê đi, dựng ở đây đâu có thiê`u. Nó ngồ`i cười, gương mặt sạm đen vì nắ`ng gió, nhưng ánh má`t sáng bừng của sự quyê`t tâm. Tony nói “con làm việc cật lực như vậy, đạo đức như vậy, kỷ luật như vậy...thành công là điê`u dĩ nhiên”. Thấ`y đáng nó ô`m tong ô`m teo đi về` mà Tony mừng thầ`m, lại có một con sao biển nữa đã được ném trở về` với đại dương để sô`ng một cuộc đời ý nghĩa...(2013)

Tin tức cập nhật: Bạn đã thêm nghề` bán bắ`t động sản khu Mỹ Phước Bình Dương má`y tháng nay. Tiê`n tích cốp từ bán nước, bạn đã kíp tậu cho mình 1 nê`n (150 triệu) và đã xây dựng cái nhà trọ nhỏ cho công nhân ở khu nhà máy Kumho gầ`n đấ`y.

Bạn kể bạn đang bán bắ`t động sản với tình yêu và sự đam mê mãnh liệt. Từ 5h sáng đã mò ra quán cà phê tâm sự lê`la, và đắ`t khách đi coi đấ`t, đàm phán, tham dự mọi hội chợ triển lãm để tăng cơ hội tiế`p thị với khách hàng đê`n tồ`i mịt.

Bạn nói, năm 2015 con sẽ gom 5 miê`ng đấ`t lại, đủ 750m2 làm cái xưởng sản xuấ`t chôi đót gì đó của quê bạn. Bạn sẽ đem người ngoài quê vô làm công nhân vì họ lành nghề` và nhò` dựng xuấ`t khẩu.

Hẻm lẽ qua năm 2015, tui đi xuất khẩu chửi đót? Chửi đót tiếng Anh nói sao, tui đâu có biết...(2014)

Cập nhật: Bữa nay bạn lại ghé thăm Tony vì nghe dượng bị thoát vị đĩa đệm, mang ít lá cây gì đó. Nói con mở được xưởng sản xuất rồi, gia công chửi cho một doanh nghiệp xuất đi Ấn Độ. Nó nói bây giờ con có Đô-la rồi, lẽ này về quê làm hộ chiếu để chuẩn bị đi Ấn Độ để làm đúng yêu cầu của người ta và làm các mẫu “chửi to chửi nhỏ” đủ kiểu để tham dự hội chợ thủ công mỹ nghệ. Bạn cũng bắt đầu đi học ngoại ngữ vào buổi tối, chỉ muốn bập bõm nói vài câu khi bắt tay đối tác thôi. Và bạn cũng đã có người yêu, một cô gái người Nam Định đang học ở ĐH Bình Dương chuyên ngành kế toán, nghe nói cũng biết vun vén làm ăn và chịu khó ghê lắm. Đi học ngoại ngữ về là hai đứa ngó bó chửi tới khuya...

Trong khi đó vẫn có nhiều bạn trẻ ngó bó tay, bó gối, ăn miết mà chẳng chịu làm...

Con cò của mẹ

“Chào mừng. Con tên S, tốt nghiệp ĐH Kiến Trúc và đã đi làm 2 năm. Nghĩ đến những tháng ngày đi học mà con thấy nao lòng. Thời cấp 1 cấp 2 con không biết, chứ từ cấp 3 trở đi, 1 tháng riêng tiền học của con đã là 5 triệu. Sau bao nhiêu năm, giờ con kiếm được có 5 triệu/tháng, coi như tiền đầu tư cho con lỗ nặng.

Từ lớp 1, con đã phải học thêm đêm ngày để vô trường chuyên cấp 2. Rồi phải học bơi, học võ, học đàn, học 2 ngoại ngữ. Cứ 4h chiều, ba con trốn việc ở công ty, ra đứng trước cổng trường, cầm gói xôi và hộp sữa rồi chờ con chạy như bay đến các lớp học thêm, 9h30 tối con mới về tới nhà, vô bàn ngồi làm bài tập đến 12h mới được ngủ. Kiệt sức vì học nhưng con phải có thành tích để ba mẹ khoe với bạn bè. Con luyện toán-lý-vẽ từ năm lớp 10, MỤC ĐÍCH DUY NHẤT LÀ để thi ĐH nên con không quan tâm đến các môn khác, cả lớp con ai cũng vậy, đậu ĐH 100% chứ giờ kêu viết đơn xin việc thì thua, phải search trên mạng xuống rồi sửa sửa lại tí chút. Ở trường kiến trúc, tiền dụng cụ học tập cao ngất. Tốt nghiệp ra, ngành xây dựng không còn nhiều công trình nữa, con có việc làm là rất may mắn, bạn bè con thất nghiệp nhiều, chỉ có vài đứa giỏi ngoại ngữ đi làm cho công ty nước ngoài, vài đứa có điều kiện thì đi du học, còn lại thì á t ơ vạ vật. Con không nói được ngoại ngữ nào ra hồn, cũng chẳng thích đàn hát võ thuật gì. Đam mê kiến trúc không có, các công trình vẽ ra cho khách, con còn thấy xấu nữa là. Hòì đó con chọn kiến trúc vì mọi người trong nhà nói là “NGHỀ NÀY DỄ XIN VIỆC, KHÔNG AI NHẬN THÌ ĐI VẼ NHÀ CHO NGƯỜI TA CŨNG SÔNG ĐƯỢC”. Giờ con thấy làm gì cũng phải có đam mê, phải có chút tài năng mới kiếm tiền được mừng ời. Con chán nản toàn tập, lớp con chỉ các bạn ở tỉnh lên, nghèo nghèo...

là điên cuồng làm việc, còn tụi con ở thành phố, giờ sống nhàn nhạt, chán òm, không có gì bút phá. Con hàng ngày ngoài việc sáng ra quán cà phê gõ vài cái laptop, nhận việc tính toán kết cấu cho vài ba công trình, rồi tối đi nhậu với bạn bè. Con 25 tuổi mà bụng bự hơn ba con nữa...”

Đây là một trong rất nhiều thư mà TnBS nhận được. Thế mới biết, nhiều người phẫn đứu cả đời, cho con cái lên thành phố “để có điều kiện học tập” rồi ép con học cái này cái kia, đầu tư kinh khủng cho con cái...nhưng không có kết quả. Tuổi thơ cứ mãi kéo dài vì phẫn làm con cò, con cò đã chán mà lại còn be bé. “Con cò be bé, nó đậu cành tre, đi không hỏi mẹ, biết đi đường nào?” Đi đường nào hả mẹ, mẹ ơi?”

Cách đây 2 năm Tony gặp 1 bạn kiến trúc sư y chang, tên H. Bạn nói con xuống Phú Mỹ Hưng làm nhà, thầy bà ô-sin người Philippines lương 1000 USD/tháng, trong khi mình học kinh khủng trong 17 năm, thu nhập có 200-300 USD. Bà ấy làm lương cao gấp 5 lần vì bà ấy biết tiếng Anh. Cái con về. Tức quá. NÓI LÀ LÀM. Nắm chặt tay, mím chặt môi, con ĐẸP HẾT MỌI LƯỜI BIẾNG có hữu để LỘT XÁC. Hành trình lột xác từ CÒ thành ĐẠI BÀNG bắt đầu.

Bạn kể “con đăng ký luyện IELTS ở một trung tâm do nhóm sinh viên ĐH Ngoại thương sáng lập, 5h sáng là dậy hít đất, chạy thể dục. Ngoài công việc chuyên môn, con chỉ tập trung học ngoại ngữ và ngoại ngữ... Sau 3 tháng, con thi IELTS được 6.0, và vay tiền mẹ đâu mấy ngàn đô, sang Italia để học thiết kế 1 tháng” (The Florence Institute of Design International, học phí 1 khóa ngắn hạn 1 tháng khoảng 900 Euro). Sau một tháng học, bạn nói tầm nhìn của bạn lên rất nhiều. Bạn về nước. Thiết kế của bạn tự nhiên phóng khoáng hơn, táo bạo hơn. Mạnh dạn đi ra ngoài, bạn mới

thầy những công trình kiến trúc của phương Tây sao mà hài hòa quá. Sau đó, nhờ 1 đồng môn trong khóa học này giới thiệu nên bạn đi học tiếp ngành kiến trúc ở một thành phố nhỏ ở nước châu Âu khác, lần này chỉ với 3000 USD trong tay. Hàng ngày ngoài giờ học, bạn đi lang thang trong thành phố, thầy nhà ai xấu xấu hư hỏng gì đó là ghi lại địa chỉ, về nhà viết thư nói để tao sơn lại, sửa lại, làm cảnh quan sân vườn lại cho nha. Từ tháng thứ 2 trở đi là bạn dư dả tiền bạc, đi lang thang nước này nước kia du lịch. Gần đây, nhóm của bạn vừa vẽ một công trình khách sạn ở Úc, bạn vẽ rồi gửi phác thảo qua, khách sửa, khách Ok thì bạn triển khai chi tiết 3D, tính kết cấu, khối lượng...và gửi mail cho khách là xong. Nhóm của bạn 5 người, giá trị bản vẽ 300,000 USD và bạn được chia 1/5. Bạn nói lần đầu tiên trong tài khoản có con số hàng chục ngàn, khi đầu óc mình phóng khoáng lên là tiền tự động vào. Và khi mình có tầm quốc tế, giá trị sức lao động của mình tăng lên rất cao. Bạn nói, nhiều lúc con đang ngồì uống ly Cappuccino 5 Euro (tức gần 150 ngàn đồng) ở Paris, nhớ ly cà phê cục gạch trước trường kiến trúc, có lần con căng thẳng cãi nhau với chị bán hàng sao bữa nay giá ly cà phê lên 12 ngàn, hôm trước chỉ có 10 ngàn thôi, con giận không nhìn mặt chị ấy. Rồi đi phỏng vấn xin việc, bạn cùng lớp chứ vô gặp nhau là “ném cục lờ”, sợ nó giành mất suất việc làm của mình. Hùn hạp nhau mở công ty thì 3 ngày là cãi lộn giải tán vì ai cũng làm theo ý mình, không tôn trọng quy định chung hay tuân theo chỉ huy gì cả.

Tony bèn nói: “Thì má y đưa thầy đó. Chênh lệch có 2000 đồng mà tui mà y cũng cãi không nhìn mặt nhau. 2000 đồng, ra quốc tế, quy Đô la là chưa tới 10 cents. Đầu óc nhỏ thì tâm hồn nhỏ. Tâm hồn nhỏ thì đời nhỏ. Mình chỉ tồn tại một lần trên trái đất này, thử “bay lên đón mặt trời, đại bàng con hãy vút cao, qua núi đồi...” như lời bài hát “Đại bàng con”, bài hát thiêu u nhi nổi tiếng của Nga đi nhé!”

Không rõ vì sao, trong các bài thiê' u nhi Phương Tây, các nhạc sĩ thường lâ' y hình tượng con đạì bàng đễ sáng tác...

Chỉ đường

Người Do Thái là dân tộc thông minh. Ngoài ra, do vị trí địa lý nằm gần châu Âu phóng khoáng, nên dù chỉ chiếm 0.2% dân số thế giới nhưng người Do Thái sở hữu phần lớn của cải thế giới, 21/50 giàu nhất thế giới trên Forbes. Còn người Việt, được xem là “Do Thái của phương Đông” lại bị cái bệnh lớn nhất là "tiểu nông vụ vật" thật chó lá mơ lông, nên cứ lặn độn truân chuyên mãi. Nên ai thoát được cái áy thì bật lên thành công mạnh mẽ. Bạn trẻ phải coi kỹ cái này, để mưu thành công, phải thoát ra cái TIỂU NÔNG áy nhé.

Tony cũng từng tiểu nông vụ vật. Hòì đó vô thành phố cũng lựa bạn giàu có và có cha mẹ làm ông này bà kia chơi, hòng sau này nhờ vả. Chơi với ai, Tony cũng tính toán coi có lợi không, cũng xuề xòa với lỗi lầm bản thân, cũng giâu như mèo những bí quyết làm ăn, cũng diên cuồng bảo vệ lợi ích cá nhân, cũng ma lanh và phết phẩy, cũng từng nói dôi tuy chưa ăn cắp, cũng ganh ghét người giỏi hơn mình và khinh khi người kém hơn. Ăn cỗ thì phải giành phần trước, lội nước thì theo sau vì đũa nào đi đầu, nó vấp té trước thì mình tránh. Nên ai nói bỏ xe máy và nhà ởng là diên cuồng phản dôi. Vì làm biếng đợi xe buýt, làm biếng lội bộ, sở hữu 1 miếng đất sẽ hay hơn 1 cái căn hộ chung cư, cất nhà thì cao hơn nhà bên cạnh để nước mưa nó đổ sang bên đó, lán ra 1 chút ngoài mặt tiền đường. Cái gì liên quan đến quyền lợi là tranh giành khí thế, liên quan đến trách nhiệm là trốn tránh liề. Không tình nghĩa với ai, chỉ biết có mình, sau này là gia đình vợ con mình, anh em ruột mà tranh giành nhà thừa kế thì Tony cũng sẵn sàng vác cuốc ra chiến đấu. Đi ăn đám cưới là lấy đĩa bới cái đùi gà trong đĩa ra, rồi bỏ vào túi áo chạy ra bờ rào cho thằng

con đang đứng chờ. Phải làm nhanh chứ con Na nó lầy má t, nên đĩa gà vừa dọn ra là 6 đôi đũa "khách mời" lao vào xới tung tóe lên. Đi khách sạn ngủ, bật nước chảy cả đêm cho nó "lại tiêng", vừa bật máy lạnh vừa mở cửa sổ cho thoáng, có phải tiêng của mình đâu. Sang nhà cô bạn, giàu có quá nên Tony tìm cách xài cho bớt giàu. Má y lon bia cổ mang ra mời, Tony bật lên hết dù uống mỗi lon có 1 hớp. Nhìn cổ giàu có mà lòng vô cùng khó chịu, ngò i suy nghĩ mãi cách nào cho cô á y bớt giàu đây?

Nhưng sau khi đi đây đi đó, thấy cái suy nghĩ TIU NÔNG đó sao mà rẻ tiêng quá, suy nghĩ miết vậy thì không sang trọng quý phái về tâm hồn được. Tony tự vả vào mặt má y lầy rớt quyết liệt, má t 1 năm thì bệnh tiểu nông bớt dần và bây giờ hậu như má t hẳn. Nên mới có cái page TnBS này ra đời, chứ cách đây 10 năm, đời nào Tony chia sẻ miễn phí như vậy. Lỡ đưa nào nó đọc nó giỏi, nó giàu hơn mình thì sao. Ít ra cũng viết bài gửi báo để có chút tiêng nhuận bút. Thay vì mua sách có bản quyền trong nhà sách, Tony chỉ mượn và photocopy để rẻ hơn vài nghìn, và khi có Ebook đọc miễn phí, ai có là đưa email xin liêng. Cái gì miễn phí là tranh nhau, kiểu á n ngò i đêng nò nghe nói may mắn cho làm ăn, Tony sẵn sàng đi sớm từ 1h sáng, và lầy ngay với thắ ng bên cạnh. Và đễ vào ngò i trường của Ngò Bảo Châu từng học, Tony sẵn sàng đạp cả hàng rào đễ vào nộ hờ sớ, có phải hàng rào nhà mình đâu. Ngắ m đường hoa bờ Hờ chứ thấy chậu nào đẹp là lén mang về nhà mình, bờ hờ không có hoa thì nó vẫn là cái bờ của cái hờ. Đền đỏ mà thấy chú công an thì mới dừng vì sợ phạt, chứ không thì cứ vượt cho nhanh, sau đó còn quay lại chửi má y người tự động dừng trước đền đỏ là "đờ đờ hơi", không có ai giám sát sao không tranh thủ? Tony từng như thế và từng cười khoái trá vì thấy mình KHÔN hơn người khác.

Tony có anh bạn, tiê n sĩ và chủ doanh nghiệp nho nhỏ, danh vọng ngon lành, nhưng bệnh tiêu nông thì không hế t. Anh bắ t vợ anh vừa đi làm bên ngoài (tháng kiế m vài chai) vừa làm kế toán công ty, vì anh sợ bọn nhân viên nó ăn. Hôm bữa cà phê với anh, anh nói gì chứ vụ sân bay Tân Sơn Nhấ t dời ra Long Thành là tao phản đố i. Tao muố n sân bay cứ phải cạnh nhà, tiện cho tao. Mà không phải riêng sân bay, dự án nào mà không có lợi cho nhà tao, tao đề u phản đố i cả. Trước đây, anh ở trong khu giải toả để xây cái câ u, sáng ra cả xóm ngô ì cà phê chửi nói má y người quy hoạch ngu gì ngu thê , xây câ u làm éo gì (nguyên văn anh nói), cứ để thê cả bao nhiêu năm nay có sao. Rồ i người ta cũng kiên quyế t, vả lại tiê n đề n bù cũng cao nên hôm nay đi ngang cái câ u, anh nói "trông khang trang nhĩ". Nhà anh là nhà cuố i cùng tháo dỡ khỏi khu giải toả á y, vì đi sớm sợ tiế c. Một ngày cũng dây dưa, miễn là có lợi.

Tony nói mình phải nghĩ cho người khác, nghĩ cho cộng đò ng thì xã hội mới tốt đượ. Anh mắ ng ngay, cộng đò ng là ai, tao nào biế t cộng đò ng là ai. Từ nhỏ, tao đượ cha mẹ tao dạy là "nắ ng chiề u nào che chiề u đó", lo cho mình và gia đình thôi, mắ c mớ gì phải lo cho người khác. Tao thấ y bọn Singapore nó ngu quá, cả khu phố tự dung đập hế t, xây cái chung cư lên có 20% diện tích, còn 80% là xây bãi đậu xe hơi và cây xanh. Tao thà đi xe máy chứ không đòi nào chịu đập nhà rồ i ở chung cư cả. Tao thích văn hóa xe máy vì nó cho tao cơ hội giành từng cm đường với đũa khác. Tao mà không đi đượ thì sẽ đâm ngang xô dục, đố ai đi đượ với tao. Mà không thấ y câu tục ngữ "không ăn đượ phá cho hôi" à. Đó là sự khôn ngoan đó mà y ạ.

Trong làm ăn, anh có tiê n chứ không trả nợ, ráng bịa lý do nói đố i thêm 1 ngày để có lãi suấ t qua đêm. Anh mua hế t các tên miề n của các công ty nổi tiế ng, kiểu tonybuoisang.com hay

tonybuoisang.net (Tony không có sở hữu mấy cái trang này, toàn của ai đấy không rõ), giả sử Tony liên hệ thì anh hết 50,000 đô, ai bảo không nhanh tay lẹ mắt đăng ký. Kinh doanh của anh chính là “đầu cơ”, đi xe hơi đến xếp hàng mua suất chung cư thu nhập thấp rồi bán lại. Anh nghe ở đâu sắp làm dự án là anh mua đất, rồi xây mộ giả, vì anh nói “sẽ được đền bù cao hơn. Các trận đá bóng nổi tiếng hay vé tàu tết là anh chen lán mua vé rồi rao bán lại chợ đen. Anh đầu tư trí tuệ vô mấy cái này chứ không sản xuất kinh doanh cái gì lâu dài vì tốn thời gian, lâu ăn, mệt.

Hôm bữa gặp anh trong khu vui chơi trẻ em Kid City, Tony thấy anh đứng dưới cái máng trượt, con anh vừa trượt xuống là anh bế đưa lên trên cho nó tuột xuống nữa. Có 5-6 đứa bé cũng trạc tuổi con anh, xếp hàng leo lên trên đó rồi nhưng không có trượt xuống được vì cha con anh chiêm dụng mấy cái máng. Mấy đứa nhỏ xíu không có khả năng giành lại người cao 1m75 và 80kg sừng sững như anh, chờ lâu quá không trượt được, khóc lóc vang dội, nói chú ơi đây là chỗ chơi của tụi con mà. Anh phớt tỉnh ăng-lê. Cái tụi nhỏ chạy xuống méc cha méc mẹ, mấy người kia tới góp ý, anh nói cái này là của chung, tôi có quyền. Thế là các ông bố bà mẹ khác cũng lao đến tranh giành cho con của mình được chơi. Kid city biến thành Adult city với gương mặt lạnh tanh của những ông bố bà mẹ.

Nhưng lạ ở chỗ, nếu ai không cho anh cái gì, anh lại chửi. Hôm bữa anh nói tao đang chạy xe, không biết đường nên mới dừng lại hỏi một bà ngò i bán thuốc lá. Mà biết bà ấy trả lời sao không “tự tìm đi, ở đây không ai sống bằng nước bọt”. Cái thể loại gì ích kỷ thế, biết đường mà không chỉ. Tony mới nói vậy anh chỉ cho em con đường làm giàu của anh đi, anh cười há há, nói tao đâu có ngu mậy. Chỉ đường làm ăn cho mày để tao hết cửa làm ăn à.

Tony nói, thì bà bán thuốc lá cũng như anh thôi. Anh không chỉ đường cho người khác thì bà kia cũng vậy.

Anh nói khác, khác, khác. Tao tức, tao tức....mày nói hay quá, tao cãi không lại, nhưng tao khác, tao khác.

Hùn hạp làm ăn

Có cô bạn làm dịch vụ đăng ký thành lập doanh nghiệp, cô nói tui thấy các công ty mà ghép 3 chữ như ABC, tức 3 anh A,B,C hùn vốn thành lập, khoảng 10 công ty thì sau 10 năm chỉ còn 1. Tức 90% giải thể, trong đó có thể do kinh doanh tệ quá, và cũng có thể do công ty ăn nên làm ra quá. Cả 2 đều phải giải tán.

Tony có anh bạn, học chung lớp cao học. Anh lớn tuổi hơn, học cao hiểu rộng, Tony xem như là đại ca. Sau khi rời tập đoàn xây dựng của Nhật với kinh nghiệm về tư vấn xây các tòa cao ốc, anh mở công ty riêng với 1 anh bạn thân. Lúc khai trương công ty, thấy anh bá vai ôm cổ với anh cổ đông này và nói "đây là ông anh, coi như anh em ruột, sống chết có nhau, tụi anh tin tưởng nhau 100%, sẵn sàng hy sinh cho nhau". Nói rồi nâng ly côm cốp, bia rượu phùng phùng, nom có vẻ yêu nhau tha thiết. Những tưởng lúc đó ai mà nhào tới đánh ông cổ đông này, anh có thể rút gươm ra chiến đấu và có thể tử vì bả`ng hữu.

Rồi công ty đến nay được 3 -4 năm, rất tốt. Năm ngoái gặp, anh trề môi khi nói về cái anh cổ đông đó "Nó có làm gì đâu, trong khi tao làm chết bỏ luôn, cuối năm chia tiền bả`ng nhau. Mà thấy có điên không, có đúng không". Tony hỏi lại thế lúc đầu góp vốn thì sao, có ràng buộc điều lệ thế nào. Anh nói là lúc đó nó có tiền, tao có nghề, nên mới hùn lại làm. 50/50. Chỉ ghi trong bản điều lệ vậy thôi chứ mấy vấn đề ăn chia lợi tức, chi phí này nọ...không có nói, chưa làm ăn mà đã bàn bạc mấy cái đó thấy kỳ lạ m. Nó vẫn cứ đi làm việc của nó, vẫn có lương ngon lành, trong khi tao cày thấy mẹ'. Tony hỏi vậy giờ sao, anh nói tao sẽ hất nó ra khỏi công ty, yêu cầu nó rút vốn. Công sức là của tao cả".

Hôm nọ tình cờ gặp rô`i kéo vào quán nhậu, anh nói "Tao đang điên tiết. Nó không chịu rút. Nó thấy đang ngon ăn mà. Tao sẽ làm cho công ty này thua lỗ, thế nào nó cũng rút thôi mà ạ". Anh nói "nó ngu lắm, có biết gì đâu. Thế là tao chỉ đạo kế toán tăng chi phí. Vợ con tao đi chơi cũng ghi vào chi phí công tác, tao cất nhà thì hạch toán vào xây chi nhánh, đi Đà Lạt tao cũng đi máy bay, rô`i bắt tài xế chạy lên để chở tao đi vòng vòng, rô`i tao bay về, tài xế xách xe không chạy về Sài Gòn. Tao suốt ngày tiếp khách. Năm nay lỗ to mà ạ, mà thấy tao có thông minh không?". Anh nói "Tao đâu có bỏ trứng vô một giỏ, lỗ có chuyện gì tao thua thì sao. Nên tao rút dần tiền đi góp vốn trong một công ty TNHH khác, cứ vài ngày là tao cử vợ tao sang, lục tung sổ sách công ty đó lên, coi thu chi thế nào. Nên thằng giám đốc bên đó không dám qua mặt". Nói rô`i anh cười đắc thắng, gương mặt toát lên vẻ lạnh lợi của 1 chủ tịch hiệp hội doanh nhân ngành Y quận X.

Đi trên đường về, Tony nghĩ thẳm. Thông minh thật sao. Sao 1 người mình từng ngưỡng mộ, từng rao giảng bao điều hay cho mình lại có suy nghĩ khôn như thế? Giữa 2 người khôn kiểu này, có thể hợp tác làm ăn với nhau được không. Thế rô`i say quá, ngủ li bì, chẳng suy nghĩ được nhiều, cứ thế thời gian trôi đi. Hôm nay anh gọi điện rủ mình đi hội thảo, anh nói, tao làm diễn giả mà ạ, mà đi đi cho vui. Hỏi đề tài gì anh, anh nói hội thảo về tính Liên kết để tăng sức mạnh cho các doanh nghiệp Việt.

Nhành cây trứng cá

Có lần Tony ngồi ở quán cà phê, bàn bên là 2 gia đình, một Tây một Việt. Mỗi gia đình đều có 1 em bé khoảng 2-3 tuổi, tụi nó tự làm quen và chơi với nhau. Bỗng dưng đứa bé con Tây vấp cái chân ghế và ngã sòng soài, bố mẹ cô bé vẫn ngồi yên uống nước, chỉ nói động viên, thôi đứng lên đi con. Cô bé ấy đứng dậy, phủi bụi và chơi tiếp, như không có chuyện gì xảy ra. Bàn bên kia, gia đình người Việt nói hay nhỉ, giáo dục Tây đề cao tính tự lập, mình cũng sẽ dạy con như thế, chứ dạy con kiểu Việt Nam riết nó hư hỏng hết.

Đâu khoảng 15 phút sau, tụi cậu bé người Việt lại va vào cái ghế và ngã y chang. Bà mẹ của cậu, một bà mẹ trẻ đeo kính trông rất trí thức, gầm lên với anh chồng “mắt mũi anh để đâu mà không trông nó”, anh chồng cuống quýt chạy đến đỡ dậy, quay lại mắng vợ là “có phải là con của cô không mà cô không giữ”. Bà ngoại hoặc bà nội gì đấy cũng chạy đến, xúm nhau đỡ cậu dậy, bà cảm thấy có lỗi khi thấy 2 vợ chồng vẻ mặt cau có, có ý muốn nói là “cháu ngã tại bà”. Thấy 3 người xung quanh đổ qua đổ lại, cậu bé bèn khóc rất to. Người bà vừa bế, vừa dỗ dành, vừa đánh cái ghế, đánh cái bàn, đánh người cha, đánh người mẹ, cứ mỗi lần vung tay đánh thì nói “cái tội của cái ghế này, cái bàn này, làm em đau này...”. Sau khi đánh hắt hủt người của cả quán, thì cậu bé mới cười, mới bỏ qua cái việc vừa té ngã lúc nãy.

Tony ngồi nghĩ. Dù văn minh phương Tây có hay, có tiến bộ cách mấy, mình nhìn thấy nhưng chưa chắc là áp dụng được. Đụng chuyện thì vẫn cách xử lý cũ. Và đứa trẻ ấy lớn lên, mọi vấp ngã của nó, không bao giờ là do nó. Tất cả mọi thất bại là do ai đó,

thậm chí do vật vô tri vô giác như cái ghế cái bàn...Và đề`u phải bị trừng trị, bị đánh, bị đổ lỗi.

Ở các nước châu Á, có lẽ lối i giáo dục này tạo thành văn hóa chỉ trích người khác nhưng tuyệt nhiên không nói đề`n mình. Giáo viên nói học sinh đố`t. Học sinh thì nói giáo viên dạy dở, chương trình dở. Giám đố`c nói nhân viên kém cỏi. Nhân viên thì chê giám đố`c không đủ trình. Đố`ng nghiệp thì xét nét nhau, đổ lỗi cho nhau khi có sự cố`. Trừ mình. Hễ ai nói đề`n mình là nổi điên,vì tôi là 1 pháo đài bất khả đề` cập.

Có độc giả thích Tony viết lắ`m. Cứ 1 bài miêu tả 1 thói xấ`u của ai đó, thì cả trăm comment nhảy vô chê bai khí thế`. Nhưng bài nào tương tự như mình thì giãy nảy lên, gửi mail nói “anh không được nói em như thế` trên page, em cảm thấ`y bị xúc phạm nặng nề`”.

Tony có anh bạn tên B, vừa tốt nghiệp ngoại thương vừa bách khoa, từng đi du học, từng làm tập đoàn nước ngoài, đang làm giám đố`c 1 công ty lớn. Có lần đi hội nghị ở khách sạn Sofitel với Tony, anh đậu xe ở dưới, đi bộ từ vỉa hè lên sảnh khách sạn thì anh giẫm phải bã kẹo chewingum (cao su). Anh chửi đậu phộng, cái bọn vô ý thức. Sau đó anh chạy tới bể 1 hành cây (hành cây trứng cá), cúi xuống chọt gỡ bã kẹo ra khỏi giày rồi vội vã bước vào họp. Lúc họp xong đi ra, thì trước khách sạn, Tony thấ`y cây trứng cá đã trụi lõi cành, bã kẹo cao su vẫn trên vỉa hè, bên cạnh là 1 đố`ng cành lá của cây trứng cá...

P/S: Đăng bài này xong, Tony phải vô check mail ngay. Thế nào B cũng gửi email “tôi bị xúc phạm nặng nề`, tôi có ăn kẹo nhả xuống đâu, cái bã á`y của ai, đề` nghị làm rõ. Tôi bận quá nên làm gì có thời gian dọn cái bã kẹo á`y. Cái cây bị trụi lõi á`y là do má`y đũa

ngoài xã hội kia chứ tôi chỉ bẻ có 1 nhành. Nhiệm vụ dọn rác là của công ty vệ sinh, của bảo vệ khách sạn, của x, của y, của z...”

Chuyện cái tổng đài điện thoại

Ghé thăm, thầy từ trường phòng đến giám đốc trong công ty của anh bạn đều là Tây hết, Tony ngạc nhiên hỏi nên anh mới kể. Ba năm nay anh thuê Tây vô quản lý, dù phải trả lương cao gấp đôi. Ảnh cũng 60 tuổi ngoài nên khá chững chạc, trải qua nhiều góc nghề cuộc sống nên nội dung câu chuyện rất sâu. Từng là giảng viên trường du lịch, thành lập doanh nghiệp lữ hành được gần 20 năm. Anh nói Tây nó làm quàn quật, chiêu hết giờ làm ra quán bar uống bia rồi về ngủ. Mai đi làm tiếp. Chưa kể, giao dịch cũng được thuận lợi hơn vì một số người mắc bệnh “sợ Tây”, khi giao tiếp với đồng chủng thì quát tháo àm àm nhưng đứng trước mặt Tây thì nhũn như con chi chi ấy em ạ...

Thầy Tony tròn xoe mắt, nên anh kể tiếp. Từ lúc thành lập, cũng cả chục đời trường phòng người Việt rồi, vô làm một thời gian là thành ma thành quỷ. Thuê xe, ép nhà xe không còn nước nào để sống, ví dụ 5 triệu cho 1 chuyến xe đi Cần Thơ 3 ngày, em coi có ai làm được. Nhà xe bị ép quá, bèn đưa chiếc xe cũ mềm, không máy lạnh, thường xuyên bị tắt máy giữa đường. Tài xế mới ngáo ngơ thì mới chịu lương thấp, không biết đường biết sá, chạy tới chạy lui. Họ báo công ty giá thuê tới 10 triệu, rồi bắt nhà xe trả lại 5 triệu vào túi riêng. Gọi là nghệ thuật “Gửi Giá”. Nhà xe cũng ngậm đắng nuốt cay chứ không đi là có thặng khác nó giật mắt. Thuê tàu cũng vậy, vì bên này ép quá nên bên kia lấy tàu cũ ra sử dụng, không ít lần gây tai nạn thương tâm.

Ảnh kể, chưa hết. Bữa ăn 1 triệu đồng/bàn chứ tại nó “gửi giá” thành 2 triệu, rồi lấy 1 triệu bỏ túi sau khi khách ăn xong. Khách sạn thì ép 10% hoa hồng. Nên thành hệ thống cạ cứng, khách nào

cũng ép ở khách sạn đó và vô ăn nhà hàng đó. Thiệt kế tour tham quan thì ít, shopping thì nhiều. Một số chỗ ép chi hoa hồng đến 40% tiền khách mua. Nhiều khách một đi không trở lại như dừng sĩ Kinh Kha qua sông Dịch Thủy, nói nước mây đâu phải thiên đường mua sắm, giá thì mắc gấp mấy lần Thái Lan mà cứ bắt shopping hoài. Còn sales thì ăn lương bên anh chứ còn nhận làm cộng tác cho cả chục công ty khác. Bán đơn hàng này cho công ty này, bán hợp đồng kia cho công ty kia. Nghe điện thoại thì cứ lén lút chạy ra chạy vô, có cả chục sim chục số khác nhau. Tháng nào cũng đem về 1 hợp đồng cho có, còn lại thì không rõ giao cho ai. Vả nữa là tụi nó không nghĩ đó là mất đạo đức, nghĩ đó là khôn ngoan mới chết.

Ảnh nói, đưa nào mới vào làm cũng như pha lê. Cái đi chơi nhậu nhẹt, tụi kia bày cho. Nói mây ngu quá. Có số ng bằ ng lương hay hoa hồng thì sao giàu có nhanh chóng được. Phải tham gia cuộc đua làm giàu, bắt chấp mọi thứ. Rồi từ từ bị ma lạnh hóa, đến khi công ty biết thì đuổi việc. Ảnh nói, gần 20 năm kể từ ngày thành lập công ty, chưa có tiệc farewell party (tiệc chia tay) nào vui cả. Nhìn ở nước ngoài, khi nghỉ việc, người ta làm tiệc chia tay bịn rịn. Rồi hàng năm có dịp gì đó, các “khai quốc công thần” và nhân viên cũ tập trung về, vui hết biết. Ở Việt Nam bây giờ, ảnh nói ngành khác không biết sao, chứ ngành của anh, phần lớn nhìn nhau bằ ng ánh mắt hình viên đạn ở bữa làm việc cuối cùng. Sếp thì nói sao bạn lại ăn cắp, bạn làm ở đây mà sao không hoàn thành nhiệm vụ ở đây, quyền lợi không OK thì có thể thương lượng lại chứ sao làm vậy. Còn họ thì gân cổ lên cãi, nói tôi mang tiền về cho công ty bao nhiêu, tôi nhớ hết. Nên giờ phải tìm cách lấy lại. Khách hàng là của chung, mạnh ai nằ y hưởng.

Rồi ra riêng, cùng nhau thành lập doanh nghiệp mô hình y chang cạnh tranh khỏ c liệt. Gọi khách hàng cũ, vì chẳng lấy gì làm quà

bền lâu chuyện thâm cung bí sử công ty cũ ra kể, vì dân mình ai cũng tò mò với văn hóa tiêu nông ăn sâu hàng thế hệ. Rồi thêm thắt vô cho nó hấp dẫn. Nói bà sếp đó ngủ với tao rồi, đang đang lắm. Ông sếp đó cặp với em này em kia. Rồi giá mua giá bán, em làm ở đó sao không biết, tour đó có 5 triệu mà nó charge anh tới 10 triệu, qua em đi, em làm y chang vậy chỉ có 6 triệu thôi. Phá giá để giật mớ cho hết...

Việc bạn trẻ ra riêng là rất tốt cho xã hội, nếu thật sự có tài năng và có may mắn, vì góp phần làm cái bánh GDP của quốc gia tăng lên. Làm chủ là ước mơ chính đáng của mọi người. Tuy nhiên, tư thế làm chủ như thế nào mới là đáng nói. Năm 2012, hơn 25 triệu khách khách đến Malaysia, hơn 22 triệu khách đến Thái Lan, đến Singapore là 15 triệu, trong khi đến nước mình chỉ có 7 triệu, dù lượng di sản và cảnh đẹp để tham quan đều hơn. Anh nói, hàng ngàn công ty du lịch chứ chỉ có khoảng vài ba trăm công ty là có đam mê, có tâm với nghề, số còn lại mở ra vài tháng rồi đóng cửa. Thế giới 7 tỷ người, mà Việt Nam thì mới nhận có 7 triệu du khách, thì không lo thiếu nguồn cung, nếu thật sự đầu tư thời gian cho việc tìm kiếm khách. Đáng này không, trí tuệ toàn dùng vào việc hướng về công ty cũ, coi bên đó làm gì thì phá. Rủ hết nhân viên về, vây cánh với nhau cạnh tranh cho sếp cũ biết mặt, không rõ hận thù gì dữ dội vậy. Nhưng đâu vài ba tháng lại tan rã, chửi nhau ỏm tỏi vì ăn chia không đều, tháng này nói tháng kia ăn gian.

Tony nghe mà lòng buồn. Mới hỏi anh sao không tuyển nhân sự cấp cao người Việt, trả lương y chang Tây vậy. Anh nói cũng thử 3 lần rồi, nhưng 1 thời gian ngắn thì bị công ty khác săn mất. Thế loại đến với mình chỉ vì tiền, thì cũng có thể bỏ mình ra đi nếu có ai đưa tiền nhiều hơn. Còn mấy công ty khác, thay vì tuyển người mới ra trường về đào tạo để sử dụng, họ lại thích đi dụ dỗ nhân sự mấy công ty khác cho khỏe. Nên sinh viên tốt nghiệp thì hém có

việc làm, mà doanh nghiệp cứ mãi đi săn bắ n chứ hẻm chịu gieo trồ`ng.

Anh nói, chưa bao giờ niê`m tin giữa các doanh nghiệp với nhau lại đắ t đờ như bây giờ. Em có thắ y cảnh cả trăm người nhảy vô hôi bia trong ánh mắ t bắ t lực của anh tài xế` không. Em có thắ y hàng ngàn người giẩ m đạp lên nhau để lắ y được 1 quả quýt, 1 nhành hoa để làm lộc trên bàn thờ đức Thánh Trầ`n không. Miễn là mình có, ai chắ t mặc ai. Nhà phồ` lô nhô, ai cũng làm nhà mình cao hơn, đẹp hơn, sạch hơn, còn rác thì quét qua nhà bên cạnh. Đi xe máy giành làn, lắ n tuyế`n, bóp còi inh ỏi, chửi con này thắ`ng kia sao không nhường cho họ. Xế`p hàng thì thích chen ngang, mình phải hưởng trước, chen lắ n cả với bà bầ`u, người già và trẻ em. Làm cái gì cũng coi có khả năng phắ t phắ y trong đó không thì mới làm. Suố t ngày suy nghĩ chuyện trục lợi còn con nên dáng vóc nó dầ`n thắ p đi và trí óc nó dầ`n bé lại. Không dám bước hiên ngang. Đi đâu cũng sợ gặp người quen cũ, mặt cúi gầ`m, miệng mồ`m lí nhí, đón hèn.

Nghe anh nói, Tony thắ y bắ t mệt. Mặc dù gậ gù nhưng trong lòng nghĩ khác. Chắ c anh này suy nghĩ tiêu cực bi quan mà nói quá, chứ xã hội thiế`u gì người tồ`t. Vẫn còn đó bao nhiêu con người “sồ`ng là cho, đâu chỉ nhận riêng mình”, trung thực, hào sắ ng, quả cảm, nhân cách đẹp lung linh. Bao nhiêu người cầ`n mắ n làm giàu bắ`ng chính sức lực và trí tuệ của mình, vinh quang và chân chính, sẵn sàng buông bỏ mọi lợi ích vật chất để giữ giá trị. Chú`đâu phải ai cũng rẻ tiề`n như anh nói vậy.

Thắ y anh căng thẳng nên Tony mới nói đùa, thôi để em tham gia cạnh tranh với anh cho vui nhé, em sẽ mở công ty trách nhiệm hữu hạn Chụ p Giậ t. Tên tiế`ng Anh là “Grasping and Tugging Co., Ltd”. Có 2 thành viên gồ p vớ`n. Chủ tịch Hội đồ`ng quản trị, anh Trầ`n Văn Chụ p và phó chủ tịch, chị Lê Thị Giậ t.

Ai gọi tới, tiếp tân sẽ “Alo, dạ công ty Chụp Giật xin nghe”!

Thôi chơi tổng đài tự động nhờ bạn nào nói giọng Huế` lô`ng tiế`ng cho hay. “Cảm ơn quý khách đã gọi đến công ty trách nhiệm hữu hạn Chụp Giật. Gặp anh Chụp, bấm phím 1. Gặp cô Giật, bấm phím 2. Còn nếu không gặp ai thì làm ơn cụp máy”

Thành đạt, thành công và thành gì nữa?

Thông thường các email kể lể đều bị admin xóa hết, sáng nay tình cờ Tony vô mail trước nên đọc được một bức thư dài của chị Bình, ở Nghệ An. Những dòng chị viết làm Tony thấy cay xé mắt, được sự đồng ý của chị, Tony xin kể lại câu chuyện trên.

Chị có một đứa con trai, tên A. Con chị từ lớp 1 đến lớp 12 chơi thân với B, một cậu hàng xóm, cùng học chung lớp. Bố B làm sếp cơ quan chị. A và B học rất giỏi, là niềm hãnh diện của chị và bố B mỗi lần họp phụ huynh hay tán gẫu ở cơ quan. Chị luôn xem bảng điểm học bạ của 2 đứa, và lúc nào cũng ép, không được môn nào học dở hơn B và ngược lại, bố B cũng như vậy. Hai đứa trẻ chơi vô tư, nhưng bố mẹ của chúng thì không.

Vừa nhận được điểm thi đại học mới đây, con chị đỗ, còn B trượt. Chị nói tự nhiên trong lòng có cảm giác "con mình thi đậu đại học không vui bằng con hàng xóm thi rớt", chị mở tiệc khao rất lớn, mời hết thầy cô bạn học về nhà. Mặc dù A phản đối gay gắt nhưng chị đã quyết, mời hết cơ quan chị về chơi luôn, đãi 2 suất, trưa và tối. Dĩ nhiên là có mời B và gia đình nhưng họ không đến.

Chị nói tiệc diễn ra hết sức xôm tụ tuy con chị không vui. Cơ quan ai cũng chúc tụng chị, ai nãy hã hê vì bố B vốn là một sếp khó, luôn miệng nói này nói kia trong khi con mình đã trượt đại học, chẳng ra gì. Chị ra chợ cũng vậy, gặp ai cũng kể chuyện thảnh A chuẩn bị đi lên Hà Nội, mua cái này cái kia cho nó mang đi. Có lần chị gặp mẹ B cũng ra chợ mua đồ, mẹ B thấy chị liền lấy nón che

mặt. Gặp mẹ B, chị hàng thịt cũng hỏi, chị hàng rau cũng hỏi, dù biết mười mươi là B đã trượt, chỉ để cho mẹ B đau đớn hơn.

Khi biết tin B trượt, bố B hoảng loạn, khủng bố tinh thần B gần như mỗi ngày. Bố B lên cơ quan là vô phòng riêng, không nói không cười với ai. Mẹ B thì đóng cửa, không sang giao lưu với hàng xóm. Trong nhà là tiếng chì chiết, tiếng khóc than. Chị nói nội ngoại 2 bên cũng sang, máng B là đồ vô tích sự, đồ bã đậu, nhục nhã cho dòng họ, và lôi A ra để làm ví dụ. Chị nói con bực tức lên tới đỉnh điểm khi mẹ B bảo mày qua nhà thằng A "mà đội quàn nó", máy người cạnh nhà nghe lén rồi sang kể cho chị nghe. Chị nói lòng chị vui hết biết.

Chuyện không có gì là âm ỉ nếu không phải cách đây 2 hôm, B ăn cắp mấy triệu đồng và bỏ nhà đi đâu mất. Bố mẹ B đang chạy đáo dác đi tìm nhưng vẫn chưa rõ tung tích. Chị tình cờ đọc được bài viết " cái chết của Chu du" trên TnBS, về thói đồ kỵ và cảm thấy mình có lỗi, nên viết thư kể lại cho Tony nghe.

Tony xin phép thưa với chị như thế này. So sánh chưa bao giờ là phương pháp tốt trong giáo dục. Người ta chỉ sử dụng kế " khích tướng" trong trường hợp rất đặc biệt, nếu không sẽ gây tác hại kinh hoàng. Không ai được phép làm tổn thương những đứa trẻ mười mấy tuổi như vậy. Giáo dục với lối so sánh, xếp loại thủ khoa, á khoa, chót bảng là sai, thời phong kiến với lối Trạng Nguyên, Bảng Nhãn, Thám Hoa, giờ văn minh rồi, sao lại vẫn lấy tiêu chuẩn xưa để xếp?

Trong một lớp 40 bạn, cứ cuối tháng cuối năm, giả sử bạn A đứng nhất lớp, bạn Z đứng 40/40, thì sẽ gây ra hiện tượng A bị bệnh chảnh, cảm thấy mình giỏi hơn người, sau này khó thành công, giỏi trong lớp đó chẳng có ý nghĩa gì cả. Còn bạn Z cứ bị xếp 40/40,

dần dần sẽ mặc cảm, thấy mình vô dụng và bỏ học. Bạn Tony từ cấp 1, cấp 2, những bạn bị xếp loại như vậy đều bỏ học ở nhà nửa chừng để đi gánh lúa, vì nghĩ là mình không học được.

Ở Nhật Bản và Hàn Quốc, mặc dù rất tiên tiến nhưng giáo dục ở đây vẫn bị ảnh hưởng tư tưởng hơn thua của người phương Đông. Nhiều bạn trẻ Hàn Quốc đã phải tự tử vì không chịu nổi áp lực so sánh với bạn bè, theo những tiêu chuẩn thành công gì đó của cha mẹ muốn. Trong khi một đứa trẻ khác nhau là khác nhau, 7 tỷ dân trên quả đất không ai có ý hết đầu vùn tay, ý hết cái trúc gen. Đứa có 2 tỷ nơ-ron thần kinh và đứa chỉ có 1 tỷ, đứa cao đứa thấp, đứa trắng đứa đen. Trời đất đã sinh ra chúng khác nhau, hà có gì chỉ lấy một tiêu chuẩn để xếp loại?

B không giải được bài toán đại số đó nhưng nó có giọng hát thiên phú, nó hoàn toàn có thể kiếm tiền từ đó. D không hiểu vì sao phải đạo hàm hay vẽ đồ thị $f(x^3)$ nhưng nó có thể chạy 20km không mệt. Thì hãy tôn trọng từng cá thể, vốn sinh ra công bằng dưới trời đất này. Đừng bao giờ so sánh chúng với ai, và chúng ta cũng vậy. Giàu, nghèo, thành đạt, hạnh phúc, ... chỉ là những khái niệm ĐỊNH TÍNH, vô tận vô cùng. Tôi có 3 tỷ là giàu nhưng anh kia nói chỉ có 1 trăm triệu là vương giả, năm sau tôi đạt được mức trên và giàu có bây giờ phải 10 tỷ. Khi mới sinh ra, 1 đứa trẻ biết không tè không ị vô quần là thành đạt. Và phần đầu đua tranh ganh ghét người khác cả đời, đến 90 tuổi mới nhận ra thành đạt cũng chỉ là tự chủ trong tiêu tiêu.

Tôi là Nguyễn Văn B, tôi có những giá trị riêng của tôi, "giá trị Nguyễn Văn B". Cái câu Tony nghe cửa miệng của nhiều người "nhìn lên thì không bằng ai, nhìn xuống cũng không ai bằng mình" là một triết lý hết sức nhảm nhí của người châu Á.

Đường mình mình đi, mắ'c mớ gì cứ nhìn với ngó

Chủ nghĩa Makeno

Mỗi năm nước ta có 130-160 ngàn người mắc bệnh ung thư, số liệu được công bố tại Hội thảo do Hội Ung thư Việt Nam tổ chức ngày 16/10/2014 vừa qua. Vậy là cứ mỗi năm, số người mắc căn bệnh “phải chết” này bằng dân số một thành phố nhỏ thuộc tỉnh. Và cứ mấy năm sau, dân số tương đương một thành phố nhỏ như vậy sẽ bị xóa sổ, là người Việt với nhau, bạn có cảm thấy đau lòng? Xuống An Giang thăm anh Thìn, một nông dân trồng rau, Tony thấy rau muốt quá nên xin một ít, anh Thìn nói: “Cái đó để cắt bán, nhà trồng để ăn bên này, chú ăn thì cắt bên này”. Như vậy, người ta chỉ ăn sạch cho gia đình mình, còn ra chợ bán cái khác. Nói rồi anh Thìn uống ngụm café, ngó nhìn “cánh đồng bát tạt” trước mặt, không rõ nghĩ gì. Tony xuống chợ Kim Biên, thấy “huong café tổng hợp” là mặt hàng bán chạy nhất. Anh Trung, chủ một sạp ở đây nói với Tony, mấy cơ sở rang café nói, nếu không bỏ cái này vô, café không dậy mùi thơm, không bán được. Rồi chỉ vào mấy thùng LAS (chất tạo bọt trong nước rửa chén), họ cũng mua cái này nữa nè em, không có LAS sao có bọt. Rồi rang phải cháy đen cháy đỏ, bỏ bơ, nước mắm... để có màu và đậm đà gu Việt. Mà nào chỉ có café. Bún phở gì cũng dầy hóa chất, khái niệm “bún thiêu” không còn nữa, khi bún bây giờ để cả tuần vẫn không bị mốc, bị chua... Anh nói, anh có bao giờ uống café và ăn bánh bún gì ngoài đường đâu. Sợ lắm. Sợ nhưng vẫn bán. Đó là việc kinh doanh của anh. Tony Cũng sợ, nhưng vì thêm uống café vào buổi sáng nên phải mua café Arabica về tự rang tự xay, pha loãng toẹt và cảm thấy yên tâm. Mỗi lần ra quán, nhìn những li café sáng sủa đen ngòm kia, Tony cảm thấy bất an. Dù bạn bè cứ khuyên, thôi kệ, mất không thấy là được, cũng sống có là bao. Tony đi ăn ở hàng miến gà trên phố Hàng Mành, do chị N., một người quen, mở bán.

Chị nói miế n này chị bán cho khách, em ăn thì vô sau nhà chị nấ u riêng cho. Mì chính (bột ngọt) này chị mua chợ Đô ng Xuân 50 nghìn một cân, gà này là gà dai thái của Hàn Quố c, chị và các con không dám ăn em à. Để chị nấ u riêng cho, em đẹp trai quá, chề t sớm uống. Tony chọt nghĩ. Rồ i một ngày, anh Thìn, anh Trung, chị N.... đê u gặp nhau ở bệnh viện ung bướu, nằ m ở ba cái giường trong một phòng bệnh. Cả ba đê u ngơ ngác không hiểu vì sao, mình đã phòng kĩ đê n vậy mà... Vắ n đê nằ m ở đâu, nế u không phải nằ m ở nế p nghĩ? Nế u người Việt chúng ta không nghĩ cho người khác, không thương đê ng bào mình, thì con số 160.000 người mắ c ung thư mỗi năm ở Việt Nam sẽ không dừng lại. Ở biên giới Việt Trung, hàng ngày vẫn ùn ùn lê, lụ, táo, nho xanh nho đỏ, mì chính, bánh kẹo, hóa chấ t đủ thể loại... đượ nhập vào nước ta qua con đường chính thức lẫn xách tay qua biên giới. Cơ quan hữu quan u, hãy nhớ có tới 300km đườngbiên, và hàng vạn người qualạibiêngiới hàng ngày. Nguyên tắ c nước chảy vùng trũng, nơi đâu có tiêu thụ thì nơi đó có cung. Khi các tiểu thương ở chợ vẫn lắ p liế m nguồ n gồ c xuấ t xứ hàng hóa của họ bán, khi các nông dân vẫn âm thầ m tự manh mún cứu gia đình của họ bắ ng cách “trồ ng riêng nhà dùng”, khi các tiểu thương chỉ biế t “không ăn đê mình bán” thì cứ mắ y giây, cácbệnh viện ung bướu lại có một người nhập viện. Và ở Đà Lạt, nông dân vẫn đồ bỏ bắ p cải, hồ ng, cà chua cho bò ăn vì tư thương kinh doanh hàng Trung Quố c có lãi hơn. Và ở Phan Thiế t, nông dân vẫn cứ để thanh long héo úa trên cành, vì “công hái còn cao hơn giá bán”. C dọc tuyế n phồ , những người Việt đội nón câ n mắ n đẩy xe bán nho xanh Made in China, ghi xuấ t xứ Phan Rang. Các xe tải chở khoai tây từ biên giới vẫn ùn ùn chạy lên Lâm Đô ng, nơi đó các tiểu thương câ n mắ n lắ y đấ t đồ bazan trét vào, hóa phép thành khoai tây Đà Lạt. Tắ t cả, đê u gồ c từ một nế p nghĩ LỢI ÍCH CỦA MÔI CẢNH N. Bạ n có chút lương tri, hãy nghĩ cho người khác, nghĩ lớn cho cộng đê ng. Vì nế u để

mặc người, thì người cũng để mặc ta. Đọc xong bài này, bạn có suy tư hay cũng chỉ là makeno?

P/S: Makeno nghĩa là “mặc kệ nó”

Chị lái đò

Hôm nọ, Tony đi cà phê với Mr John, giám đốc 1 công ty ở Bình Dương. John nói tao phỏng vấn tuyển nhân viên, có 3 ứng viên đều đạt tiêu chuẩn. Tao chờ coi ai gửi thư cảm ơn thì sẽ nhận. Dù sao cũng vài dòng “cảm ơn đã dành thời gian phỏng vấn tôi” như là 1 phép lịch sự, dù không có bắt buộc. Chờ miết hẻm thấy đứa nào gửi. Nên đành phải phỏng vấn tuyển tiếp.

Tony nói thôi mày khùng quá John. Tên Công Gò cũng không tìm ra. Kiếm đứa nào mới ra trường, mặt mũi thông minh lanh lẹ, học trường nào cũng được, miễn là có đọc Tony Buổi Sáng thì đều là đứa khá về mặt tư duy và đạo đức, rồi đào tạo chuyên môn, uơng trông rồi hái quả.

Nói mới nhớ. Có mỗi cái hậu thư (follow-up letter) hay thư cảm ơn (thank-you letter), sao ít ai biết. Nhiều bạn kém 1 chút, nhưng phỏng vấn xong, về nhà gửi 1 thư cảm ơn. Nhờ cái thư đó mà được nhận vào làm. Vì hành động chút xíu đó thể hiện sự chín chu, tinh tế, biết trước biết sau, kỹ càng, lịch sự. Doanh nghiệp thấy đứa này với tính tình dễ thương, sau này đối tác khách hàng gì cũng yêu mến mà mọi việc thuận buồm xuôi gió. Làm cái gì cho công ty cũng hanh thông vì người ta có cảm tình.

Cảm ơn là câu cửa miệng, nhưng với người mình thì ngày càng hiếm hoi. Chữ cảm ơn xuất phát từ lòng biết ơn chân thành, là 1 tiêu chí để đánh giá con nhà có giáo dục tốt từ cha từ mẹ. Người ta cho mình cái gì, dù nhỏ xíu xiu xiu, cũng phải biết ơn. Còn cũng có thể loại đi tới nhà người ta ăn uống đã đời, về im thin thít. Hẻm có nỗi cái tin nhắn “đã về nhà an toàn, cảm ơn Tony đã cho em ăn

bữa tối hôm nay”, thật ra cũng chỉ là thông báo đã về an toàn. Đi công tác nước ngoài cũng vậy, lúc ra sân bay ở bên thì ôm hôn tạm biệt thôi là tạm biệt, nhưng về nước thì hém có nổi cái email cảm ơn về sự đón tiếp của bạn (thanks for your hospitality). Phép lịch sự và lòng biết ơn tối thiểu này, sao ko ai dạy tụi nhỏ cả. Để ra quốc tế, người ta nói người Việt thực dụng thế này vô cảm thế kia. Lúc trên sông thì ngon ngọt với cô lái đò, qua sông là phui đít cái rết. Vài bữa đi đò lại thì lại năn nỉ ỉ ôi, em chào chụy, chụy lái đò của em...

Ngày 20/11 thì chỉ đi thăm thầy thăm cô lúc đang còn học lớp của họ, chứ học xong là quên luôn, gặp ngoài đường giương mắt ếch ra nói ông này bà này nhìn quen quen. Lúc cần xác nhận bằng điểm hay bằng cấp hay thư tiến cử đi xin học bổng gì đó, thì lại vác mặt đến nói cô nhớ em hém, làm là Tèo lớp cô ngày xưa nè, giả là kỷ niệm này kỷ niệm kia. Nhiều thầy cô ký đại cho xong chứ chẳng biết nó là ai, và nó cũng chẳng cần gì ngoài cái chữ ký ấy. Nuôi mèo nuôi chó, là thú cưng, với giá trị tinh thần là thành viên trong gia đình (khác gà vịt heo bò) nhưng nổi cơn thèm đạ lên là ông chông lầy chày đập phát chét tươi, bà vợ cạo lông rồi bỏ vô nồi luộc, 2 vợ chông ngó ỉ ăn nói sượng mồm ghê nhỉ. Cái đuôi hay vẫy này, em hằm em ninh với đồ đen ăn cho bỏ. Cái tay hay bắt này, rựa mận nhá anh. Cái lưỡi hay liếm chủ nè, để chụy xắt móng làm nộm hoa chuối. Cái tư tưởng “nhân dưỡng vật, vật dưỡng nhân” từ Trung Hoa đã lây lan sang biên giới, rồi phát triển mạnh mẽ dưới hoàn cảnh đói kém ở nông thôn thời phong kiến, nay ở thành phố người ta lại muốn phục hưng cái hủ tục lạnh lùng ấy, một cách vô cảm và vô ơn. Các bạn trẻ nên nhớ điều này, thầy máy đưa ăn chó ăn mèo thì nói nó, nó mà không nghe thì thôi nghỉ chơi. Thế loại vô cảm với vật, thì cũng sẽ vô ơn với người, không nên chơi.

Cũng có thể loại người, cả chục năm không gọi không liên hệ gì với bạn bè cả, lâu lâu gọi, nói tao Nguyễn Văn Tí nè, bạn lớp 7 của mày

nè, nhớ hông nhớ hông. Thì y như là: 1-mượn tiề`n, 2- mời đám cưới, 3- nhờ vả gửi con gửi cháu. Tony gặp thể loại này là từ chớ`i thẳng, nói cho mày mượn tiề`n rô`i sao lấ`y lại được. Hông lẽ chục năm sau mày lại xuấ`t hiện rô`i trả? Nó giận dữ, nói mày không coi trọng bạn học gì cả. Bạn học là cái gì đâu, chẳng qua trời xui đấ`t khiế`n sao đó mà hò`i đó ngồ`i chung với mày 1 lớp vậy thôi chứ gì mà ghê vậy. Tony nghĩ dù là bạn gì cũng vậy, phải có tình có cảm, có gặp gỡ với nhau, giao lưu với nhau, chứ chỉ xuấ`t hiện lúc câ`n, biế`n mấ`t, rô`i lại xuấ`t hiện, thì mô`i quan hệ đó để làm gì. Tô`t nhấ`t là đẹp cho xong. Mình chỉ có 24h trong ngày, đi làm hế`t 8 tiế`ng, ngủ hế`t 8 tiế`ng, chỉ còn có 8 tiế`ng còn lại và có tới 7 tỷ người trên trái đấ`t này.

Hãy dành thời gian cho người xứng đáng.

Nhiề`u người chả rõ tôn giáo mình là gì, lâu lâu đê`n chùa đê`n miế`u là để xin. Xin tiề`n, xin duyên, xin thi đậu, xin cho con lấ`y được Tèo Đô La để con có tiề`n đô con xài, cho con trúng số`... toàn xin với xỏ, chứ giáo lý Phật pháp 1 chữ không biế`t, chẳng biế`t cái miế`u đó thờ ai. Mua chim thả phóng sinh, thả cá thả rùa, trong khi trong tâm thì chẳng bao giờ làm điề`u tô`t, chẳng thương người, số`ng ích kỷ, chỉ biế`t cho mình, vun vén cho bản thân và gia đình mình, còn ai thì mặc kệ.

Nhóm người này đê`u không thành công cả công việc lẫn cuộc số`ng vì thánh thầ`n và người phàm chẳng ai yêu thương cái thể loại thực dụng á`y. Có những đám cưới, mời 20 bàn mà chỉ có 5 bàn là có khách đi, 15 bàn còn lại vắ`ng hoe ruồ`i bay qua bay lại. Thì ráng chịu chớ` buồn bã làm gì? Sao không ăn ở như bát nước đầ`y đi, thì làm gì có chuyện cô dâu và chú rể ôm nhau khóc vì lỗi chớ`ng gọng sau đám cưới?

Ban đêm về, ngô ì đé m tiề n, rô ì cấ lộn, chú rẻ mắ ng nói tại em mời khách mà khách không đi, cô dâu cũng nói tại anh. Đổ qua đổ lại..

Rô ì động phòng không xong, biế n thành động thủ. Quánh nhau rầ m rầ m, mặt mũi sung húp....

Nhưng sáng phải dậy sớm, đôi uyên ương phải dậy thật sớm, ngô ì ăn cho hế t 15 phầ n thức ăn nhà hàng gói mang về 15 cái lầ u. Má ơi.

Ăn muố n trào bản họng.

Chuyện củi trầu

Sáng cà phê với một bạn trẻ, nó kể hồ i đó tồ t nghiệp ĐH, nó có suấ t du học, đờ ng thời có một công ty mời vô làm. Lúc đó nó tham gia một diễn đàn. "Con post thông tin "mình nên đi du học hay đi làm". 10 comment đầ u tiên là nói cơ hội học bổng như vậy nên đi. Cái comment thứ 11 nói đi về cũng thấ t nghiệp. Rồ i comment sau đó nói y chang vậy. Thế là con phân vân. Cuối cùng không đi du học, cũng không đi làm, mà gia nhập vô đội quân anh hùng bàn phím. Ai chửi là con chửi. Ai khen là con nhào vô khen, dù không bao giờ đọc bài chính vì ớn chữ".

Tony nhớ, có một anh kia bị bệnh, không đi khám bác sĩ mà ở nhà tự tra google, tự post lên diễn đàn. Có trang web nói bệnh đó không nên tiêm thuốc c. Có trang nói nên uống kháng sinh. Trên diễn đàn, ông A khuyên nên dùng đông y, bà B khuyên nên mổ xẻ, chị C khuyên nên mua dầ u nóng về xoa bóp. Thấ y ảnh cũng cảm ơn khí thế. Mấ y tháng sau không thấ y ảnh có ý kiế n gì trên mạng nữa. Hỏi ra là đã tử vong.

Rồ i có bạn hỏi "có nên mở quán cà phê không", bạn bè toàn trang lừa nên có kinh nghiệm làm ăn gì đâu, khuyên nó xong, hai tháng thì đóng cửa...để trồ n nợ. Hồ i đó, một khách hàng bên Srilanka qua đặt mua phân, Tony mời một chuyên viên ngân hàng xuố ng phân tích một hồ i, cả công ty quyế t định thôi hủy hợp đờ ng, vì quá nhiề u rủi ro trong thương mại. Tony vẫn kiên quyế t làm, giờ là khách hàng lớn, thấ y chẳng như cậu â y phân tích. Phân tích gì toàn KHÓA mọi lô i đi của người khác vậy.

Nên các bạn trẻ, muốn “cái gì, ai, ở đâu” thì có thể tìm trên mạng, nhưng hỏi ý kiến thì không nên. Họ có đủ thông tin đâu mà quyết định cho mình. Học gì làm gì thì tự mình suy nghĩ kỹ, rồi phán đoán, rồi làm. Đúng thì tốt, sai thì chịu. Tony vô coi các web bà mẹ trẻ em gì đấy, cứ một cái post “có nên ly hôn vì chồng lười đánh răng không”, thì 9/10 comment là yêu cầu ly hôn ngay lập tức. Có post nói “có nên nghỉ việc vì ông sếp xấu trai không”, thì 8/10 comment khuyên phải nghỉ. Toàn nói “như tôi, tôi cũng bỏ, cũng nghỉ”. Rồi nhiều bạn ngây ngô nghe lời theo, bỏ chồng, bỏ việc. Đám đông trên mạng tư duy lúc nào cũng tiêu cực, cái gì cũng nói, cũng bình luận, cũng ý kiến, cũng chửi bới. Chỉ có làm thì không được. Có đứa nào có thành tích gì đâu?

Có dân làm ăn nào thật sự mà có thời gian tư vấn chuyện làm ăn trên mạng? Người ta lo làm không hết. Có chuyên gia tâm lý nào rảnh rỗi mà cứ vô mục Tâm Sự của mấy báo điện tử comment cho ý kiến? Toàn bọn ngáo ngơ vô công rồi nghề trên đó. Những cứ vài ba bữa, Tony lại thấy “theo các bạn mình phải làm sao”.

Hồi xưa Tony cũng vậy. Tham gia một diễn đàn ô tô nhưng chia sẻ đủ thứ. Cái có lần Tony hỏi về “có nên mở nhà máy sản xuất củi trâu không”. Có anh kia tên Thành, ở dưới Tiền Giang, tư vấn nhiệt tình lắm. Cái Tony nghe theo thôi là nghe, vì anh nói anh xuất khẩu mấy lô rồi, cung không đủ cầu. Anh cho địa chỉ cơ sở sản xuất dưới quê, nói xuống tham quan, nói cứ làm đi, anh giúp cho bao tiêu sản phẩm. Mấy tháng trời lo dự án, chuẩn bị xong xuôi hết, máy móc thiết bị nhân lực gì đấy đủ cả, Tony quyết định xuống tận nhà dưới Tiền Giang đón anh đi khánh thành nhà máy. Vô nhà, nói cho tui gặp anh Thành, bà mẹ nói “nhà tui có ông Thành nào đâu. Chỉ có thằng Thành đang học lớp 8, bữa nay nó đi thi học kỳ chưa về”. Mình ngờ ỉ chờ để hỏi, thấy nó đạp xe đi về, cười ha

hả, nói “con tra google rồi i tương tượng và hướng dẫn cho chú đó, chứ có biết gì đâu chú. Con còn đi học mà”. Nó nói thêm, “tụi bạn lớp con đưa nào cũng lên mạng tư vấn hết, từ chuyện hôn nhân gia đình đến mua xe cát nhà. Từ đi du học hay chuyện công ty xí nghiệp cửa hàng, đến thời trang quần áo. Từ khám chữa bệnh gì rồi i loạn kinh nguyệt cắt bao quy đầu đến bệnh tuổi già mất ngủ ...tụi con tư vấn hết. Thì chỉ có đám con nít trẻ trâu tụi con mới suốt ngày lên mạng tranh cãi này nọ chứ người lớn, người ta lo làm ăn có ai có thời gian đâu...”. Thấy mặt nó đầy mụn trứng cá và mới dậy thì vỡ giọng.

Trời ơi. Thành ơi là Thành. Chú đầu tư một đồng tiền trong đó rồi i. Bây chừ con nói vậy, chú phải làm răng?

Nó nói chú làm răng thì đi lên gặp nha sĩ chứ sao hỏi con. Hay chú đăng lên mạng đi “có nên đi làm răng”, có người sẽ tư vấn cho chú.

Bệnh nghiện Internet

“Chào dượng. Con tên H, 30 tuổi, “vợ con chưa có, chó mèo cũng không”, sự nghiệp chẳng có gì ngoài lương 5 triệu/tháng. Đấ t Hà thành, con chậ t vật mấ i mới số ng đượ c.

Con tồ t nghiệp một ĐH lớn ở Hà Nội, gia đình ở Sóc Sơn, cuồ i tuầ n con mới về nhà một lầ n. Đọc bài của dượng, nhìn hoàn cảnh của mình, thấ y sao nhem nhuồ c quá. Từ lúc ra trường đế n giờ, con chưa biế u cho bồ mẹ con đồ ng nào, ngoại trừ vài ba hộp bánh công ty cho. Hôm bữa dượng post bài chuyện thắ ng Quân, con đọc xong mấ t ngủ cả đêm, vì con không biế t ước mơ của mình là gì, mình số ng để làm gì và mình muồ n gì. Rồ i đọc bài mọi học sinh phải viế t bài luận “Tôi là ai” để đượ c vô các ĐH lớn bên nước ngoài, con không trả lời đượ c. Gầ n 1/3 cuộc đời, con chưa biế t mình là ai.

Cứ sáng, con ngủ dậy thấ y trong người uể oải, và nghĩ việc phải đế n công ty là một cực hình. Công ty con làm về tư vấ n xây dựng, 8h sáng con đế n cơ quan bỏ cái cặp đó, bật máy lên cho người ra biế t đã đế n, tranh thủ ra ngoài làm bát bún riêu, kéo vài điế u, vài cô c chè rồ i vào. Con làm hành chính, ghi chép ai đi về sớm, mua giấ y mua bìa cứng, đóng tiề n điện nước... Có việc thì làm 1 chút, xong chạy ra đánh cờ với bác bảo vệ. Ông giám đố c công ty là bạn của bồ con, nên con không sợ. Công ty có làm ăn đượ c hay không đượ c thì kệ nó. Nó tèo thì con xin việc khác.

Cứ mỗi lầ n đọc gương phấ n đầ u của các bạn khác xong thì máu con sôi lên 100 độ, con quyế t chí học tập và làm ăn. Nhưng sáng ngủ dậy lại quên mấ t hôm qua mình ĐINH QUYẾ T TÂM CÁI GÌ.

Mở sách học tiếng Anh ra thì con không biết học để làm gì, con có đi nước ngoài đâu, có tiền đâu mà đi du lịch. Đến trung tâm ngoại ngữ thì con nghĩ mình già thế này học chung với bọn trẻ con à. Tập thể dục hay tập tạ tập gym thì con cũng lười nổi, con cứ đi ăn cơm ngoài hàng, xong về nhà trọ và ôm cái laptop. Trước đây thì tôi nào con cũng đi nhậu hay cà phê chém gió với đám bạn, nhưng giờ phần đa có gia đình, đứa thì ngáo ngơ, nghe nó nói 2,3 lần có mỗi 1 câu chuyện đả y, con chán. Bọn nó sợ chữ, không đọc dài được nên không biết gì mà nói cả, dù đều tốt nghiệp ĐH hết dượng à. Thế là con lên mạng, thế giới ảo là cứu cánh của con. Con chơi game online hoặc lang thang trên mạng, đến 1h-2h sáng mỗi mắt quá thì lăn ra ngủ. Con tham gia ở mọi

diễn đàn, con đọc mọi blog, mọi tin tức trên các trang chính thống lẫn lá cải, rồi con xem phim và thu âm (đoán là “thủ đả m”), rồi con chat chit facebook với 1000 friends-chẳng biết đó là ai. Cứ có 1 thông tin nào đăng lên, con search google kiểm tra tính xác thực và comment cãi qua cãi lại. Như dượng viết “cá lòng tong kho tộ”, con sẽ search cái ngay là “cá lòn ton”, “kho tộ” chứ không phải tộ. Con cũng đặt câu hỏi này câu hỏi nọ, dự án này dự án kia lên cho người ta tư vấn, chủ yếu đọc cho vui chứ có làm gì, mà bọn tư vấn con nghĩ chắc cũng toàn bọn dở hơi cảm lợn như con cả.

Yêu đương thì con cũng trải qua 2 mối tình, rồi giờ đang FA. Nghĩ đến việc phải gặp, chiêu chuộng, đèo nhau đi ăn kem, dỗ dành khóc lóc giận hờn...con lười quá nên cũng chẳng có tình yêu nào mới. Khi nào bố mẹ con có nhu cầu cho con lấy vợ thì bố mẹ con giới thiệu 1 cô ưng mắt trong làng là xong.

Con ở ngoài hiên lạnh nhút nhát, nhưng trên thế giới mạng con có số má lắm dượng, con văng tục, bố c phét kinh lắm. Trí nhớ con cũng tốt nên cái gì con cũng biết, nhưng con không kiếm tiền

được. Sao người ta phát minh ra internet để làm gì mà con khổ quá vậy? Dượng biết t con bị bệnh gì và chữa trị ra sao hem?”

Tony trả lời: Con dao là trung tính. Laptop, internet, ipad, mạng xã hội, website, thư điện tử...cũng vậy. Nó được phát minh ra để giúp cuộc sống tốt đẹp hơn, nhưng 1 số người đã lạm dụng. Giống như con dao, nên chỉ dùng gọt hoa quả hoặc thái thức ăn.

Ai suốt ngày trên mạng? Chỉ có đám tử phú thời gian. Người ta đâu tắt mắt tôi học tập, làm ăn..., thời gian đâu mà bình luận chuyện vĩ mô nước này nước kia trên đó? Họ chỉ online 1-2h trong ngày thôi, coi email và các tin tức phục vụ công việc của họ thì cũng đã hết giờ.

Cách chữa trị: Con cho ai cái laptop rồi ban đêm đăng ký học lớp câu lông tennis bơi lội đá bóng võ thuật gì đi. Tham gia một CLB tình nguyện, ví dụ nhặt rác bờ hồ. Đăng ký một lớp học ban đêm, mấy lớp dạy kỹ năng hoặc tiếng Ý tiếng Ả Rập... Tìm một cô gái tử tế để kết bạn (lựa cô nào biết làm việc nhà và đọc sách giấy, thể loại chỉ ôm iphone thì thôi nhé, đừng đến gần, mấy cô ấy nguy hiểm nói đọc ebook chứ để gì, mở ebook chứ facebook nhấp là mở ra coi, nên sách giấy là cái cần phải có của cộng đồng văn hóa đọc thật sự). Cuối tuần đi dã ngoại hay cà phê ngoài đọc sách cùng cô ấy. Lâu lâu đi du lịch bụi thật xa, đến những miền quê nghèo khó.

Mỗi sáng ngủ dậy, lấy tay vả vô mặt 100 lần nếu thèm internet. Làm liên tiếp trong 3 tháng. Quyết tâm may ra hết. Nghiện internet cũng như nghiện ma túy vậy, phải Ý CHÍ lắm mới bỏ được. Nhưng làm được cái đó rồi, thì sau này cái gì làm cũng được.

Chuyện con nghé...

Cách đây mấy năm, lúc đội bóng đá VN thi đấu với đội tuyển Nhật, Tony đọc mục thể thao, thấy ý kiến nhiều chuyên gia là “cầm hòa với Nhật là một chiến thắng”. Đã thi đấu, thì thắng là thắng, mà thua là thua, không có chuyện “cầm hòa là thắng” hay “chúng ta thua trên thế thắng”. Thế thắng là thế gì, lại sao có thế mà lại thua? Thi đấu là song phẳng, thua thì thôi, không nên có tư tưởng chủ bại trước khi thi đấu.

Hồi xưa nghe cô giáo kể, ông vua gì đó đem con trâu to đến thách đấu, dân làng tìm cách đấu phó bằng cách đem con nghé ra thi. Con nghé thấy tưởng mẹ nên chui vào bụng đòi ti, con trâu kia nhột quá chạy mất. Và kết luận chúng ta thắng một cách mưu trí và tài giỏi. Chuyện gì xảy ra nếu con trâu kia không chạy mà nó húc 1 phát vào con nghé? Chuyện dưới lũy tre làng thì kể cho vui, chứ hội nhập quốc tế rồi, để bơi vòng chung kết, các vận động viên phải bơi vòng loại dù trước đó phải đạt chuẩn Olympic. Không ai hạ chỉ tiêu để con nghé vào võ đài. Nên tự mình phải học hành nghiêm túc, ngoại ngữ tinh thông, thể dục thể thao để tướng mạo khỏe mạnh đẹp đẽ, đi xe buýt-hạn chế đi xe máy cho lưng nó thẳng, ra bắt tay quốc tế phải cao lớn ngang hàng, đọc sách văn học nhiều để gương mặt thanh tú sáng sủa...

Nhiều bạn trẻ thấy người ta làm thì thích, nhưng tới lượt mình thì sợ. Lên thành phố học thì sợ cây ngã đè. Đi phỏng vấn nghĩ chặc rớt. Thấy người ta đi du lịch thì ham, nhưng kêu đi thì không, nói sợ. Đi vùng sâu tình nguyện, sợ sốt rét. Học kỹ sư, sợ điện giật. Làm cái gì cũng “chặc không được đâu”. Định kinh doanh cái gì đó, nghĩ một hồi lại thôi, thấy có người làm rồi. Học Anh văn thì chặc

học không vô, mặc định “không có khiế u ngoại ngữ”. Trồ ãng trọt thì sợ viễn cảnh đở đở ãng. Chấn nuôi sợ dịch bệnh chể t hàng loạt. Sản xuấ t ra sợ không bán đợc hàng. Vay vớ n thì sợ áp lực trả không nổi. Nhìn đời bắ ãng ánh mắ t lắ m lét. Vì sợ quá. Nạt to 1 cái là ướ t quầ ãn.

Tư tưởng chủ bại khiế ãn người ta cứ lầ ãn khầ ãn, dùng dắ ãng, rồ i trí. Trong khi thời gian thì trôi vun vút, nào có chờ đời ai. Các bạn nên nhớ, không có gì là quá sớm, cũng chẳng có gì là quá muộn. Khái niệm sớm hay muộn là do mình tự nghĩ ra và tự giới hạn cho mình. Vắ ãn đề ã là muố ãn hay không muố ãn. Nế u muố ãn, quyế t tâm làm.

Tony có anh bạn, bác sĩ, khi anh sang Mỹ định cư, anh đã 35 tuổi. Bên Mỹ họ không công nhận bắ ãng bác sĩ của mình, nên anh phải học lại. Ai cũng khuyên anh từ bỏ, thôi làm nail cho xong. Anh không nghe lời ai, cứ mầy mò, đánh vầ ãn từng chữ tiế ãng Anh và có đợc bắ ãng bác sĩ Mỹ lúc 46 tuổi. Ít ai biế t thương hiệu 7UP thành công sau 6 lầ ãn UP thắ t bại.

Có làm thì mới có sai. Sai thì sửa. Sửa rồ i sẽ tồ t đẹ p hơn. Người hay chỉ trích người khác phạm sai lầ ãm thế ã này thế ã no, là vì họ dư thời gian quá. Đâu có thắ y 1 chủ doanh nghiệp lên mạng đắ ãng đàn chỉ trích cái anh gì mua Iphone bên Singapore đâu, vì họ đầ u tắ t mặt tồ i ăn còn không kịp. Nên các bạn trẻ, nế u muố ãn làm thì cứ làm, trong phạm vi tự mình trả giá thì cứ mạnh dạn. Bỏ vài ba chục triệu tiế ãn để dành thay vì mua smartphone, mình đem ra sản xuấ t kinh doanh thử, trường hợp xắ u nhắ t thì coi như đi đờ ãng rớt mắ t. Sai càng nhiề u lúc còn trẻ thì khả năng thành công trong tương lai càng lớn. Và tuyệt đồ i, không chỉ trích người khác. Không dành thời gian cho việc làm nhắ m đở. Nế u thề m chỉ trích quá thì nên tự trách mình. Nắ ãm gác tay lên trán suy nghĩ về ã đời mình.

Phân tích vì sao sai, nguyên nhân, nếu cho làm lại thì mình sẽ làm tốt hơn như thế nào.

Nhưng phải làm, làm, làm...không sợ sai các bạn nhé. Nếu muốn không mắc sai lầm, cách duy nhất là không làm gì cả.

Ứng xử tiền nong

Với đồng tiền, chúng ta không khinh cũng không trọng. Nên trả nó về vị trí là “phương tiện trao đổi hàng hóa”. Phương tiện thì lúc được, lúc mất. Vô sò, tiền xu, tiền giấy, tiền gửi nhà băng... đều chỉ là phương tiện trao đổi hàng hóa hàng ngàn năm nay và mãi mãi về sau.

1 . Mỗi bạn trẻ muốn thành đạt phải xây dựng bản lĩnh trước tiền. Thực tế có rất nhiều người trước tiền bạc họ không mấy may thay đổi. Có người bản chất là đẳng cấp như vậy, nhưng có người phải qua rèn luyện mới có. Có những người bạn của Tony, cứ cần tiền là họ hỗ trợ vài ba tỉ đồng, chẳng hạn lúc cao điểm vào mùa, khi giấy tờ nhà Cửa của Tony đều nằm trong nhà băng để làm thế chấp vay vốn mua nguyên liệu sản xuất, chả còn gì để thế chấp ngoài lòng tin. Nhưng khi có được tiền, dù chút xíu, Tony trả ngay, trả từng phần nếu số tiền lớn quá. Và tới lượt họ cần, mình phải giúp lại, thậm chí thế chấp nhà đứng ra vay để cho họ mượn. Có người bạn thân sắp mổ mắt ở Singapore, cần vài trăm triệu, Tony sắp xếp cho mượn ngay trong tích tắc, chỉ vì Tony từng được người đó giúp năm triệu đồng lúc khó khăn nhất của thời sinh viên. Mang ơn và trả ơn, đó là tình là nghĩa, là ở ăn như bát nước đày. Muốn miễn nhiệm với sự tham lam tiền bạc của người khác, thì phải nghĩ cho người khác. Các bạn cũng áp dụng tôn chỉ này khi quyết định cho ai vay mượn. Thể loại cá nhân chủ nghĩa, cái gì cũng vun vén cho bản thân họ, gia đình họ, thì phải nói “không”, một xu cũng không. Chỉ có những người nghĩ về người khác, hay làm việc thiện, quan tâm chăm sóc người khác thật lòng, mình mới cho mượn, bao nhiêu cũng cho. Đơn giản là người như vậy mới quý trọng tiền của mình, mới trả lại cho mình nhanh chóng.

Trong các quan hệ người-người, chỉ có quan hệ mẹ-Con là vô điều kiện. Duy nhất, vì đưa con trong bụng tách ra thì coi như 1 thành 2, các quan hệ khác đều dựa trên một sự đổi chác nào đó, dù ít dù nhiều. Cho nên mẹ cho thì lấy rồi thom mẹ một cái coi như hết nợ, các khoản tiền khác của người khác, tuyệt đối không lấy nếu không làm cho người ta cái gì đó, kéo mang nợ vào thân. Tiền vào túi mình phải là từ mồ hôi, nước mắt, sức lao động và trí tuệ của mình. "An cơm chúa, múa tô i ngày", chúa cho mình ăn thì mình phải múa cho ông coi. Người ta bao mình đi ăn năm lần thì mình phải bao lại một lần.

2 . Đừng để đồng tiền leo lên đầu lên cổ. Khi vay mượn của ai đó, mình phải có tâm niệm trả lại ngay lập tức, nhìn đỏi đi trả xong hẵng về ăn sáng. Tập thái độ vì người khác trước mọi cái lợi của cá nhân mình. Khi mình vay mượn mà chưa trả được, đừng để người khác đòi. Phải chủ động liên hệ, xin khất, hoặc nói thật lòng, xin gia hạn thêm. Đừng ngại, sĩ diện kiểu châu Á là ngại gặp mặt, cuối cùng mất quan hệ. Mình chủ động giữ liên lạc thì chủ nợ sẽ yên tâm hơn là "lặn mất tăm" như cách nhiều người vẫn đang làm. Rất uổng. Có một nhóm tình nguyện Giải cứu nông sản (tức Xuống nông dân mua nông sản khi bị đổ đống để đem lên thành phố bán vào cuối tuần, không cần lợi nhuận) ở địa phương nợ, có lần nhận 50 triệu của một mạnh thường quân để mua bí đỏ, việc xong rồi nhưng các bạn không trả lại ngay, "để dành làm vốn kinh doanh nông sản khác, người ta có đòi đâu". Nhiều công ty có sở thích dây dưa công nợ, lúc vay mượn thì ngon lành, lúc trả thì "thấy tiếc" cũng vì tâm lý này của giám đốc hay kế toán trưởng. Chủ nợ phải đòi gắt chứ không là họ đem gửi ngân hàng, dù chỉ một ngày để có "lãi suất qua đêm. Nên mới có thành ngữ "đúng cho vay, quì xuống đòi". Bạn trẻ muốn thành đạt, phải từ bỏ ngay lối suy nghĩ HA ĐẢNG ấy, nếu muốn người ta giúp mình lần hai. Có chuyện này cần kể. Năm 1999, Tony có quen anh khách hàng. Anh thành lập doanh nghiệp,

rủ người em trai đang dạy học về làm cùng. Anh em đồng tâm hiệp lực, tuấn nào cũng chạy xe lên Lạng Sơn buôn hàng về, sau này công ty có nhà máy to vật vủ, ai cũng đi xe hơi vài ba tỉ. Chuyện bắt đầu khi người em đưa cô vợ vô làm kế toán. Có mấy khoản thu chi không rõ ràng, người anh bắt đầu nghi ngờ, lập tức đưa vợ mình vô làm phòng tài chính nhằm kiểm soát. Ăn quen nhìn không quen, một thời gian thì chị này phát hiện cô em dâu đã thậm thụt ý đồ ra một công ty mới, đem khách hàng và đánh lén hàng sang đây bán. Rồi bắt quả tang, anh em to tiếng, cãi vã nhau khô' liệt, tách thành hai công ty, cạnh tranh nhau từng đơn hàng một. Mỗi lần giỗ cha, hai anh em cùng về nhưng phải chờ bên ngoài, cô Út nhả' tin: “Anh cả thả' p hương xong và về rồi” thì anh hai mới đánh xe vô nhà. Người mẹ ngò' i buồn, khóc miết, mỗi lần Tony tới thăm là ước ao “giá ngày xưa thả' ng cả đùng kêu em nó vào làm”. Đến lúc mất, người ta phát hiện cả xấp đô la mới toanh bà không hề đựng đến, kể cả bào ngư vi cá yến sào nhân sâm hai anh em mang sang tặng chấ' t đố' ng trong phòng ngủ. Vì cái bà cần là tình yêu thương, cái đã không mua được bằng tiền. Sức mạnh tình cảm của một người mẹ không chiế' n thấ' ng được sức mạnh lòng tham của hai đứa con, nay lại thêm hai cô con dâu cũng “cứ thấ' y hơi đồng thì mẽ. Trước sức mạnh đồng tiền, anh em ruột trở thành đố' i thủ không đội trời chung.

Ông danh nhân gì đó nói, chỉ có hai thứ người ta không mua được bằng tiền là sức khỏe và tình yêu. Người ta sẽ không nhận ra điều này đến khi mắ' c phải bệnh nan y. Người ta không biế' t người ta đến với mình vì lí do gì cho đến khi sa cơ lỡ vận. Kẻ thù hôm nay, ngày mai có thể là bạn bè và ngược lại. Vì không có bạn hay thù vĩnh viễn, chỉ có lợi ích là vĩnh viễn, nên đừng sợ mất một quan hệ trong làm ăn, ngày mai cần, người ta sẽ liên hệ lại.

Tham là phải có, nếu không, số ng sẽ vô vị, làm việc sẽ kém động lực đi. Nhưng tiền phải do mình làm thì mới là của mình. Qui luật cơ bản nhất của mọi qui luật là nhân quả, tức là người ta sẽ thu lại cái mà người ta đã cho đi trong quá khứ, và sẽ phải trả lại những gì đã lấy đi. Thầy Tào gì đề u có qui luật này. Mình lấy của người ta một đồng, sau này mình phải trả 5-10 đồng, con cháu, dòng họ mình phải trả, khổ lắm. Nên bạn nào lỡ lấy gì của ai, từng lấy gì của ai, hãy mau mau trả lại.

Kể nghe chuyện cuối, hồi 2006 Tony có quen bạn M, vô cùng giỏi, làm trưởng phòng một công ty rất lớn. Thân thiết nhau nhợt cả 2-3 năm, có lần M rủ Tony bỏ 100 triệu mua “suất mua cổ phiếu” của bạn. Vì công ty bạn ấy không bán cho người ngoài, bạn cam kết là nếu không cổ phần hóa sau một năm thì bạn sẽ trả lại, có giấy tờ hẳn hoi. Nhưng năm sau, công ty không cổ phần, Tony cho người liên hệ 5-6 lần, M đề u lách mắt, email, nhắn tin không trả lời. M đổi số điện thoại, Tony nhờ đưa em tìm đến nhà đòi hai lần không được. Thầy mệt quá nên Tony bỏ luôn. Vì kiện tụng thì máy phí thuê luật sư, lại tốn thời gian, thôi thì tập trung xuất khẩu, sẽ có 50 ngàn USD tiền lãi từ máy container NPK xuất qua Trung Đông, mất 100 triệu được một tỉ. Mất tiền học phí để có được sự trải nghiệm, biết được gương mặt ánh mắt cái miệng như vậy là không đáng tin. Tony mỗi lần mất, tự nhủ là sẽ được bù lại cái gì đó lớn hơn, nên lòng chẳng buồn phiền lâu. Còn M, nghe nói sau này ra riêng, vật vã 2-3 năm không thành công, dù trí tuệ, kiến thức, kinh nghiệm làm việc đầy mình. Khởi nghiệp lần 2, lần 3 cũng thất bại nên nộp đơn xin đi làm lại. Có lần một tập đoàn lớn tuyển phó tổng giám đốc, lương hơn chục ngàn đô/tháng, Tony có ngờ i hội đồng xét tuyển vì làm cô vãn cho chủ tịch HĐQT Đọc hồ sơ CV gửi qua email, thầy còn hai ứng viên trong đó có M, chính xác cái tên ấy, từng làm qua công ty ấy nên Tony chọn bạn

kia. Anh chủ tịch HĐQT sau khi phỏng vấn (ảnh sợ bỏ sót nhân tài), nhận xét nói gương mặt này khôn quá, mình không có cảm tình thì đời tác cũng vậy, để bạn ấy đi đâu hành thì công ty sẽ khó đi lên. M nhận được ít phiếu hơn nên trượt, và chẳng bao giờ hiểu tại sao. Nhưng đọc giả thì hiểu rồi nhé. Quả ngọt khi cây được trồng trên đất lành. Người thành đạt và giàu có bên vững khi họ có sự trung thực, sự chính trực và không tham của người khác. Bữa Tony lên dự lễ nhậm chức phó tổng mới, bàng hoàng nhận ra anh là người quen cũ, dù Tony bữa đó mới biết tên anh là Q. Cách đây 14 năm, một người anh họ của Tony (ó chung nhà trọ) bị tai nạn giao thông lúc nửa đêm ở cầu Thị Nghè, chính Q là người chở anh Tony vào bệnh viện Chợ Rẫy cấp cứu, dù máu me dính đầy chiếc xe ô-tô Martiz mới cầu (giờ mới biết là lúc đó Q mới đi du học về). Q gọi điện cho Tony lên bệnh viện để bàn giao, tiền viện lúc đó khoảng năm triệu, phải đóng tiền để mổ ngay. Thấy Tony quỳnh quáng gọi điện về quê mượn tiền nên Q lưỡng lự ra ngoài rút tiền ở máy ATM, vô dúi vào tay Tony, nói lo cho anh đi. Tony có xin số điện thoại và địa chỉ của Q để sáng mai lên trả lại. Q có lẽ nhìn thấy chiếc xe máy cà tàng của Tony và đồ đạc sứt vụn của ông anh, nên nói thôi không sao đâu, rồi kiên quyết bỏ đi. Vì quá vội lo cho anh nên Tony chỉ kịp chạy theo ra bãi giữ xe cúi đầu cảm ơn, thấy ghé sau xe dính đầy máu, còn Q bình thản ngó vào ghế lái, gương mặt thản nhiên và bình an. Đàn ông đẹp phải là như vậy, thấy người hoạn nạn ra tay giúp đỡ mới là trang nam tử, mới là người văn minh. Máu người thì cũng sợ đầy, nhưng sẽ là bình thường khi lòng nhân ái của chúng ta lớn hơn. Tony nhìn theo bóng chiếc xe chạy xa dần ra khỏi cổng bệnh viện, trong lòng thấy xúc động vô cùng, bất giác nước mắt lăn dài trên má. Đến bây giờ, anh em nhà Tony cứ áy náy, mong gặp lại một lần để trả nợ. Ai ngờ quả đất thì tròn. Tròn lắm. Xoay tròn nhân và quả, quả và nhân. Người tốt, người hào sảng trên đời hãy còn nhiều lắm...

Phần II: Ở phòng chờ sân bay

Tâm của Tony (bài 18+)

Đọc báo thấy mọi người hay nói tâm và tâm. Tâm thì hém biết là cái chi nên tạm thời Tony bàn về tâm. Tâm là gì thì cũng hém biết. Search trên google chữ " tâm" sẽ thấy nửa trang nói về tâm nhìn và nửa trang nói về cá tâm nhập lậu. Về tâm nhìn, hiếm ai tâm nhìn xa trên 10km, mà toàn là 2km trong sương mù, nên cái gì cũng mờ mờ ảo ảo. Với quan niệm tới đâu hay tới đó, nước tới chân thì nhảy, không nhảy kịp thì ướt quần nên tâm nhìn được đào tạo chỉ có vậy. Nhiều sinh viên chỉ biết ngày mai thi môn gì vào.... tới hôm trước, do lúc đó mới lấy bài ra học. Thi xong hôm sau đánh chết cũng không nhớ hôm trước thi môn gì, giáo viên dạy mình là ai. Rồi cũng thành cử nhân thạc sĩ tiến sĩ, đứng vào đội ngũ trí thức. Nhưng như mình nè, trí thức gì không đọc nổi một quyển sách, thấy chữ nhiều là nhức đầu, ceng theng. Vì thiếu tâm nên mới có chuyện, bạn Tony làm kỹ sư xây dựng cầu đường liên xã, nó không tính trước được. Cứ một con đường khánh thành xong, sau đó nó mới nhớ là quên lắp cống thoát nước. Bèn lật lên để làm. Xong trái nhựa lại, vài tháng sau nó lại nhớ ôi trời, quên đi ngầm cáp viễn thông rồi tụi mày ơi. Tưởng được yên thân, vài tháng sau thì lại quên đi ngầm dây điện và lại lật lên để ngầm hóa mạng nhận....và cứ thế cứ thếcon đường nào cũng có thể để đạo diễn Châu Thổ quay "Những nẻo đường phù sa".

Giống các bác nông dân bữa giá tiêu lên trông tiêu, bữa giá điếu lên trông điếu, hết chặt tiêu lại trông điếu và ngược lại, chúng ta hậu hết không có khái niệm định hướng nghề nghiệp. Thấy nghề nào hot là đăng ký học, năm nay đồ xô kinh tế, năm sau đồ xô học bưu chính viễn thông, năm sau đồ xô học tiếng Nga, tiếng Pháp, rồi du khách Nhật qua đông thì đồ xô học tiếng Nhật. Đồ xô

là động từ phổ biến. Nên kết quả đầy xô, xài hoài hết hết. Nên đào tạo nghề này chứ ra môn nghề khác. Học ven chương ra làm xuất khẩu, tốt nghiệp cơ khí làm ca sĩ, học múa thì ra làm giám đốc, học sư phạm ra bán bảo hiểm, học bác sĩ ra bán thuốc tây, học Harvard giờ về bán phân.

Bạn Tony là thợ giảng 1 trường kinh tế cho biết, một cái slide giảng hoài bao nhiêu năm, vì sáng dạy, chiều dạy, tối dạy...thời gian để ăn còn không có, nên giờ vẫn cứ ra rả dân số nước ta là 80 triệu người, tỷ giá trong môn tài chính vẫn là 1 đô ăn 15000 đồng, hay có giảng viên môn điện tử vẫn thao thao định nghĩa "điện thoại là một thiết bị thu nhận tín hiệu âm thanh, dùng để nghe nói" trong khi sinh viên ngồi dưới đũa nào cũng 3G, đũa lo chat, đũa lo ngủ, đũa lo chơi game, ông nói gì nói kệ ông, toàn máy cái bấm google 1 phút ra ngay, có mặt ở lớp với lý do duy nhất là bị điểm danh, vì vắng 3 bữa căm thi. Trong khi học là phải có đam mê, thầy cô phải cạnh tranh với nhau, ai dạy hay thì sinh viên theo học chứ mấ c mớ gì phải điểm danh, nó bỏ tiền ra mà nó không học thì kệ nó. Cứ bắt về nhà đọc 2 chương đó, lên lớp tui coi danh sách gọi tên, Trần Văn Tèo, không đặt được câu hỏi mời ra khỏi lớp. Vậy là nó sợ, ở nhà đọc sách thầy mẹ luôn. Lại tự tin với khả năng cầm micro phát biểu, tránh bệnh Parkinson trước đám đông. Nó mà đặt được câu hỏi á, thì phải nghiên cứu muốn chết, học vậy mới có tâm được.

Tony cũng hết ngoại lệ. Nên không dám trách đa đa, không dám chê ai. Dù đã là 1 thực sỹ và chuẩn bị làm tiến sỹ, tâm nhìn xa nhất của mình vẫn là máy tiếng đồng hồ sau. Vẫn băn khoăn không biết trưa nay ăn gì, bún bò hay bún riêu, cơm bà Cả hay cơm ông Cả. Từ 8h vào công sở là suy nghĩ cho thực đơn buổi trưa, và sau 1h30 là băn khoăn về thực đơn buổi chiều. Làm chỉ để qua ngày đoạn tháng. Căng thẳng nhất là hôm nay hết biết lấy cái gì của cơ quan, bữa thì ăn cả p thời gian đi cafe, bữa thì ăn giá y (in tài liệu

cá nhân đem về nhà đọc), bữa thì ăn điện thoại (lấy điện thoại cơ quan nấu cháo di động với bạn bè, tiền chùa mà). Hào hứng suốt ngày search trên mạng xem ca sĩ A, diễn viên B. Rồi bộ phim nào mới ra, cửa hàng thời trang nào mới mở. Đầu óc căng thẳng và đầy lo toan...cho thí sinh X có thể bị loại khỏi chương trình giọng hát Việt tôi nay trên tivi.

Tôi, nếu không dán mắt vào tivi và lăm lăm cái di động để nắm tin bình chọn chuyện hát hò thì Toni sẽ lượn xe máy đi trà chanh chém gió, ngó vỉa hè uống ly nước 10 ngàn và vung tay chém gió phàn phật. Hoặc vừa xem tivi vừa mở laptop, vừa ôm Iphone lên facebook. Sẽ nhảy vào còm men mạng ông D không có tầm nhìn, chửi bà E vì phát ngôn ngớ ngẩn, dè bêu ông F nói sai về kinh tế vĩ mô, đăng status toàn chuyện lớn. Không có tin nào mà không nhảy vô comment cho được. Vì bị ức chế, cả ngày ngó ở công ty hay quán cà phê rảnh quá không nói được gì, nên tranh thủ ném đá giấu tay trên mạng. Bài chính chả bao giờ đọc, thấy chữ nhiều, làm biếng, chỉ đọc comment thôi. Comment qua lại rồi cãi lộn, hẹn offline ra quán nhau luôn. Các đề tài các còm men viên hay tranh luận rồi chửi bới rồi đánh nhau là "tao ăn thịt chó sao mày không ăn", "bảo tôn giá trị văn minh lũy tre làng cho trí thức trong thời hội nhập" hay "nước Việt Nam ta - lớn hay nhỏ".

P/S: Đề n cái tiêu đề này, chữ Toni cũng phải là i ngã n chứ hẻm có nổi cái y dài. Tầm nhìn ngã n nên cái chi cũng ngã n.

Í, mà có cái cũng không đề n nổi....

Trí khôn của Tony

Thời Tony tốt nghiệp, lượng sinh viên ra trường còn ít, nên Tony và đồng bọn nghĩ mình ghé góp lắm. Đứa nào mới rời khỏi ghế nhà trường không vậy. Nghĩ mình học hành thế này phải bước vào những tập đoàn lớn như Boeing Airbus. Kỳ vọng lớn nên vào công ty nào cũng thấy không hài lòng, ba bữa là nghỉ. Lương thấp nghỉ, môi trường không có nói tiếng Anh-nghỉ, sếp xấu nhìn nhưc đầu-nghỉ, đồng nghiệp hôi nách cũng nghỉ. Một trong những đề tài bọn mình lúc đó hay cafe là để nói xấu sếp. Máy nhóc chỉ hơn 20 tuổi đầu nhưng nghĩ mình khôn, còn ai cũng ngu (ngu mà lại làm sếp, chỉ đạo mình akkaa). Thường mà những ai nói người khác ngu muội thì chính bản thân họ chưa trưởng thành, nhấc lại nhé, dù tuổi lớn thế nào, học vắn ra sao đầu cũng là đứa chưa trưởng thành. Vì trí tuệ và vốn sống chỉ có vậy, nên thấy không giống ý mình là khó chịu. Nhưng cũng nên thông cảm. Ai cũng cần có 1 thời bé dại để lớn lên.

Trong khi chờ những tập đoàn lớn tuyển để nói dỗi trốn đi phỏng vắn, việc kiếm 1 cty tư nhân vào làm đỡ cũng là một giải pháp khôn. Nên đứa nào gõ nhà chờ việc thì sẽ bị đồng bọn chê ngu. Nói mày đi làm đại đi, kiếm vài triệu tháng chơi, rồi chỗ ngon kia đồng ý nhận thì tìm lý do nghỉ. Nên phỏng vắn công ty tư nhân nào cũng giả bộ hứa hẹn, kiểu em sẽ gấn bó công ty mình đến suốt cuộc đời, hay em sẵn sàng bảo vệ công ty mình bằng máu của em. Em ngưỡng mộ anh, em ngưỡng mộ chuy. Nhưng có chỗ ngon là lật đật xin nghỉ liền, nói gia đình em có việc, em phải về quê. Hay em phải học lên cao nữa. Hay em bị bệnh nhưc đầu kinh niên, phải nghỉ làm để chữa. Chỉ tội mấy công ty tư nhân kia, họ cứ nghĩ bọn này nói thật, chia tay ngậm ngùi, dặn dò tùm lum, chúc em này nọ...

Thiệt đúng ngu luôn, bước ra khỏi công ty họ mà thấy mặt cười muốn chết.

Trong lúc chờ máy cái "ngon" cỡ Boeing tuyển dụng, Tony cũng xin việc làm đỡ với suy nghĩ thật khôn áy. Nào công ty TNHH Hoàng Hôn, TNHH Lam Chiêu Tím Biếc, nhiều đến nỗi giờ chả nhớ hết. Công ty khá được 1 tháng, còn thông thường là 1 tuần. Chỉ có 2 công ty để lại ấn tượng nhất. Công ty đầu có sếp nữ. Cả đám nhân viên mới vô suốt ngày chệch áy là ngu ngốc, cái gì cũng nói ngu cho được. Chệch áy thì đâu có thừa nhận, ngày nào cũng xoen xoét cãi lại "chuyện chịu đâu, chuyện khôn lắm nhé...".Thế là sinh nhật của chệch, tụi nhân viên trẻ tụi mình tặng cho 1 kg muối iốt. Thế là chệch vui sướng khôn xiết, ngày nào cũng lấy muối ra ăn. Nhưng đâu được 2 tuần thì chệch kêu cả bọn vào phòng, đóng cửa cái rầm, bảo " Hôm qua xem tivi, có câu khẩu hiệu là hãy dùng muối có chứa iốt để phòng bệnh đần độn, chuyện hiểu ra rồi nhé. Máy người nói chuyện vậy sao, chuyện hận máy người, chuyện hận, chuyện hận, máy người hãy đi đi "(chị này xuất thân là diễn viên đoàn cải lương Hương Mùa Thu dưới Cà Mau, chuyên đóng vai đào mù). Nhưng tụi này nghĩ muối thấm vào người chị 2 tuần nên chị đã thông minh lên hẳn. Thế là Tony và đồng bọn bị đuổi việc.

Qua công ty thứ 2 thì đâu được 2 ngày thì đồng bọn phát hiện ông sếp cũng ngu nốt vì ông không biết dùng máy scan và phát âm tiếng Anh buồn cười lắm. Fax mà đọc là phác, suốt ngày nhắc nhở "Lan ơi em phác cho anh chưa, em bận thì nói cái Tuyệt nó phác giùm, rồi sao sáng giờ chưa phác Hồng Kong, phác Pháp, phác Mỹ....". Người ngoài nghe tưởng cái Lan là đưa lằng lộn xuyên quốc gia. Thế cũng là sinh nhật của ông áy, anh em trong phòng bèn cùng nhau tặng ông áy 1 hộp sữa có chứa DHA. Ông áy cũng lại vui mừng khôn xiết, sáng chiếu đều lòi ra uóng. Uóng mãi đến 1 tháng sau, lòi ra miếng giầy dưới đáy lon ghi rõ "sữa có

DHA giúp thông minh", ông ấy hiểu ra nên kêu cả phòng lên. " Các em phải rời công ty trong vòng 7 phút" - he said. " Em có thể rời công ty trong vòng 6 phút"- said Tony. Nói qua nói lại một hồi kiểu game show thì Tony nói " Em có thể rời trong vòng 1 phút". . Ông ta giận dữ " mời em rời".

Thế là lại bị đuổi việc. Gọi í ới đồng bọn, tao bị đuổi rồi nè, đi cafe đi. Và đồng bọn nói chờ tao chút, để kiếm gì vô chọc sếp cái đã. Đâu 1 tiếng sau thì cả bọn bị đuổi việc sạch trơn, ra Hồ con rùa uống cafe rồi đi hát Karaoke inh ỏi.

Chứng tự kỷ của Tony

Hồi đi học, Tony thầy bạn nào mà quay bài là khinh bỉ. Thầy hèn. Mặc dù không méc thầy cô, nhưng không ám ức khi điểm mình thấp hơn. Vì điểm nào cũng được, đủ 5 là ra trường, còn giỏi dở thì hạ hồi phân giải. Thầy đưa nào quay bài được 10 điểm mà reo mừng mà mình thầy coi thường, quay bài chính là hành vi ăn cắp cái điểm ấy chứ có phải tự mình làm ra đâu, ăn cắp thì nên gục mặt xuống đất. Tony hay ngồi trong 1 góc, chơi với 1-2 đứa thôi nên bị mọi người kết vào dạng bệnh tự kỷ, tiếng Anh là Autism (đọc là Ó tịt dùm)

Còn nhớ, trong phòng thi, lúc thu lại bài, bạn nào mà cố gắng ráng viết thêm vài chữ nữa là Tony cũng khinh, không thích đưa ham điểm số đến độ giám thị nhắc nhở thu bài vẫn không đưa. Nhìn mặt đỏ bừng, tay chân luống cuống nghếch ngoác thêm vài chữ là Tony bấu môi. Nó có nhào tới bắt tay cũng gỡ tay ra, nói tay đang đau, xin đừng đụng đến. Còn Tony thì canh khoảng 15 phút hết giờ là đi lên bảng nộp bài, làm chưa hết cũng nộp, hất mẹt rồi đi ra khỏi phòng. Nhiều lúc ra ngoài rồi mới biết đáp số là sai, nhưng chẳng bao giờ hỏi tiếng. Vì thích như vậy, muốn chảnh thì phải trả giá chứ hồi hận gì.

Tony học cái ngành mốt 5 năm, cái năm 4 đi kiến tập và xin việc luôn ở 1 công ty nước ngoài về nghiên cứu thị trường. Quản lý Tony là 1 ông có tính phết phẩy kinh khủng. Ông ăn tạp, cái gì cũng ăn. Visa làm cho đồng nghiệp nước ngoài sang Việt Nam 35 USD thì ông lấy 50 USD. Mua hoa đi khai trương khách hàng, mua có 500 ngàn chứ kêu bên bán hoa xuất hóa đơn 700 ngàn. Làm cái gì ông cũng ăn lời, thậm chí gọi điện thoại riêng cho người thân ông không

gọi ở nhà, lên công ty gọi cho tiểt kiệ̣m. Mình nói anh ăn thì ăn cho đạ̉ng luộn, khộng thì thội. Chứ mậ́y đọ̀ng bạc lẻ vậ̣y, cứ giậ́u giậ́u điệ̉m điệ̉m, thọ̀ thọ̀ thụt thụt em mệ̣t quá. Anh giao bạn khác đi, mặc dù đượ̣c chia tiệ̀n nhưng em thậ́y khộng thích cậm đọ̀ng tiệ̀n ậ́y.

Cái ọ̉ng điệ̀n tiệ̉t chự̉i mình ngu. Cái Tony nói nhẹ̣ nhặ̀ng, dạ̣ thừa anh, ngu hay khộng ngu là tỵ̀ quan điệ̉m, nhưng em xác nhậ̣n là em khộng hèn. Cái ọ̉ng tìm cách mệ́c sếp lớn đượ̀i mình. Cái mình biệ́t đượ̣c, mới vào phọ̀ng ảnh thừa chuyệ̣n. Mình nói anh à, nhự̃ng chuyệ̣n gì anh làm em sẽ khộng tham gia, nhưng cụ̃ng khộng nói ai biệ́t. Em còn đi học và đậy là việ̣c làm thệm, thệ giới người lớn phự́c tạp quá, em xin khộng bàn luậ̣n. Nhưng nệ́u anh xự̉ em, thì em sẽ cụ̃ng khộng đệ̉ anh yên. Em dù chỉ mới 22 tuộ̉i thội nhưng cụ̃ng hiểu biệ́t nhiệ̀u, và khộng phải là đự́a hiệ̀n hay ngáo ngọ. Em sẽ nghỉ việ̣c ở đậy khi em thậ́y cận phải nghỉ. Trước khi ra khỏi phọ̀ng còn đọ̣c tặng ọ̉ng cậu ca dao “Trạ̣ng chệ̀t thì chụ́a cụ̃ng bặ̀ng hà, đự́a gang đợ̉ đít- thì cả đợ̉ trôṇ”. Mình ăn nói dạ̣ thừa lệ̃ phép nhưng lời lẹ̃ rậ́t cứng. Ọ̉ng nói mới sinh viện mà đạ̃ tinh vi tinh tượ̉ng. Nhưng từ đọ́ vệ̀ sau ọ̉ng khộng bao giờ nhìn thặ̉ng mình nữa, khộng biệ́t vì sợ̣ hay vì ghét. Nhọ́m thực tập còn lại theo ọ̉ng phệt phậ̉y khí thệ, có tiệ̀n có bạc nên ăn nói bạt mặ̣ng, nhậ̣u nhệ̣t suộ́t ngày. Và mình tách biệ̣t ra, tụi nọ́ lại bảo là tự̣ kỷ, khộng hòa đọ̀ng. Tự̣ kỷ thì đạ̃ sao. Tony vui với chự́ng bệ̣nh ậ́y.

Ngay bây giờ làm ăn, khách đọ̀i phệt phậ̉y, gửi giạ́ vộ hợ̣p đọ̀ng, Tony nói thội bên em khộng cọ́ dịch vụ đọ́. Khách nói vậ̣y thội mua chộ̃ khác à. Cái mình nói tỵ̀ anh, anh làm với bên em, em đạ̉m bảo vệ̀ chậ́t lượ̣ng hàng họ́a và dịch vụ. Em hài hượ́c một cách thông minh, anh sẽ thậ́y đợ̃ stress. Thậ̣t ra nói mạnh mẹ̃ng nhự vậ̣y là vì Tony giầu quá rộ̀i. Chặ̉m chỉ học tiệ̉ng Anh tiệ̉ng Pháp tiệ̉ng Hoa cả tuộ̉i trẹ̉ nên giợ̀ buôn bán quộ́c tệ̉ ậ́m ậ́m. Làm thụt thọ̀

vậy cũng chẳng làm chi, giàu thì cũng như thế này là đủ. Cũng ăn ngày 3 bữa. Sáng cũng phở bò, trưa cũng cơm gà, tối cũng bánh bèo bánh nậm. Nhức đầu là thay đồ đi Mỹ. Sài Gòn nóng là bay lên Đà Lạt, nghỉ dưỡng trong Villa De Tony dưới rừng thông. Giàu thêm thì hẻm biết làm gì cho hết tiền. Hồng lẽ sáng ăn 2 con tôm hùm điểm tâm, trưa 2 kg thịt bò Mỹ hay nhức đầu thì thay đồ bay ra ngoài vũ trụ?

Nên tâm thế Tony nó cao ngạo, nhiều lúc thầy hẻm giống ai. Tiền mình chủ yếu lấy của mấy thằng Ả Rập châu Phi chứ phải của con Na thằng Mít trong làng đâu mà nó bắt đi đám giỗ nhà nó cũng phải vác mặt qua cho được. Thích thì đi, hẻm thích thì thôi. Nên mấy ông đại gia Việt Nam gặp mình, đòi bảo trợ gì đó là Tony im lặng không nói. Hôm bữa bà chị họ tội nghiệp, ép mình đi ăn tiệc dưới lầu đài gì đó dưới quận 7 cho được, nói có mấy mối quan hệ hay lắm, giới thiệu cho em làm ăn. Cái mình nói đi với chị cho vui thôi, chứ quan hệ gì đó em hẻm cần thiết đâu chị ạ. Cái vô bàn gỗ, giới thiệu đây là anh A, giám đốc ngân hàng X-Bank đó em. Tony nhìn mặt quen quen vì thầy ông hay lên tivi. Cái bà giới thiệu mình đây là cậu em mình, tên Tèo, kinh doanh phân bón nhưng hạc Ha Vọt về, giỏi lắm. Cái mình gật đầu chào rồi im lặng không nói gì. Anh A nói thế

Ha Vọt ở bờ Đông hay bờ Tây áy nhỉ? (nghe thầy yêu môn địa lý rồi). Con của anh nhé, 3 đứa đều từ bé đã sang bên đó, đứa đầu đang hạc ở ABC University, phải xuất sắc lắm mới được vào, em có biết không. Cái mình cũng lắc đầu. Anh nói ô hay lạ nhỉ, trường đây nổi tiếng sao em không biết nhỉ. Cái mình nói dạ em chỉ biết mấy trường năm trong top 5, mấy trường top dưới em không rõ.

Anh A có vẻ tức, cao giọng hỏi chú em làm gì, chỉ bán phân thôi à, bọn kinh doanh ngành đấ'y không có anh là chệ't. Anh ra tay cứu hế't. Thê' có biế't ông P giám đố'c phân bón Đầ'u Gà hem? Biế't ông M giám đố'c phân bón hiệu Đầ'u Voi hem. Ông K chủ tập đoàn Đuôi Chuột hem? Em muồ'n gặp không anh gọi phát ra ngay. Cái mình nói dạ biế't. Anh A đợi miế't cũng hể'm thấ'y mình xin card hay số' di động gì cả, nên số't ruộ't hỏi thê' chú em đang vay ở đâu. Mình cũng im lặng, lắ'c đầ'u, nở 1 nụ cười quý phái. Cả bàn xum xoe bu vô nói chuyện với anh, hỏi thăm quan hệ với chân dài này, ca sĩ kia, quan hệ với đại gia nọ, hỏi theo anh thì chính sách kinh doanh của ngành thếp thê' nào, ngành xi măng ra sao, dự đoán thị trường tài chính tiề'n tệ châu Á lên hay xuố'ng. Rồ'i tình hình kinh tế' xã hội thê' giới năm nay sẽ diễn biế'n thê' nào, anh A ngô'ì phán má'y câu, bọn kia nuồ't từng lời, nhìn đầ'y ngưỡng mộ. Anh A cao hứng, vung tay chém gió phầ'n phậ't, nói văng cả nước bọt lên bàn. Câu nào cũng ở thể khẳng định, như đỉnh đố'ng cột, ông Putin sẽ thê' này, ông Obama sẽ thê' kia... Mình không nói không cười, không tham gia câu chuyện. Thầ'y dạy ở Ha Vọt nói mà Tony cũng không tin nữa là má'y “phú ông” này. Kể cả má'y giáo sư tiể'n sĩ chuyên gia diễn giả châu Á, mình cũng cho là “thầ'y đồ'” trong làng trong xã, cũng tôn trọng nhưng không nghe theo bao giờ, vì chữ nghĩa của họ cũng có giới hạn.

Anh A đang nói nhưng vẫn cố' liế'c nhìn Tony coi có phản ứng gì không. Thầ'y Tony vẫn bình thản ngô'ì yên nên tức tồ'ì lắ'm. Bà chị cứ thúc cùi chỏ, nói em tham gia vô câu chuyện đi, làm quen đi, đừng để ỏ'ng phậ't lòng. Nhưng Tony thầ'y không tham gia được vì không đứ'ng tầ'n số', khác lé' vô'. Mây người chém gió phầ'n phậ't thê' chú hỏi tác phẩm ven hạc Miế'ng Da Lừa của Balzac hay Nhà Giả Kim của Paulo thì tròn xoe mắ't ngay, nói anh không ăn thịt lừa hay thợ vàng sao biế't được. Còn lữ' bắ't họ nghe bản giao hưởng số'

5 của Beethoven hay xem bức Starry Night của Van Gogh hay đưa vô bảo tàng thì đâu 3 phút là họ ngủ gục. Nên Tony im lặng băng qua nhìn lên trầ n nhà, lấ y 2 cô c nước trước mặt rót qua rót lại...cho vui.

Anh A nhìn là biê t thềm trao đổi với Tony, nhưng nét kiêu sa đại gia hèm lẽ hạ mình nói trước, nên cứ nhấ p nhỏm chờ mình mở miệng ra nói chuyện với ông miê t, mà mình vẫn cứ lạnh tanh.

Đâu được 1h đờ ng hô ` thì chịu không nổi nữa. Và anh A bật khóc....

Chuyện Tony làm hướng dẫn viên du lịch

1 . Sau một đêm chìm trong mộng mị, Tony sẽ thức giấ c. Trong đầ u là sự giấ ng co: đánh răng trước hay ăn sáng trước? Sau khi động não, ăn sáng trước là câu trả lời cuô i cùng. Tô i qua trước khi ngủ Tony đã đánh răng rô i. Và lại ăn xong đánh răng đi làm tiế p xúc người khác mới tự tin, phải thay đổi, kiên quyê t không mang những mảng bám thức ăn đường phồ vào công sở. Hôm trước thấ y một chị xinh đẹp kia ở hội nghị, lúc chị cười thấ y có cọng hành xinh xinh dính trên kẽ răng. Tony biê t ngay sáng nay chị ấy đã điếm tâm bắ ng phở bò bà Bảy. Bà ấy dạo này xắ t hành hơi nhỏ. Người quý tộc ở châu u thường ăn sáng trên giường. Người châu u, Hàn Quố c, Nhật... thường tự nắ u bữa sáng ăn ở nhà (thấ y trên phim chứ qua bên toàn ở khách sạn, hồng lễ mới tờ mờ sáng đã mò qua nhà người ta coi người ta ăn cái gì). Nhưng Tony có hỏi thì biê t là họ ăn xong rô i mới đánh răng, uồ ng café rô i đi làm. Nên nói chiệ n, hơi thở thơm phứ chầ . Trong khi Tony thường đánh răng xong mới ăn, rô i ăn sáng ở ngoài trên đường đi làm. Hình ảnh vừa đi vừa xĩa răng, thậm chí vừa lái xe máy vừa ngậm tăm trên đường phồ là hình ảnh rắ t nên thơ của nhiề u người, trong đó có Tony.

2 . Người Việt có lẽ là dân tộc ăn rau số ng nhiề u nhấ t. Không chắ c lắ m, tuy nhiên những nơi mà Tony đi qua, rau ăn số ng chỉ có vài ba loại, còn tắ t tầ n tậ t người ta chiề n xào nắ u soup hế t. Ngoài rau phồ biế n, chúng ta còn thích ăn chuô i chát, hoa chuô i, lá xoài non, lá mậ n, lá sung, lá cách, lá lụ a, lá mơ, lá ôi, lá chùm ruột, kèo nèo, lục bình, bông súng, rau má, rô i củ a xanh, rau

nhút, rau muống, lá lộc vừng, lá bắp, lá me, lá sấu, lá cóc... Đi siêu thị ở nước ngoài, Tony Cứ đứng tần ngần ở quầy rau, rồi so sánh cái này to hơn ở nước mình, cái này nhỏ hơn nè, cái này mắc quá, ở Sài Gòn có năm ngàn đồng một bó hành còn bên London tới 1.50 bảng nhưng chỉ có ba cọng. Còn mấy cái bồn hoa giữa đường phố Tokyo hay Thượng Hải, không biết nó trồng cái loại cây gì mà nút đọt non mơn mớn, nhìn là muốn bứt xuống luộc chấm nước mắm.

Hồi còn sinh viên, Tony có làm tour guide (hướng dẫn viên du lịch), chuyên đưa khách nước ngoài đi tham quan để rèn Anh ngữ, lúc đó còn ngây ngô không biết văn hóa nước nào với nước nào, nghĩ mình thích ăn gì thì khách cũng vậy. Vào quán ăn toàn đặt món theo ý mình. Nên sau hai ngày được Tony nhiệt tình giới thiệu ẩm thực truyền thống, khách cứ nghe Tony đưa đi ăn là sợ hãi. Bữa sáng thì cháo lòng bún mắm, bữa trưa thì hủ tiếu bánh canh, buổi chiều thì ăn cơm ba món kho, xào, canh. Nhiều ông khách 80 tuổi người châu u nói tui tao 80 năm nay lớn lên trong bánh mì bơ sữa pho mát, nên mày gọi món như vậy, tui tao ăn gì được. Cầm đũa đã khó, mà mày bắt gắp tới gắp lui, gọi là “gắp nghệ thuật”. Tay tui tao bị Parkinson run lẩy bẩy mà mày cứ bắt lẩy bánh tráng ra cuốn - wrap and roll - miết. Ban đêm tui tao ngủ không được vì đói. Nghe vậy, Tony gắp bỏ đầy chén ép ăn, rồi giả bộ nói mấy ông bà không ăn ở đây người ta sẽ giận, ngon lắm ăn đi ăn đi. Nên khách ăn mà nước mắt rơi lã chã trên bát, nước mắt chan hòa với nước canh cua rau đay. Răng cốt không có mà Tony bắt nhai cà pháo, mà phải nhai ra âm thanh ròn rảng thì Tony mới chịu. Có lần, đưa đoàn Ấn Độ vào quán bánh tráng Trảng Bàng, bọn nó nhìn nhau cười ngất ngây khi trên bàn là một đống các loại lá, rồi thấy Tony bứt bỏ vô miệng rào rào, nên chụp hình khí thế. Kêu bọn nó ăn, bọn nó một mực từ chối, nói: “We cannot eat those leaves” (Tui tui không ăn lá cây được đâu). Một lần Tony

dã t đoàn khách Tây đi ngang qua khu trồ`ng điề`u (đào lộn hột) của Đồ`ng Nai đang mùa thay lá. Thấ`y các cây trơ trọi, một người trong số` họ (ông này có vẻ đã từng qua Việt Nam, thấ`y hay mùa may giải thích với mấ`y người khác) nói ở đây khí hậu nhiệt đới, không có mùa đông nên cây không có rụng lá. Nhưng dân địa phương hẳn hế`t rồ`i. Cả đoàn gật gù. Ông Mark còn bảo hôm nào rủ Tony sang nước tao chơi, vườn nhà tao có mấ`y cây giồ`ng như vậy có lá tươi tồ`t lắ`m, thích cứ hái xuồ`ng ăn với cơm. Xuồ`ng xe, cho khách đi tự đạp xe tham quan cô`n Thới Sơn dưới Tiề`n Giang, tới khi khách về`, đưa nào đưa nấ`y kệ nệ một đồ`ng lá gồ`m lá chuồ`i, lá dứa, lá mít, lá tre... nói thôi tụi tao hái để tặng mày để ăn tồ`i nay, khỏi đưa tiề`n boa cho mày nhé.

Tony sao ăn được cáclá câyấ`y. Nên giận, nghỉ, khônglâm hướng dẫn viên du lịch nữa!

Chuyện Tony đi ăn Buffet quốc tế

Thời sinh viên, có lần Tony được cái Hả`ng, bạn cùng lớp đại học rủ đi ăn buffet ở khách sạn 4 sao nọ, vì nó được hai cái phiếu u mời. Lần đầu tiên được đi nên Tony hăm hở lắm, lên chiến lược bài bản. Buổi trưa đã phải nhịn đói. Đi ăn buffet (đọc là búp-phê theo kiểu tiếng Pháp, chứ không phải Bắ p Phét theo tiếng Anh đâu nha) là ăn thoải mái nên phải tranh thủ càng nhiều càng tốt. Tony nằ m ngủ trưa nhưng vì cô`n cào trong bụng quá và cũng nôn nóng nữa nên ngủ mãi không được. Mới khoảng 2 giờ thì đã dậy tá m rửa kỳ cọ thiệt sạch, tìm bộ đồ` vĩa để mặc. Cái quầ`n tây màu xanh dương đậm, cái áo thun màu trắng kem, đóng thùng, mang đôi dép có quai hậu. Mỗi lần co chân lên đạp xe thì cái ó`ng quầ`n lại lên tuồ`t trên đầ u gồ`i, lòi mắ t cá và một khúc ó`ng quuyền đầ y lông đầ y phèn. Chân quê mà, lúc đó chưa “chân thành phồ`” như bây giờ. Đạp tới khách sạn thì cũng đầ u khoảng 4 giờ chiề u. Gửi xe đạp ở khách sạn lớn sợ nó hỏng nhận nên chạy qua trường Ngân hàng gầ n đó để gửi rồ i lòi bộ qua, lỡ có ai trong khách sạn hỏi thì giả bộ nói đi taxi. Tới nơi thì cái Hả`ng cũng đã đợi trước cửa, tóc uố n lộn lộn vì đi ăn quố c tể mà. Rong rui cô` kéo dài thời gian... mãi cũng chỉ mới có 5 giờ, mà trên thiệp mời ghi 6 giờ mới chể t. Hai đứa bèn đứng trước khách sạn nói chuyện trường chuyện lớp, nhưng bụng đói cô`n cào hoa mắ t muố n xiu, Tony nói tui muố n xiu quá Hả`ng ơi. 6 giờ kém 15, hai đứa xuấ t hiện ngay trước nhà hàng. Tụi phục vụ còn chộn rộn dọn đồ` vào ra, Tony ngó nghiêng quan sát chút nữa mình sẽ ăn cái gì. Nó bung tôm ra kia, nó bung thịt gà ra kia, nó bung bánh mì ra kia... Đúng 6 giờ, hai đứa lao vào ngay. Cả nhà hàng chưa có ai vì sớm quá. Ngồ`i xuồ`ng. Lắ y khăn phủ đầ u. Lắ y hai li nước lọc, vì chỉ miễn phínước lọc. Xong cái lon ton chạy ra quầ y bày thức ăn. Đầ u tiên là Tony quầ t liề n một đĩa to gỏi bưởi tôm thịt,

vì nhìn ngon quá. Cái Hả`ng mắ`ng Tony, nói ông ngu quá, từ từ, chưa gì đã ăn gói, no sao ăn cái khác. Tony thắ`y mình ngu thật nhưng hông lẽ tự nhiên đồ đĩa gói, nên ráng ăn xong, chạy qua ăn thịt cừu. Lắ`y một miế`ng to, thịt cừu thì mình chưa ăn bao giờ trong đời, chỉ học Anh văn, cô giáo bảo “lamb” là thịt cừu nên lắ`y ẵ`n cho biế`t. Ăn vào trong họng thì ôi thôi. Cái mùi gì kinh khủng. Cái Hả`ng cũng lắ`y một miế`ng to, nói tui cũng muố`n ỏi, nhưng hông lẽ ỏi trong khách sạn 4 sao, ráng nuố`t, trộn trắ`ng con mắ`t. Tony thông minh nghĩ ra cách lắ`y thêm cà chua ăn kèm vào để át đi mùi cừu. Vật vã mãi hai đĩa cũng hế`t đĩa cừu nướng. Cái Hả`ng bảo, thôi mình phải ăn cái gì sang trọng thôi, tôm hùm đi. Hai đĩa tới quắ`y tôm hùm, nhìn nhìn nhưng không chắ`c là có miễn phí hay phải trả thêm tiề`n, nên không dám lắ`y, cứ đứng coi miế`t. Một lúc thì Tony đánh bạo hỏi anh đầ`u bắ`p là tui em ăn cái này có được không anh, ông trả lời được được, giờ làm móngì? Cái Hả`ng nhanh nhẩu bảo nướng bơ tỏi đi, tui em thích ăn bơ và tỏi. Một đĩa quắ`t thai con tôm hùm xong thì thắ`y nó cũng chả ngon lành gì. Nhìn sang bên cạnh thì thắ`y má`y ông khách đang ăn hào và cá hồ`i sồ`ng, hai đĩa cũng ra quắ`t cho hai đĩa to. Trệu trạo và sợ hãi, lắ`n đầ`u tiên Tony và cái Hả`ng gần động vật chưa qua chế` biế`n. Nhưng rô`i cũng xong hai đĩa hào và cá hồ`i. Sau đó chuyển qua ăn ó`chương, rô`i bánh mì đen, rô`i lại tôm sú luộc. Tuyệt nhiên không đặ`n rau và cơm, ngu gì, má`y món đó rẻ òm ngoài chợ. Đế`n 10 giờ đêm thì khách về` hế`t, chỉ còn hai đĩa. Hai li kem to là món ăn cuố`i cùng, thật sự nuố`t không vào nữa, nhưng cái Hả`ng cứ ép ăn đi chứ uồ`ng, kem nước ngoài này đắ`t tiề`n lắ`m. Thế` là ráng. Cái Hả`ng quắ`t được một muố`ng thì nói tui lạnh sồ`ng lung rô`i ông. Còn Tony ráng được một nửa li thì bùng nhùng ó`n ó`c. Bên lên đưa hai cái phiế`u ăn miễn phí cho cô phục vụ trong sự ngỡ ngàng của cả nhà hàng rô`i hai đĩa lủ`i thủ`i ra về`.

Tôi đó ngủ không được. Nước bọt trong cứ tiết ra hoài. Nó cứ tức anh ách trong bụng. Đứng lên ngoi xuống, trở qua trở lại một lúc thì thấy muốn ói, nhưng phải kiềm lại. Oai uổng chết, công trình ăn từ chiều đến giờ, ráng cho nó tiêu được bao nhiêu thì tiêu. Nhưng đến hai giờ sáng thì chịu không nổi nữa, vào toilet ói sạch trơn, cái bụng lại trống không, lúc đó mới ngủ được.

Giấc ngủ của Tony đêm ấy không sâu, chập chờn và có nhiều tiếng nuốt...

Chuyện Tony đi du lịch

:

Hồ i hãng Phụng Tím mới mở, Tony tuyển được hai đứa nhân viên, một đứa làm bán thời gian, đứa kia là sinh viên thực tập. Vì công ty nhỏ nên mình làm sếp cũng chỉ chạy chiếc Wave alpha màu đỏ chói chang, có lần đi nhậu về cầu Thị Nghè té trà y xước hết. Đâu có tiền nên rào mấy tấm ván ép thành cái phòng cho Tony ở trọ phía sau, Công ty làm phía trước, có máy lạnh nhưng không dám bật, nóng muốn chết. Một buổi sáng, thằng bán thời gian vào làm và nghe điện thoại. Đâu dây bên kia muốn gặp Tony để bàn thảo một cái hợp đồng, nó nói: “Dạ chút chị gọi lại chứ Tony đang ngủ nướng giờ chưa dậy”. Trời ơi, mình nằm trong phòng mà muốn ra dzông nó một cái quá, vì đang ở trên mặc quần đùi và chưa đánh răng rửa mặt chứ không thì toi mày rồi. Sau đó thì mình ra dặn là bữa sau ai gọi, thì phải: “Good morning, may I help you” trước, sau đó nói khéo là Tony đi ra ngoài, vui lòng để lại tin nhắn. Bữa sau ba Tony dưới quê lên thăm, ở bên xe miền Đông, gọi điện ra đón. Tony cũng đang ngủ. Nó nghe điện thoại cũng nói khéo là: “Good morning, what can I do for you sir? A, Mr. Tony? Yes yes no no..” Nói xong ba Tony ớ sợ hãi cúp máy liền vì nghĩ gọi nhầm vào đại sứ quán Mỹ (ông có biết tiếng Anh chút chút). Ông lấy giấy ra, cẩn thận bấm số gọi lại, nói: "Alo. Bác muốn gặp thằng Tèo, nó lên Sài Gòn biến thành Tony đó, bác muốn gặp nó nói chuyện chút. Nó đang đâu, bác là.." Chưa kịp nói thì bị nó mắng sa sả: “Yêu cầu anh tôn trọng nội qui Công ty chúng tôi, anh hãy để lại tin nhắn, chứ anh đừng nên hỏi về việc

Tony đang làm ginhé. Tony không cho nói đâu. Anh thông cảm”. Nói rồi nó cúp máy và ghi vào sổ note: "Ngày... tháng... một khách hàng nam gọi, yêu cầu gặp Tony, còn nói xúc phạm Tony là thằng Tèo nữa, mà lúc đó Tony đang ngủ nướng nên em kiên quyết không cho gặp và đã nói khéo với khách hàng là Tony đi vắng”. Cuối tuần đọc cái báo cáo tuần của nó mà muốn đánh cho nó chết tươi.

2 . Một buổi sáng nọ, khi ánh bình minh vừa ló dạng, những tia nắng đầu tiên của một ngày mới xỏ xiên vào căn phòng Tony đang ngủ làm anh áy bưng giác. Anh áy đã dậy rồi, nhưng hai chân vẫn đang gác lên tường và chưa muốn ngời dậy, trong đầu suy nghĩ là nên ăn sáng trước hay đánh răng trước rồi mới ăn sáng. Suy nghĩ mãi cả tiếng đồng hồ vẫn chưa xong việc hệ trọng này thì nghe tiếng lạo xạo bước chân của hai cậu nhân viên vào làm. Tony nghe ngóng thử chúng nó nói gì. Một thằng bảo: “Chắc ông còn ngủ nướng chưa dậy”. Thằng kia nói: “Chắc đi ăn sáng rồi áy chứ đâu thấy đôi dép đâu. A, mà sao em thấy sếp mấy công ty khác hay đi nước ngoài công tác, mà sếp mình mấy tháng nay kể từ lúc em vào làm tới giờ chả thấy đi đâu”. Thằng kia phụ họa: “Ừa sao lạ quá nhỉ, chả thấy đi đâu. Hay là ông hỏng có tiền”. Thằng kia cãi: “Ông là sếp mà sao không có tiền vậy”.. Mình năm nghe hai thằng nói qua nói lại mà lòng buồn vô hạn. Rồi tao sẽ cho chúng bay biết tay. Nhưng giờ thì đi đâu? Quyền hạn chiếu còn mới cái cạnh nhưng sắp hết hạn. Mà tiền đâu mà đi? Không đi thì bọn nhân viên nó khinh ra mặt, cứ chằm chằm cái mặt ở công ty mãi ám chúng nó không được lên mạng chơi game hay chat với Thảo Ngọc Mát nâu hay đọc tin nhảm nhí. Cuối cùng Tony cũng đặt được một tour du lịch đi ngoại quốc, đi chơi chứ chả có công sự gì, nhưng giả bộ nói đi công tác. Tin đồn Tony đi công tác ngoại quốc làm chộn rộn cả công ty. Hai đứa nhân viên làm gì cũng khoe, gọi điện thoại phả phới với khách hàng: Anh ơi,

chịoifaxhợp đồ`nglailiê`n cho bên em ký đi chứ không là ảnh đi ngoại quốc, không ai kýà nha” Trên bảng treo tường tụi nó ghi chi chút lịch làm việc, nhưng cũng chỉ có một nội dung là:"Ngày... tháng... Tony đi công tác ngoại quốc". Ngày Tony đi, bọn nó náo loạn cả lên. Đứa thì mang đê`n áo len, áo á`m, khăn quâ`n cổ, đứa thì đem thuô`c ỉa chảy đau bụng nói anh coi chừng ăn đồ` Tầ`y hồng quen, chộp ruột ỉa chảy chề`t à. Tony đi có ba ngày nhưng tụi nó “chuyễn bay” (tức chuẩn bị - đang kể tự nhiên muô`n chêm tiế`ng Tàu vô khoe mọi người là mình biế`t nhiê`u ngoại ngữ) đê`n ba cái vali nặng trĩch, mở ra mới thắ`y ôi thôi đủ quầ`n áo tắ`m các thể loại cho tắ`m bẻ, tắ`m hồ` bơi nước ngọt nước mặn, lướt sóng lướt bè... rô`i thời trang thu đông, xuân hè, công sở, dạ hội... Đồ`n vào cả ba cái vali to đùng. Tony đòi đi taxi mà tụi nó không cho, nói để em chở anh đi bắ`ng xe máy cho đỡ tô`n tiế`n, công ty mới mở mà anh. Đi một đoạn thắ`y tụi nó vun vút hướng Nguyễn Văn Trỗi, Tony bảo tụi mày chở tao đi đâu đắ`y. Bọn nó nói lên thẳng sân bay luôn đi anh, tụi em sẽ vẫ`y vẫ`y anh giồ`ng tiền Việt Kiề`u vậy đó, rùi anh xoa đầ`u dặn dò tụi em ở nhà mạnh khỏe, chăm chỉ rô`i anh gửi đô`la Mĩ và đầ`u gió xanh về` cho tụi em. Tụi em sẽ đứng ngoài nhìn vô miế`t khi nào anh lên câ`u thang để ra máy bay thì thôi. Tony nói: "Mắ`y đứa ngừng lại. Anh đi Campuchia mà, nên chở anh lên khu Đê` Thám để bắ`t xe buýt qua bên”. Hai đứa đồ`ng thanh á` lên một tiế`ng và một trong hai đứa bắ`t tinh nhân sự (thắ`ng này tiế`n sử bị máu loã`ng), khiế`n mọi người xúm lại giật lưng quầ`n giật tóc mai một hồ`i nó mới tỉnh lại. Câu nói đầ`u tiên của nó sau khi tỉnh dậy là: “Tony à, sao anh làm tụi em... hụt hẫ`ng vậy?”

Chuyện Tony đi uống cà phê

Cách đây 7-8 năm, một bác khách hàng lớn ở một tỉnh nọ vào Sài Gòn công tác. Trước đó, Tony ra thăm và với trình độ “thảo mai”, tức “nịnh” đạt mức thượng thừa, Tony làm bác ấy ngày ngày đại đại vì sướng. Nịnh là phải để người khác sướng, nhưng phải đầy kỹ thuật để không bị phôi. Thế là trước khi bay, bác ấy điện thoại kêu Tony: “Mày cho tài xế đánh con xe ra đón, nhớ đi sớm vì anh đi hạng thương gia. Nhớ đúng giờ, anh nhắc lại này, hạng thương gia đấy nhé. Tony: “Vâng, hạng thương gia thì em có ước mơ cả đời cũng không dám bước lên, nhất bác.

Em tự hào về bác”. Bác ấy trong lòng hoan hỉ, liên tiếp cười rú lên từng hồi, vang rền cả sóng điện thoại. Lúc đón được bác ấy thì sự cố xảy ra. Cậu tài xế gọi điện báo là ông đuổi em về anh à. Ông bảo xe KLA ông không ngờ được, kêu em về (hồi đó hãng Phụng Tím có chiếc KLA Caren). Bác ấy gọi Tony máng sa sả: “Mày nghĩ Sao mà đón anh với con KLA” rồi cúp máy cái rụp. Nghe đồn bác gọi ngay cho thằng X, thằng Y, thằng Z để đánh con Mọc hay con Cam rì ra đón. Toàn là các nhà cung cấp nên bác ấy nghĩ mình là người mua, là chiểu trên nên “gọi phát ra ngay”. Nhưng bữa đó xui, thằng X tắt máy ngoài vùng phủ sóng, thằng Y xe đang đi công tác, thằng Z chắc đang tắt máy gọi gì đó máy reng hoài không bắt. Đầu 30 phút sau, bác ấy gọi lại Tony: “Thôi mày cho xe qua đón đi, KIA cũng được” Tony nói ngay: “Em rất tiếc bác ơi, tưởng bác không đi nên em cho đi bảo trì rồi, hai tiếng nữa

mới xong, giờ sao bác nhỉ? Em phải làm sao?” Bác ấy giận dữ: “Trăng sao gì, giờ tao phải đi taxi về khách sạn thôi, chứ ngò i đây hai tiếng có mà chết à?” Hôm sau mình đi café với bác ấy. Gặp một chủ doanh nghiệp khác cùng ngành, cũng vừa vào Sài Gòn công tác, sẵn café luôn. Anh này nhìn mình đầy vẻ khinh khỉnh. Vì Tony còn nhỏ quá, ăn mặc tầm thường, chỉ có gương mặt thì tương đối thanh tú. “Chào anh, nhà anh ở đâu ấy nhỉ?” – Tony đơn đả làm quen. “Biệt thự Hồ Ba Bể”-Anh đáp, không chủ ngữ vị ngữ gì, chắc quên ngữ pháp tiếng Việt.

Câu đầu tiên anh ấy hỏi lại mình là: “Thế chú mày nhà cửa ở đâu, có ở Phú Mỹ Hưng không? Sài Gòn mà không Phú Mỹ Hưng thì vút”. Mình nghĩ đến cái chung cư bé nhỏ của mình, nên mẹ u máo hỏi lại: “Theo anh, em nên vút đi đâu”? Anh ấy phì cười: “Ồi thà ng này trả lời buồn cười nhưng cũng là đùa khá” Chuyện trò một chút thì anh ấy hỏi: “Thế chú mày có biết chơi gôn không, trong này thấy chả ai biết chơi gôn, chán thế không biết, chắc maila phải về, một ngày anh không đi nghe hoà nhạc hay đi đánh gôn là không chịu được”. Anh vừa nói vừa móc cút mũi trét vào gằm bàn. Mình chình ngay vì mình vốn khá ngoại ngữ: “Ý anh nói golf hả? Góp-phừ, anh phát âm theo em, góp-phừ, không phải gôn, phừ đọc nhẹ thôi”. Anh ấy, ngoại ngữ là thế yếu nên xù xuống, ngoan ngoãn phát âm theo như một cậu học trò. Thấy đối phương choáng nhẹ, Tony bèn nói: “Dạ, cái đấ y lâu rồi em không chơi nữa anhà, bây giờ má y đưa cháu của em nó chơi, anh muố n chơi không thì em bảo nó qua đón anh đi”. Anh ta tái mặt lại, nhưng cũng vót vát: “Thế bây giờ đầ ng ấy... chơi... gì?” “A, thưa anh, bây giờ chúng em chơi Boomerang, phát âm theo em, búm-mơ-răng” Anh ấy vội phát âm theo, búm mơ-zăng, môi răng rung bần bật vì sợ sai. Tony: “Anh vui lòng phát âm cho đúng, răng không phải zăng”. “Thế cái

đó thế nào, anh chơi được không?” Anh ấy hỏi, nước mắt bắt đầu lưng tròng. Tony bảo: “Dạ được, nhà anh nếu có ít nhất 200 mét ngang thì chơi được, ném cái này đi, phải có không gian. Một quý tộc trên thế giới bây giờ. Chứ đi nước ngoài, mình nói đang chơi góp-phù, người ta sẽ khinh cho đấy” Anh hoảng hồn, nói: “Anh nhớ rồi, anh nhớ rồi, anh sợ bị khinh lắm. Làm gì để người ta không khinh, anh làm ngay. Thú thật với em cầm cây gậy đánh gôn, à không, góp-phù, anh thấy chả thích, cầm điếu cày hút thuốc lào sướng hơn. Nhưng cứ phải chơi em ạ, anh khộ lắm” Rồi anh bật khóc như một đứa trẻ. Vì anh quá khộ.

Tony nói: “Em sẽ giúp anh làm đại gia quốc tế chứ đại gia Hồ Ba Bể ăn thua gì” Anh mừng rỡ gạt nước mắt: “Nhớ nhé, giúp anh nhé” rồi chặc lưỡi: “Biệt thự của anh to vật vã, nhưng 200 mét ngang thì không tới. Tony kết luận: “Vậy khỏi nghĩ đến uổng công nhà, anh chỉ chơi được góp-phù thôi, không thì anh nên bán đi, mua chung cư mà ở. Anh ấy nói ừ ừ, anh về bán ngay nhà biệt thự. Nói đoạn, anh vội lắm bậm tập phát âm: góp phù, bùm mơ zăng, góp răng, bùm mơ phù...”

Lúc này thì Tony mới quan sát kĩ. Giữa quán café máy lạnh, một anh trung niên ăn mặc bảnh bao, với hàm răng vâu (hô) nhẹ, xin màu tê-ra-xi-lin của thế hệ cuối 6x, giữa các kẽ răng có chút ít màu đen thuốc lào, khe kẽ tập phát âm tiếng Anh, “răng”, “phù”. Đôi vai nấc rung lên rung xuống theo nhịp 2/4 do vừa khóc xong, ai cũng thấy dễ thương và đáng yêu đến lạ.

Chuyện nghe nhạc của Tony

Âm nhạc có vai trò quan trọng đặc biệt ở xã hội chúng ta, nơi số lượng quán karaoke nhiều hơn tất cả các trung tâm thể dục thể thao, thư viện và nhà sách cộng lại. Hiếm có tiệc tùng nào tặng 2 không phải là đi hát karaoke. Năm bắt nhu cầu hát hò đó, trên tivi tràn ngập các cuộc thi âm nhạc, chiếm phần lớn giờ vàng buổi tối. Ở thành phố còn có cái đi chơi, chứ thôn quê ban đêm chẳng biết làm gì ngoài cái tivi. Nó phát gì thì nghe nấy. Nên tối nào, bà con cũng hướng lên màn hình, vui vẻ cười ha hả, rồi thơ ngây lấy điện thoại ra bấm 1900... nhắn tin ủng hộ

thí sinh thi hát hò. Mình từng chứng kiến ở miền Tây, một nhà kia có cô con gái đi xuất khẩu lao động, hai vợ chồng cứ năm vọng kéo kẹt chờ đến bốn chiều là dò số đề, tối nào cũng năm mơ Con ong Con bướm và đánh đề, chứ chưa nghe thấy năm mơ thấy con gái. Rồi đêm nào cũng nhắn tin “dự đoán có bao nhiêu đáp án giống bạn” cho mọi gameshow trên tivi. Cả ngày chả làm gì ngoài hai việc đó, cây cỏ thì héo queo mà cũng chẳng buồn tưới nước. Rồi: “Út, mày viết email nói chị Hai mày gửi về cho ba vài trăm đô coi” Ai biết những chị Hai bên kia cây muốn chết, cực khổ hay đau ốm gì cũng không dám nói, nên bên Việt Nam tưởng đi nước ngoài là hái tiền như hái lá ổi, cần là bảo gửi về. Sau một ngày mưa sinh vất vả, đêm về những chị Hai ấy nước mắt cứ tuôn trào vì thương phận mình, rồi nhớ nhà, nhớ quê, nhớ dòng sông lục bình trôi tím ngắt, nhớ mỗi hoàng hôn bìm bịp lẻ bạn kêu tha thiết đến nao lòng. Có những đội quân thấn ng trận như Hồng Quân Liên Xô vì họ biết cổ vũ tinh thần binh sĩ

bằng những lời như: “Trùng trùng quân đi như sóng, lớp lớp đoàn quân kéo về” bài hát về tình yêu cũng nhẹ nhàng và hòa trong tình yêu đất nước. Nếu bạn đi karaoke với một bà giáo sư tiến sĩ nào đó, thường bạn sẽ nghe bà ấy cầm micro hùn hùn với “Dậy mà đi, dậy mà đi, ai chiến thắng không hề chiến bại”. Nghe nhạc hùn hùn như thế mới ăn học thành tài được, chứ nghe “ngày mai em lên xe hoa, mang cả tình anh lên theo xe tang” thì có khi rụng rời chân tay, còn muốn học muốn làm gì nữa, lên lớp 3 thì nghĩ luôn chứ sao lên tới tiến sĩ được.

Lúc học ở nước ngoài, Tony sợ vào quán của người Việt mặc dù thèm đồ ăn ở đó. Vì vào nghe toàn nhạc buồn rên rỉ iôi, nhớ nhà lắm, bị ám thị riêng nên muốn bỏ học. Có cái bài gì, “Ở bên này nhớ cha nhớ mẹ, may mà thời gian trôi vùn vút, không như Sài Gòn, nếu không tôi đã khóc một dòng sông”. Ngồi nghe xong nước mắt cứ chảy dài, trời đông lạnh giá, nước mắt vừa trào ra đã khô cứng trên má, gỡ ra bỏ vô li café nóng thành café đá (rẻ hơn 1 USD). Vậy phải làm sao? Làm sao để lên dây cót tinh thần? Kinh tế đang suy thoái, nên nghe nhạc hùn hùn để có tinh thần làm ăn. Tony giờ quyết định tạm ngưng coi cái lương tuồng buồn bã. Vì coi khóc hoài. Bữa thương con Lan bữa thương thằng Điệp. Bữa tội nghiệp cô Lựu (hồng phải Mai Thị Lựu). Khóc quá nên hết muốn làm ăn gì. Lúc rảnh rỗi giải trí, Tony sẽ chuyển qua nhạc Hồng Quân Liên Xô hay xem Gangnam Style. Nghe là hưng phấn, lao đi gặp khách hàng, cười nói xôn xao, rồi nếu nó không chịu ký hợp đồng thì lao qua khách khác. Tony cũng quyết đi nhổ hết tóc bạc và kéo căng da mặt ở thẩm mỹ viện, đi làm răng sứ cho nó lóa sáng bên nha khoa bác sĩ Bảy. Chiều sẽ đi thể thao, có thể là đi đánh golf hay chơi tạt lon với mấy đứa nhỏ trong chung cư. Ngày mai, sẽ là một Tony đầy năng lượng, phơi phơi mười tám đôi mươi, kiêu hãnh bán phân giữa dòng đời xuôi ngược.

Cách ngồi xe hơi kiểu Tony

Hồi đi thực tập, Tony ở nhà ngồi bì bõm ra 1 cái luận văn, rỗng rã cả tuần. Xong đem nộp, rồi rảnh thời gian đi làm. Tony được bạn bè cùng lớp yêu mến. Đứa nào cũng hỏi Tony ơi có việc làm chưa, công ty tui cần tuyển một nhân viên thông minh lanh lợi đẹp trai, tui nghĩ đến ông ngay. Đây, việc ăn ở như bát nước dầy nó có lợi như vậy đây. Lớp 100 bạn Tony chơi hết.

Nói để biết ơn bạn V.A, bạn T.A. Hồi đó, bạn T. A tiên cử Tony đi làm cho 1 công ty thủy sản. Bạn ấy phụ trách xuất khẩu tôm sang Nhật, còn Tony thì lo mánh nhập nguyên liệu thủy sản từ Ấn Độ. Tony thâu đêm suốt sáng ngồi suy nghĩ cách phát triển công ty, mở mắt dậy là nghĩ về công việc, mong chạy lên công ty để gọi khách hàng. Anh sếp cũng bận nên thay vì ngồi chờ cầm tay chỉ việc như các bạn mới ra trường khác, Tony xông xáo, sáng ngồi uống ly cà phê và viết ra các việc phải làm hôm nay, tuần tự thực hiện. Hết việc lại nghĩ ra việc mới để làm, nên cảm thấy công việc hết sức thú vị. Đi lên hiệp hội thủy sản VASEP tìm hết danh sách các công ty từ bác chí nam, suốt ngày gọi điện hỏi có mua tôm của Ấn Độ không. Internet hồi đó phải mua thẻ dial up 1260 và 1269, dùng chung với dây điện thoại. Viết mail xong phải để 1 đống trong outbox, rồi mới gửi 1 lần cho tiết kiệm. Mỗi lần dial up là nó kêu teng teng teng rồi bay cái vào xuống góc phải màn hình, có biểu tượng 2 cái máy tính nhấp nháy, lúc đó email mới gửi và nhận. Tony đăng ký ở lại làm đêm, về nhà trọ cũng chỉ ngủ nên ở lại công ty, vừa làm việc, vừa đọc sách báo qua internet, mở mang đầu óc.

6h chiều khi mọi người về hết là Tony đi ăn cơm, xong vô làm tiếp, đêm nào cũng một mình ở văn phòng đến 9-10h. Lên mạng

tìm khách mua tôm từ mấ y nước khác, tránh phụ thuộc vào khách hàng Nhật hoặc vô website của các doanh nghiệp ở các nước như Bangladesh, Indonesia...để tìm thêm nguồ n cung cấ p tôm nguyên liệu cho mình. Làm nhiệt tình nên khách hàng và đơn hàng tăng lên đáng kể. Anh sế p thương, sắ m cho cái Nokia màu đen, và tháng được 300 ngàn tiề n card. Tiế t kiệm tiề n cho công ty nên chỉ dùng để bàn công việc, còn gọi việc riêng thì toàn gọi kiểu nói nhanh mấ y giây không tồ n tiề n, nói như nạt nộ, kiểu "qua tao chơi", hay "ăn com chưa" rô i cúp máy...

Để kể tiế p, 1 lâ n, Tony được bên Á n Độ cho đi tham quan hạc hỏi. Hẻm lẽ đi 1 mình thì uổng nên đứng ra tổ chức đưa đầu chục khách đi, toàn chủ doanh nghiệp chế biế n thủy sản cả nước đi cùng. Bữa Tony về quê làm hộ chiế u, đứng giữa làng nói tiế ng Anh qua điện thoại với anh Naidu bên Á n, cả làng bu lại nghe. Đô n thổi rân trời, nói thắ ng Tèo con bà Hai đạo này nói tiế ng Anh như mấ y ông Mỹ trên tivi.

Tony cũng mò lên lãnh sự quán làm visa, rô i lên phòng vé của Singapore Airlines trả giá khí thề để tìm chuyế n bay giá rẻ nhấ t. Tác phong nhoay nhoáy. Cái gọi mời mọi người lên Sài Gòn họp báo, chuẩn bị đi. Mới 22 tuổi mà đứng phát biểu hướng dẫn mọi người khi đi nước ngoài, nào phải chuẩn bị cái này, chuẩn bị cái kia với khách toàn là các đại gia đi Mỹ như đi chợ.

Còn nhớ chuyế n bay hôm đó là chuyế n bay SQ 172 qua Sing vào lúc 4h chiề u, ở đêm để nô i chuyế n sang Chennai lúc 8h tồ i. Trên máy bay còn bày đặt giải thích cho 1 em tiế p viên sự khác nhau giữa "transit" và "transfer". Ai cũng đing ninh Tony là hướng dẫn viên chuyên nghiệp. Nhưng thật ra, đó là lâ n đầ u tiên đi máy bay và xuấ t ngoại.

Dẫn đoàn xong, khi về lại Sài Gòn ai cũng dúi cho 50 hay 100 đô, nhưng mắ c cỡ hẻm nhận. Khách ép quá nên cũng đành phải lấ y, ngày mai lên công ty nộp lại cho sếp, anh cười ha hả, nói người ta boa là do em đố i xử dễ thương với người ta thì em lấ y đi chứ mắ c mớ gì nộp cho công ty. Mừng rơn, bèn rủ bạn T.A lên Nguyễn Thượng Hiề n ăn ổ c. Còn dư ít tiề n, nộp hồ sơ xế p hàng để mua chiế c Wave Alpha 10 triệu, thay thê chiế c cúp cánh én 1 số sau 2 số trước cũ quá. Đi xe xấ u nên cua gái đẹp miế t hẻm được vì tụi nó đòi phải có Dream.

Tin Tony đã đi ngoại quố c làm bạn bè vui lắ m, lâu lâu nhận 1 cuộc điện thoại hẹn ra cà phê nhò chia sẻ kinh nghiệm. Trong xóm trọ có bạn Ngọc Diệp, nhà khá giả, chuẩn bị đi du hạc, cũng chạy qua hỏi. Mặc dù chỉ mới có đi Á n Độ nhưng Tony cũng tích cực tư vấ n. Cái Diệp hỏi khi người ta mời mình đi xe ô tô, mình phải đứng ngồ i thê nào, để thể hiện là đư a sang trọng. Tony nói bạn mở cửa xe ra hég, phải đư a mông vô ngồ i trước, rồ i mới rút 2 chân lên, rồ i mới đóng cửa lại. Chứ không phải lom khom chui đầ u vô đầ u nha. Cái Diệp lắ ng nghe, nuố t từng lời. Vừa sang Úc, ngày đầ u tiên áp dụng liề n. Đứng xế p hàng chờ xe đế n trường, xe vừa tới, cửa vừa mở, cái Diệp liề n đư a mông vô ngồ i xuố ng liề n, sau đó rút 2 chân lên. Ông tài xế hoảng hồ t. Mọi người trên xe nhìn cái Diệp với ánh mắ t thương cảm.

Cũng lỗi tại Tony. Lẽ ra phải nói là kiề u ngồ i á y chỉ cho xe ô tô con 4 chỗ, không áp dụng cho xe buýt.

Ăn uống kiểu Tony

Heo thì phút (healthy foods) là các loại thực phẩm giúp chúng ta khỏe mạnh. Tony đi Tây đi Tàu, gom nhặt trí tuệ của nhiều dân tộc, phỏng vấn những cụ ông cụ bà sống trên trăm tuổi mới rút ra được. Mình ráng bắt chước để sống thọ chút, coi con cháu nó lớn lên ra làm sao, coi thiên nhiên cây cỏ ruộng vườn xanh mát ra sao rồi sau đó, mãi mãi chìm vào cát bụi, như vốn dĩ con người xưa nay vẫn thế. Các hoàng đế xưa nay ở mọi quốc gia đều ước mơ cháy bỏng là “bất tử”, “trường thọ” tuy nhiên đều chết sớm vì bệnh tật, dù quan thái y cho ăn toàn cao lương mỹ vị. Nên những quan niệm cũ về đồ ăn bổ dưỡng cần phải xem lại dưới góc độ khoa học hiện đại.

Các nhóm thức ăn chính là tinh bột, đạm, chất béo, rau củ quả cung cấp chất xơ và vitamin. Chất mỡ c tiên nhất trong các loại trên là đạm. Cũng là nguồn gây bệnh tật nhiều nhất. Đạm càng ít chất càng tốt.

1. Đạm không chất: đậu các loại (xanh, đỏ, phụng, đen, nành...), tàu hũ, đậu phụ, tào phớ. Cá, lươn, trứng, tào, sữa, phô mai... đều là đạm không chất. Ăn cái này tốt nhất. Nên ăn 3-4 ngày/tuần.

2. Đạm một chất: rong biển, nấm các loại: tốt nhì. Nên ăn 1-2 ngày/tuần

3. Đạm 2 chất: gà, vịt, ngan...: đạm này nên ăn 1 ngày/tuần

4. Đạm 4 chất: heo, bò, dê: nên ăn 1-2 lần/tuần vì khó tiêu.

5. Đạm nhiê`u chân: Cua, tôm: nên ăn 1-2 lâ`n/tháng vì khó tiêu.

Nê`u các bạn tuân theo biểu đồ` này, các bạn sẽ không bị bệnh Gout, gương mặt sẽ thanh tú, dáng vóc sẽ đẹp đẽ sang trọng, bụng không béo trông xấ`u xí, mệt mỏi. Mặt đỏ gay gắ`t, nọng dưới cắ`m xệ ra, da căng bóng đầ`y mỡ, ham ăn ngủ x, y hơn lao động học tập... là do có chế` độ ăn ngược lại với biểu đồ` trên. Đây là quan niệm của người Nhật và người Ý. Họ thích ăn Cá, rong biển nên thọ, số`ng miế`t, gương mặt ai cũng nho nhỏ xinh xinh. Tuy nhiên việc người già ở Nhật ăn cá voi khiế`n thế` giới lên án, gầ`n đây người trẻ nước này đã bỏ văn hóa này.

Ngày xưa, cả thế` giới đầ`u chìm vào trong đói kém. Nên miế`ng ăn nó quan trọng với nhiê`u dân tộc. Tuy nhiên, khi kinh tế` khá rồ`i, thì tư tưởng phải khá theo. Phải từ bỏ những cái cũ lạc hậu, chỉ ăn healthy foods thôi. Cây cỏ có ba nhóm là cây cảnh, cây hoang dã và cây trồ`ng đại trà (dùng hạt giồ`ng và kĩ thuật để trồ`ng qui mô lớn). Chỉ ăn cái thứ ba. Đừng có mắ`y chậu hoa trồ`ng cho đẹp nhà cửa đường phố` xóm làng cũng nhỏ lên ăn, mắ`y cây trong rừng trồ`ng cũng chặt, phải để nó số`ng để tạo oxy cho mình thở và cân bằ`ng sinh thái, con cháu mình có chỗ số`ng bền vững Thú vật cũng ba nhóm. Thú cưng làm kiểng trong nhà như chó mèo khi..., mình thường đặt cho nó cái tên. Thú hoang dã như rắ`n rùa hổ báo voi trên rừng, tự sinh tự diệt. Đừng bắ`t ăn thịt con này, đánh bắ`y con kia, khiế`n tự nhiên bị mắ`t một mắ`c xích trong chuỗi thức ăn, dẫn đế`n tuyệt diệt cả một chủng loại. Và thú nuôi dưới dạng nông trại, như gà, bò, heo... là nguồ`n thực phẩm, mình bơm tinh á`p trứng, muố`n cho sinh sản cỡ nào cũng được. Cũng chỉ được ăn cái thứ ba. Nê`u ba ba, cá sắ`u, lele... trong tự nhiên thì không ăn, phải bảo tồ`n. Nhưng nê`u họ nuôi thành nông trại thì O.K. Cách chế`

biết của người châu Á cũng có vấn đề. Vì khi giết thịt, người châu Á hay cắt tiết, cho máu chảy từ từ rồi con vật chết vì mất máu, vì chúng ta ăn luôn cái máu đó dưới dạng “huyết” Việc gây đau đớn một con vật như vậy, bên Tây có “súc quyên” tức quyên gia súc, không được hành hạ động vật, vì nó cũng có thân kinh, cũng đau đớn khi bị thương. Nhưng thôi mình nhìn ở góc độ khoa học đi, thường thì khi đau đớn kéo dài, con vật sẽ tiết ra chất

độc để thân kinh nó dịu hơn. IQ thấp lè tè như gà, heo, bò... khi mình làm thịt đồng loại của nó, nó vẫn nhơn nhơ ăn thóc, gặm cỏ, nhưng nó vẫn biết đau khi mình giết. Còn động vật bậc cao hơn như khỉ, mèo, chó, rắn... nó sợ hãi đến cùng cực nếu thấy đồng loại bị giết. Khi sợ hãi cùng cực, cơ thể nó lại tiết ra nhiều chất độc hơn để trấn an. Nên khi mình ăn vào, không tốt cho sức khỏe. Thành phố Ngọc Lâm tỉnh Quảng Tây Trung Quốc là nơi tiêu thụ chó mèo khi rắn lớn nhất thế giới, tuổi thọ trung bình của dân cư ở đây chỉ 2/3 so với dân các vùng khác của Trung Quốc, kể cả vùng khác khổ hơn như Cam Túc, Thanh Hải... dân vẫn sống thọ hơn. Tony có anh bạn thân ở đây tên Zhu, anh Zhu chẳng ăn gì ngoài động vật hoang dã vì anh có tiền. Rắn thì cứ phải cắt tiết để anh nuốt tim, hút máu sống trộn với rượu, mật gấu luôn có trong tủ lạnh, sâm cầm anh ăn ngày một cặp, thịt hổ thì tháng/lần, con gì anh cũng bắt ngâm rượu... nên nhà anh trên tường nhúc nhủ đầu voi sừng trâu, hầm rượu toàn ngâm bào thai hổ, rắn rết chim muông chứ không phải hầm rượu vang sang trọng quý phái như nhà Tony. Anh Zhu trong một lần ăn tiết canh con lợn mường nào đó, con sán thoát ra thành ruột, chui lên não. Anh qua tận Mỹ để mổ nhưng cũng không được, cứ mổ là nó trở nên mất. Anh mài sừng tê giác uống miết mà bệnh càng nặng hơn, anh không ngờ trong sừng tê giác, người Nam Phi đã tiêm thuốc độc vào để hạn chế săn bắn. Cách đây mấy tháng, anh ấy đã “sự quang” (nghĩa là tử vong, tự (Từ "tử vong" đọc theo thổ ngữ vùng Quảng Tây Trung

Quốc nghe từ tựa “sự quang” trong tiếng Việt.) nhiên tới đoạn này chêm tiếng Tàu vô cho người ta biết mình rành nhiều sinh ngữ). Trứng vịt/gà rất tốt cho cơ thể, nhưng phải là trứng tươi. Trứng lộn hoàn toàn không mát như nhiều người nghĩ. Con vịt con trong trứng khi mình luộc lên, nước sẽ nóng từ từ, con vịt con bên trong tưởng là trái đất biến đổi khí hậu, nên rảnh thích nghi. Thích nghi một hồi thì hóa ra là bị luộc, nước sôi lên trăm độ. Con vịt con bên trong chết, nhưng đạm của nó không tốt nữa, vì đã bị biến hóa theo hướng đạm xấu. Kiểu con giun xéo lắm cũng oã n, cứ lấy cái đũa xéo nó miết thì nó cũng oã n người lên một cái rồi mới chết. Cho nên các loại tiết canh, huyết tương, bào thai các loại như hà nằm rấn, trứng lộn, sùng tê giác, hổ báo, thịt chó mèo khi vượn, chim muông hoang dã... không tốt chút nào. Rượu ngâm động vật mình cũng từ chối nhé, chỉ rượu hoa quả thì uống vài ba li, nói xin lỗi, tôi chỉ dùng heo-thì phút (healthy foods). Bia chỉ uống bia xịn, tùy theo cảm hứng, uống mà phải lái xe thì một linh hồn. Còn bữa nào ngủ lại hoặc đi chơi xa tiệc tùng với bạn bè cơ quan thì túy lúy luôn cho đời nó hưng phấn, miễn là có chỗ ngủ an toàn, không lái xe có thể gây hại người khác. Ai ép mình, giận mình kệ họ chứ, “heo” (health) là của mình, mình phải giữ, lúc mình bệnh, mình “sự quang” họ cũng tới chia buồn với cái vòng hoa “thành kính phân ưu” là cùng chứ gì. Nên cẩn thận cả nể mà phải hạ mình xuống tham gia vào cách tục lạc hậu như ăn tiết canh, thịt chó mèo, động vật hoang dã, uống rượu ngâm động vật cho vui lòng họ.

Người Tàu cũng có món gà đi bộ. Con gà sẽ bị cột chặt đặt trên cái chảo nóng, dưới này đốt lửa. Nó thấy nóng, co một chân lên. Rồi thả chân này lên chân kia xuống, cứ thế co lên thả xuống cả trăm lần đến khi ngã gục. Người ta cắt cạp chân đó, hầm thuốc bắc, nói bổ dưỡng. Nhưng ăn xong chỉ thấy ngày càng ốm yếu. Người Hàn thì bắt con bạch tuộc sống chằm sột rồi bỏ vào miệng, con bạch tuộc sẽ bám vào thành cổ, tạo cảm giác thú vị cho người ưa cảm

giác mạnh, với điều kiện là răng phải chắc khỏe, nhai nuốt phải thật nhanh. Tony có anh bạn tên Kim, một lần anh ăn bạch tuộc sống ở một nhà hàng Seoul, tốc độ nuốt không bằng khả năng bám dính của con bạch tuộc, anh Kim bị ngạt thở và cũng đã "sự quang"

Bộ đồ lòng của gà vịt heo... mình cũng không nên ăn nhiều. Vì các loại thực phẩm này đều nuôi dưới dạng nông trại, cho ăn thức ăn tổng hợp, trong đó có nhiều kim loại nặng vẫn còn tồn trữ trong các nội tạng. Nên bộ lòng không còn sạch sẽ và ngon lành như xưa. Chúng ta cũng có thể ăn, nhưng ít lại. Còn tiết canh thì tuyệt đối không, thế giới hiện đại bây giờ sản sinh nhiều chủng virus mới, chưa kể sản phẩm các loại trong máu động vật sống, ăn vào chỉ gây hại chứ không có "mát bổ" như người ta vẫn tưởng.

Trong khi đó, hoa quả lại là một nguồn bổ dưỡng đến kỳ diệu của thiên nhiên. Cây xanh nó hay lắm, nó bọc quanh "hạt" tức mầm sống thế hệ sau một lớp thịt quả rất thơm ngon. Trong tự nhiên, khi quả chín rớt xuống, lớp thịt ngọt ngào bọc quanh hạt sẽ là dinh dưỡng cho hạt nảy mầm, sinh trưởng tốt trong giai đoạn đầu. Đu đủ, bí đỏ, cà chua, dưa hấu, na... đều có lớp thịt thơm ngon bọc quanh hạt là vì vậy. Mình nên tập trung ăn cái này, lấy hạt ra, gieo xuống, giờ có phân bón rồi nên không lo hạt thiếu dinh dưỡng để nảy mầm vươn lên.

Vậy nhé, chúng ta cùng nhau ăn healthy food, đạm ít chất, rau xanh, hoa quả... Trừ lý do tôn giáo phải ăn chay, người bình thường nên ăn uống đầy đủ các nhóm, chỉ ăn chay không cũng không tốt cho sức khỏe. Cố gắng ăn uống lành mạnh, ăn để sống một cuộc đời tươi đẹp, chứ không phải sống để ăn - gặp cái gì cũng há mồm ra. Rồi cơ thể mập béo ú, mặt xỏ nọng, đi lại nặng nề nhìn ớn quá.

Mình cũng phải tập thể dục thể thao thường xuyên để đừng có "sự quang" sớm.

Một tháng nên tổ chức ăn uống "tam thanh" vài ngày. Tam thanh là thức ăn thanh đạm để cơ thể được thanh lọc và gương mặt được thanh tú.

Heo thì phút. Heo thì phút.

Điền vào dấu ba chấm

Ở một ký túc xá nọ, sinh viên hay truyề`n nhau về` câu chuyện cái Lan và bịch bột giặt. Sô` là chiề`u hôm đó, cái Lan đi ra ngoài mua bịch bột giặt rô`i về` ký túc xá giặt đồ`. Tới cổng bảo vệ ký túc xá thì anh bồ` đê`n thăm rủ đi chơi, nên cái Lan gửi bịch bột giặt cho anh bảo vệ rô`ileo lên xe đi. Anh bảo vệ do không coi ngó nên người khác lên vào lấ`y mắ`t. Cái Lan về` tiế`c tiế`n, tức khốc và bắ`t anh bảo vệ đê`n mắ`y chục ngàn để cô mua bịch bột giặt mới. Ngày hôm sau, trên trường đôn`n â`m ì với nhau là cái Lan, quê Sơn La, ở phòng A217 ký túc, vừa có thai. Tụi này biế`t tác giả cái thai là ai không, chính là anh bảo vệ đấ`y. Anh bảo vệ không chịu thừa nhận nên cái Lan nó khốc đòianh đê`n mắ`y chục ngàn. Sinh viên là trí thức, mà còn hiế`u kỳ và tò mò vậy huớ`ng hò` chi dân thường, càng rảnh rang thì càng nhiề`u chuyện lắ`m. Ở quê thì nói chung tò mò hơn thị thành, nhưng rô`i người ở thị thành cũng không quên thói quen này nên cũng tò mò, hình thành mảnh đấ`t màu mỡ cho các tờ báo lá cải. Người nổi tiế`ng thì càng bị tò mò chuyện đời tư. Nói chuyện một hò`i thì ai cũng quen ca sĩ này diễn viên kia. Và ai cũng khẳng định là có quen biế`t hay tận mắ`t thấ`y, tận tai nghe, để tặng phầ`n thuyế`t phục. Lúc Tony còn đi học đại học, ở trọ chung với nhiề`u bạn. Nửa đêm cả nhà trọ xôn xao, đánh thức nhau dậy, ra câ`u Sài Gòn Còi vì có người nhảy câ`u tự tử. Thế` là cả nhà trọ đi hế`t, Tony bị bắ`t đi coi xe máy giùm, để mọi người lên lan can câ`u quan sát cho dễ. Trời thì khuya, tới 2-3 giờ sáng rô`i mà hàng trăm người vẫn cứ nhìn chăm chăm xuớ`ng dòng nước trong khi đội cứu hộ thì tắ`t bật. Tony nói thôi về` nha, mai tao đi thi thì bị tụi nó chửi dữ dội, nói phải ở lại coi cho biế`t chứ, thi thi cái gì, thi lại cũng đượ`c. Hiế`u kỳ tức là “ưa thích sự kỳ lạ”, vớ`n nắ`m trong gene của nhiề`u người, hầ`u như không thể bỏ đượ`c.

O một làng quê nọ, đêm đén, hai vợ chồng nhà Xto tiếng trị tội thán con, thán con quí gó i không được nói, Cửa thì đóng nên thì hàng xóm bỏ ăn bỏ ngủ bu quanh nhà, miệng móm im thin thít để lắng nghe và thán hiểu. Khổ là tiếng được tiếng má t, do lúc đó các đương sự tự nhiên nói nhỏ lại. Đám đông ghé tai sát vách, ráng lắng nghe nhưng chả rõ gì cả, có nhiều dứ ba chám trong một câu nói. Thế là đám đông bên ngoài tự động đién vào chỗ trón đó, tùy theo khả năng Sáng tạo.

Cả làng suốt đêm trán trọc không ngủ, chỉ mong tinh sương sớm mai ra chợ kể nhau nghe. Đâu trưa trưa bà vợ nhà X. đi chợ, gặp ai cũng nghe nói kiêu sáng nay vẫn dứ đi chợ được à, hay mua thịt cho nó ăn làm chi em ơi, đàn ông nó vậy đó em, em có há u hạ cho lám thì nó cũng có bô khác thôi. Chị vợ nghe xong không biét là chuyện nhà mình, tưởng chị hàng thịt có tâm sự nên nước má t lưng tròng vì thương chị á y. Đi về, quăng miéng thịt xuónng bép, lên nhà trên ngay để kể cho chónng nghe ránng chị bán thịt chợ mình vừa bị chónng bỏ tội lám anh à. Anh chónng lién gọi bạn bè qua làm xỉ rượu làng Vân để thảo luận đề tài khoa học cấp thôn: “Vì sao má y cô hàng thịt hay bị chónng bỏ”

Xưa Tony có một anh tài xế rá t vui vẻ. Bữa đó đường khá đông nhưng anh không tập trung lái gì cả, chỉ nhìn ra cái gương chiéu hậu bên phải. Thán y anh nhìn hoài nên Tony cũng nhìn theo, thì thán y hai thanh niên đang đi xe máy, vừa đi vừa chỉ chỏ bàn tán về cái xe của Tony. Nó chạy theo khá dài nên Tony nghĩ chắ c là sợ nó bẻ gương hay gì đó nên anh á y đề phòng. Ai ngờ lúc đèn đỏ ngừng lại, thán y anh tài xế hạ kính xuónng, thò đứu ra nói: “Xe này báy tỉ chứ không phải hai tỉ đâu Phúc ơi, Minh nó nói đúng đó” Tony hỏi ủa chuyện gì vậy, anh quen tụi nó hả? Anh nói đâu có, tại tui nhìn qua gương, thán y hai đứu nhép miệng nói qua nói lại về đề tài

cáixemình, tuihiều hế t. Thắ`ng lái tên Phúc, thắ`ng sau tên Minh, tụi nó nói đúng hế t các chi tiế t, chỉ trừ cái giá xe nên tui lật đật đính chính.

Chuyện nhà anh Khỏm

Tony có anh bạn thân người Thái Lan tên Khỏm. Nói là bạn chứ anh cũng già rồi, có ba đứa con cũng trạc tuổi Tony. Làm ăn rồi quen. Anh có nhà máy phân bón khá lớn ở Băng Cốc. Trong những năm đầu 90, kinh tế xã hội Thái Lan giống nước mình bây giờ, phần lớn HS thi vào kinh tế, tài chính. Hai đứa đầu của anh Khỏm, 1 đứa quản trị, 1 đứa tin học. Rồi như kịch bản của 1 gia đình khá giả, tốt nghiệp ĐH, 1 đứa qua Anh, 1 đứa qua Úc lấy bằng thạc sĩ, cũng quản trị. Rồi về nước phụ cha phụ mẹ. May mà có cái công ty của gia đình, chứ không cũng xin việc học máu. Lấy thạc sĩ ở 2 quốc gia nói tiếng Anh, nhưng tiếng Anh lại í ẹ. Hai đứa nó qua hãng Phượng Tím, các bạn từ tiếp cận đến tài xế của Tony đưa đi chơi mua sắm, nói tiếng Anh như gió, tụi nó nể phục lắm. Có gì đâu, cứ chiề u chiề u các bạn ngồ i xóa mù ngoại ngữ cho nhau. Đứa biết 3 chữ chỉ cho đứa biết 2 chữ. Rồi cùng nhau tiến bộ. Tony chẳng quan tâm bằng cấp của đứa nào trong hãng, miễn thấy chịu khó làm việc, tính tình dễ thương lành lợi... là nhận vô đào tạo, rồi trở nên xuất sắc, xách giỏ đi nước ngoài đàm phán nhোয়

Vợ chồng anh Khỏm từ dưới quê đi lên, xây dựng sự nghiệp ở Băng Cốc xong, muốn con cái có tương lai nên cũng lo cho con vô trường chuyên lớp chọn, bên Thái gọi là trường tư, tôn tiề n ghê lắm. Kiểu cấp 1 Lương Đình Của, cấp 2 Trần Văn Ôn, cấp 3 Lê Hồng Phong, cấp 4 Bách Khoa Kinh Tế. Nhưng sau đó thì chìm lìm, không còn chút dấ u ấn gì xứng đáng với sự đầ u tư ấy. Đứa nào vô công ty đa quốc gia làm lương 1000-2000 đô/tháng là tự hào ghê lắm, thời gian còn lại chỉ quan tâm đến áo hiệu quần hiệu, bữa này chỗ này sale off, tour du lịch nước kia đang hạ giá rồi

tíu tíu nhau đi chơi. Nên kinh tế Thái Lan cứ giẫm chân tại chỗ, toàn gia công cho nước ngoài suốt 1 thời gian dài. Một thế hệ con nhà thành phố khá giả, chẳng có động lực gì phấn đấu, ăn uống có người lo, tài liệu học tập có người cung cấp...nên não bộ mất khả năng tự tìm kiếm thông tin. Vô công ty làm bị các đồng nghiệp coi thường, vì nói là nhờ cha nhờ mẹ mới được vô đây. Vì không tự mình kiếm sống nên phát biểu nghe bất ổn, ít có hàm lượng chất xám hay i-od trong các câu nói, gương mặt hơi đờ đờ dẫn dẫn. Mặc dù 2 xưa nó cũng hòa đồng và lễ phép, nhưng nói chung làng nhàng, tẻ nhạt.

Đến cậu út, anh Khỏm thay đổi hướng nghiệp. Cho nó học kỹ thuật trước, sau này mới học quản trị để trở thành nhà kỹ trị, vì đứa út này biết vượt sóng. Anh thuyết phục nó học nông lâm. Nó đầu tiên không chịu, nói đơ dáy đất cát. Nhưng sau 1 năm, nó tự nhiên đam mê. Anh nói giống như con người có nguôn gốc động vật nên trở về với đất cát là thầy khoái. Tốt nghiệp xong, nó sang California làm thực sĩ. Anh nói, trường Fresno State sang tuyển, cho học bổng hết, trừ mấy đứa dốt tiếng Anh. Qua được 3 tháng là tụi nó bắt đầu để dành được tiền, đi phụ thầy cô, đi hái nho hái táo, nuôi giấm hay làm hướng dẫn viên cho khách Thái tham quan công viên Yosemite gần đó. Trường Fresno này Tony cũng từng đến. Ôi nhìn cơ ngơi của nó mà mê, năm giữa những cánh đồng nho bạt ngàn. Các tổ chức quốc tế như FAO (tổ chức lương nông thế giới), FDA (tổ chức quản lý an toàn thực phẩm), các tập đoàn như Monsanto, Bayer, Dow Chemical, Syngenta, BASF.... đến đặt cọc trước, giành giật sinh viên thầy bắt mệt. Cậu Út được FDA tuyển, đưa đi đào tạo thêm rồi về phụ trách FDA Thailand, chuyên kiểm nghiệm các lô hàng trái cây xuất khẩu. Nhờ một thế hệ những người Thái trẻ giỏi giang như vậy, mà trái cây Thailand vô được mọi siêu thị trên thế giới. Riêng xuất khẩu cho Trung Quốc hoa quả nhiệt đới như sầu

riêng, chôm chôm, mặng cụt...cũng đem lại cho nông dân Thailand sự giàu có tốt bậc. Thế hệ cậu Út còn học hóa chất, cơ khí, máy móc, xe hơi, điện tử....mặc dù học kỹ thuật nhưng đưa nào đưa này tiếng Anh giỏi nên vô mấy hãng nước ngoài làm hết. Đâu 5-10 năm là có thể ra riêng tự sản xuất một cái gì đó Made in Thailand, vì tiếng Anh giỏi nên ra tiếp thị với thế giới bên ngoài, người ta mua ào ào, vì ớn hàng Trung Quốc quá, tìm miết mới có hàng hoá một nước giá cả cao hơn Trung Quốc 1 chút mà chất lượng hơn hẳn, đó là Thái. Một thế hệ cậu Út góp phần xây dựng nên công nghiệp sản xuất Thái Lan hùng mạnh, số 1 Đông Nam Á và thứ 10 thế giới về sản xuất xe hơi, top 5 thế giới về điện tử, đồ gia dụng, máy tính đồ chơi... Du lịch cũng mạnh, nông nghiệp cũng mạnh, giờ công nghiệp cũng mạnh nữa thì dân Thái ngày càng giàu có, sung túc.

Cậu Út nói, bạn bè của em nhìn lại 10 năm ra trường đều thành đạt cả. Đưa được giữ lại làm giảng viên, đưa làm cho mấy tổ chức quốc tế, đưa tự mua đất trồng trọt chăn nuôi. Đưa nào cũng triệu phú đô la trở lên, đời sống hết sức phong lưu vì có một tuổi trẻ chấp nhận làm lem dàu mỡ trong các nhà máy. Chứ hểm có sức dài vai rộng mà mặc quần tây đóng thùng, ôm cái laptop ngồi quán cà phê Starbucks chat chit ở Băng Cốc chờ ngân hàng này, công ty kia tuyển thì vác đơn đến như thế hệ trước đó. Với nhóm thất nghiệp dài dài này, trong tay chả có cái nghề gì ngoài cái bảng cấp gọi là quản trị kinh danh.

Tự nhiên ngồi nghĩ, nếu bây giờ mà 18 tuổi, Tony sẽ chọn kỹ thuật như nông nghiệp, thủy sản, hóa công nghệ, sinh công nghệ, máy móc điện đóm..... mà học.

Rồi mà tiếng Anh thiệt giỏi để làm cái MBA ở nước ngoài. Kinh tế học không khó, nắm phương pháp và chăm đọc sách, chăm tự

hạc là OK.

Trở thành 1 nhà kỹ trị vẫn có gì đó thú vị hơn. 18 tuổi 18 tuổi....

Phần III: Lên máy bay

Hồng Ngự mang tên em

Một buổi sáng ở Bến Lức Long An. Như mọi ngày, chị Lành (quê Hồ ng Ngự) rờng rã đi bộ cả chục cây số để bán vé số, gặp ai cũng mời cũng chào, nụ cười đôn hậu. Sáng đó, chị gặp anh Tuấ n, làm nghề chạy xe ba gác đang uống cà phê. Thấy chị tội nghiệp, anh Tuấ n mua ủng hộ 20 tờ, nhưng hẻm có tiền trả, nên nói thôi chị cứ giữ giùm, nếu tới chiều mà còn thì đưa cho tui, tui trả tiền cho. Nói rồi anh chạy đi chở hàng, nụ cười sáng loáng. Dưới miền Tây, người lao động hay vậy. dù nghèo khổ vẫn không quên giúp đỡ những người nghèo giống mình, ăn cái bánh cũng bẻ đôi cho người bên cạnh. Còn mấy đứa nói đời có tiền mới đi làm từ thiện, thể loại đó thì chỉ miệng mồm chứ muôn đời chẳng giúp ai, không giúp người thì gương mặt sẽ quá t queo hoặc đầy xôi thịt, không sáng bừng nét thanh tú nhân văn được.

Ở miền Tây, người ta cũng hay cười. Cười hồn nhiên theo kiểu văn hóa Miên Thái, ít chữ bới văng tục nặng lời ghim gút với nhau kiểu văn hóa Tàu. Trong suốt hơn 300 năm mở cõi, những cư dân Việt, Khơ Me, Hoa ở đây đã phải biết thoát tiểu nông như thế nào về mặt tư duy và văn hóa để sống hào sảng nghĩa tình hơn. Người ta sẵn sàng cho nhau cả công đất, thôi tui già yếu quá rồi, cậu có làm thì qua lấy làm luôn, kiểu vậy. Nhà này cách nhà kia con mương hay cây dừa, chứ không rào giậu lán từng mét đất như ở chỗ khác.

Nhưng vì tài nguyên phong phú có sẵn, nên có rất nhiều người làm biếng, thích hưởng thụ hơn lao động. Và người ở đây cũng bị đánh giá là ít sâu sắc, kém khoản ăn nói hoa mỹ. Nhưng suy cho cùng, cái tâm sáng mới là cái đáng trân trọng. Chứ ăn nói sắc sảo

khôn ngoan mà chi. Sắ c sảo thì có đứ a sắ c sảo hơn. Khôn ngoan khéo léo thì có đứ a khôn khéo hơn. Chi có trung thực thì không có tính từ so sánh hơn (Trong tiế ng Anh, beautiful thì có more beautiful, the most beautiful nhưng honest (trung thực) thì không có more hay most gì cả).

Cái chiề u hôm đó, ông trời có mắ t, trong 20 tờ vé số đó có 4 tờ trúng đặc biệt. Và 16 tờ còn lại thì cũng có giải này giải kia...nên tổng trị giá là 6.6 tỷ. Chị Lành dò thắ y trúng nên mới gọi anh Tuấ n tới quán cà phê hò i sáng, kêu “trả lại cho tui 200 ngàn tiế n anh mua thiế u rô i tui mới đứ a 20 tờ vé trúng thưởng cho anh”. Anh Tuấ n tới, móc túi đứ a chị Lành 200 ngàn, nhận 20 tờ. Boa luôn 1 tờ đặc biệt. Thế là chị Lành có đứ c 1.5 tỷ, còn anh Tuấ n thì vẫn còn 5.1 tỷ. Mọi người nói sao chị không giữ lại, im luôn thì anh Tuấ n cũng đâu có biế t, thậm chí có biế t cũng không làm đứ c gì vì số trên vé bao nhiêu thì chỉ có chị Lành biế t thôi. Chị Lành trả lời hò n nhiên là “Hai chục tờ này anh Tuấ n nói là mua rô i, tui để riêng, trúng trật gì cũng của anh. Tui chỉ giữ giùm. Tui mà im luôn thì người ta coi tui ra gì”.

Tony đứ c mẩu tin trên mà cười ra nước mắ t. “Coi tui ra gì” à, chi như thế nào thì người ta coi ra như thế á y chứ. Tony rấ t thích hành đứ ng chị Lành gọi đứ n đứ i đòi cho đứ c 200 ngàn tiế n bán thiế u. Dân làm ăn phải vậy. Sòng phẳ ng để đứ c bê n lâu. Và cũng thích cách anh Tuấ n tặng lại chị 1 tỷ rưỡi. Một sự tương thưởng rấ t hào sắ ng của người phương Nam. Người tô t nên đề n đứ p lại cho người ta xứng đứ ng, đừng có tiế c.

Và cho dù ở ngoài kia, người ta có đầ o điề n chụp và giậ t, cho dù trên phương tiệ n truyề n thông, hàng ngàn doanh nhân doanh nhéo với bao nhiêu là danh hiệu vẫn không biế t TÍN biế t nghĩa là gì, câu chuyện chị Lành như 1 dòng suố i mát trong giữa sa mạc khô cắ n

của sự thiêu niêm tin. Có bao nhiêu người mang tiếng làm ăn lớn nhưng trở mặt như trở bàn tay, nuốt lời như cơm bữa, thì trong lòng Tony, chỉ có chị Lành xứng đáng với danh hiệu doanh nhân. Duy chỉ 1. Câu chuyện của chị xứng đáng được đưa vào giáo khoa thư.

Chị đã làm rạng danh quê hương Hồ ng Ngự, ít ra trong các quán cà phê, quán nhậu vỉa hè. Người ta vinh danh chị như vinh danh 1 cái đẹp, dù lẻ loi giữa cuộc đời này. Nhìn ảnh chị chụp trên báo, nhìn nụ cười hồn nhiên của chị và anh Tuấn, trong đầu Tony bất chợt vang lên bài hát “ Hồ ng Ngự mang tên em”* của nhạc sĩ Tô Thanh Tùng.

“Tôi sẽ về thăm quê hương Hồ ng Ngự. Nhìn lúa Tháp Mười vươn lên đầy đồng. Nhìn dòng Tiển Giang êm ái.

Nhìn cánh chim trời tung bay.

Mà nghe luyến lưu dang đầy..”

Mỗi độc giả TnBS hãy là 1 chị Lành. Để mình đi đâu, làm gì, quê hương mình, đất nước mình cũng được thơm lây. Tiếng “Lành” thì sẽ vang xa.

Hào hào sáng sáng

Nhiều bạn hỏi hào sáng là gì. Vì xưa giờ chưa nghe ai nói. Hào sáng đơn giản là sự cho đi mà không tính toán, là sự buông bỏ để làm lại từ đầu. Hào sáng là không tham lam, không ích kỉ, không cá nhân chủ nghĩa. Tony có hai người bạn tên là A và B, đều là chủ hai công ty thương mại lớn. Cả hai đều li hôn sau một thời gian chung sống với vợ. Ngày chia tay, mọi thứ với anh A đều chia đôi. Con hai đứa chia mỗi người nuôi một, đứa anh lấy một chiếc vợ một chiếc, cả tủ lạnh trong tủ lạnh anh cũng bỏ đôi. Những gì không chia đôi được như tivi, tủ lạnh, máy

nước nóng... thì anh qui thóc, định giá bằng giá mua. Cô vợ thì không chịu, nói món đó giá mua năm triệu bây giờ đã là đồ cũ chỉ có hai triệu thôi, cãi nhau âm ỉ đàm phán tòe loe, cuối cùng cô vợ phải chấp nhận mức ba triệu và trả lại cho anh 1,5 triệu. Nhìn anh gánh ra khỏi nhà linh kinh đô đặc, lẻo đẻo với đứa con gái nhỏ, ai trông cũng hết sức thương cảm. Anh làm ăn cũng có tiền, nhưng không phát triển được. Anh kiếm tiền chủ yếu từ chụp giật đơn hàng với đối thủ cạnh tranh. Anh ngời thở dài miệt, nói sao tôi không thành tỉ phú nhỉ? gương mặt anh khôn thiết khôn, quắt queo trong cái nắng tháng tư... Anh B cũng li hôn, để lại hết gia tài cho vợ, bước ra khỏi nhà và đem đó thuê khách sạn ngủ, bắt đầu lại từ đầu. Sự hào sáng của anh gặp phải sự chỉ trích khùng khiếp từ cha mẹ người thân, bảo là “cái thằng ngu chưa từng có”, “cái đồ u mê, cái đầu chỉ để đội nón”. Anh cười khẩy, vì anh biết vợ cũ của anh vẫn phải tiếp tục nuôi con, và mình là đàn ông đàn ang, phải biết hào sáng buông bỏ. Đến giờ, công ty anh càng ngày càng lớn, khách hàng ngày càng nhiều, đối thủ cạnh tranh cũng nể, anh chia sẻ đơn hàng với họ, họ chia sẻ đơn hàng lại với anh. Khách tới

mua hàng, nếu anh hết hàng đó, hoặc không có, anh sẽ giới thiệu qua một đơn vị cung cấp khác. Người ta nợ một món nợ ân tình, trả hoài không hết... Có hai sức mạnh lớn của một con người. Một là sức mạnh lấy vào, the power of taking. Cố gắng học để có bằng cấp, để có kiến thức thật uyên bác, kiếm tiền thật nhiều, mua cái này cái nọ... từ tay trắng, nhiều người đã có tất cả những gì họ từng mơ ước, với sức mạnh của sự lấy vào này. Nhưng có một sức mạnh lớn hơn, chính là sự cho đi, the power of giving. Đang trên đỉnh Vinh quang, nhiều người sẵn sàng bỏ hết, để về quê hưởng cuộc sống an nhàn, mà bị người đời chê là dại. Bậc đại trí Nguyễn Bình Khiêm từng viết: “Ta dại ta tìm nơi vắng vẻ. Người khôn người đến chốn lao xao” Có hoa hậu nợ đăng quang xong, sau hai năm trả hết nghĩa vụ từ thiện, đi nước ngoài du học, lấy chồng sinh con, từ chối mọi cuộc phỏng vấn hay xuất hiện chốn đông người, sống bình yên với thiên chức của một người phụ nữ như tạo hóa đã ban cho. Tony thật sự ngưỡng mộ, vì cô buông bỏ được những lời tán dương đẹp đẽ, những son phấn nước hoa, những siêu xe, những ánh đèn màu và những xấp đô la lấp lánh, cô đã bỏ được phù phiếm xa hoa để lấy giá trị bình yên của riêng mình. Đó hẳn là một sức mạnh ghê gớm của người đăng cấp. Tony có quen một MC được nhiều người ưa thích. Bạn đang hot nên chạy sô liên tục, xuất hiện ở mọi chương trình đến nhả mặt. Khách giả bắt đầu ón, vì câu nói nào cũng giống câu nói nào. Tony khuyên thôi em nghỉ một thời gian đi, đi du học rồi hai năm sau về, dẫn chương trình bằng tiếng Anh luôn, bạn sợ, nói em ráng khai thác thêm chút tiền nữa. Với bạn, sức mạnh của sự lấy vào quá lớn so với sức mạnh của sự cho đi, nên cuối cùng bạn rơi vào ngõ cụt của sự nghiệp, vì tài năng không có thời gian phục hồi. Một người bạn khác của Tony là giảng viên đại học, anh nhận làm giảng viên, sáng dạy chiều dạy tối dạy, không có thời gian nghỉ ngơi đọc sách nâng cao trình độ, nên có nhiều đó nói miết, nói hoài... Rồi anh bị lao lực, đang giảng bài thì bị đột quỵ,

phải cấp cứu. Những đồng tiền kia cũng cấp nón ra đi theo hóa đơn dài ngoẵng của bệnh viện. Giờ anh nằm ở nhà, chèo queo một mình, rồi luôn miệng giá như, giá như... Buông bỏ thật sự là rất khó, phải tập luyện mới có. Buông bỏ không có nghĩa là mất, mà là “có chỗ trống” để đón nhận cái lớn hơn. Nhưng nhiều người với tư tưởng tiểu nông vụn vặt, sợ “mất cả chĩnh chài” nên cố bám víu, riết đầu óc càng nhỏ hẹp, sự ích kỉ cá nhân và sự tham lam chế ngự hết tâm trí, u u mê mê, không phân biệt cái gì đúng, cái gì sai. Là doanh nhân, chúng ta phải tập tính sẵn sàng cho đi, SẴN SẴNG BUÔNG BỎ. Vì được đó, mất mấy hòi. Mất đó, được mấy hòi. Lúc sinh ra, mình trần truồng chẳng có gì. Người đời đeo vàng đeo bạc đeo bảng cấp phấn sơn lên người, nhưng khi chết đi, chui vô hòm nằm, cũng chỉ là những mảnh vải trắng quấn quanh thân. Vua chúa ngày xưa chôn theo nào là châu báu bạc vàng nhưng mồ mã của họ châyên ổn vì cứ bị trộm đào miết. Cả đời người phấn đầu, các bạn yên tâm. Cái gì của mình là của mình, cái gì không phải là của mình thì KHÔNG BAO GIỜ GIỮ ĐƯỢC. Ngay cả cái của mình, đẳng cấp là mình DÁM buôngbỏ hểtkhi cần để làm lại từ đầu, mình có tài năng, có ý chí, có sức khỏe mà, sợ gì? Chương trình Áo ấm mùa đông (các bạn trẻ tình nguyện lên vùng cao thu mua nông sản về thành phố bán, lợi nhuận mua áo ấm chuyên lên lại các trường vùng cao) là chương trình tập tính hào sảng cho các bạn trẻ. Nhiều bạn thây hay quá, tuấn nào cũng kiể được mấy triệu, nên tách ra, cũng lên miền núi mua đồ về bán y chang, còn nhấ tin cho Ban tổ chức (BTC) nói: “Bạn rồ i nha, không tình nguyện nữa nha”. Thậm chí hôm nọ, sau khi hoàn thành nhiệm vụ còn kiên quyết không hủy page [trang bán hàng] nói: “Ngu gì, page này nhiều like thê mà, tôi đang bán nhiều đơn hàng lắm” Tony định dạy cả chục chương trình khác nhau để sau này các bạn làm doanh nhân lớn, xã hội bao la, còn bao nhiêu lĩnh vực làm ăn chứ đâu mỗi cái nông sản. Nhưng mới bài tập một đã vậy rồ i, thì làm sao mà các bạn có thể tiế p thu

các bài tập khác đây? Tony òa khóc. Nhớ là mình đã dạy tụi nó từ “hào sảng” cả chục lần rồi mà. Bèn vô từ điển tiếng Việt của Vũ Chấn Lượng coi lại hào sảng nghĩa là gì, thấy bác ấy ghi là: “Hào sảng là hành động bị đá lộn xuống hào sâu rồi bị mê sảng.”

Trò đàng đi buôn

(Bạn nào trong CLB con dựng muốn giàu vô độc hi)

Dựng thầy ở chợ Phúc Xá Hà Nội, 1 kg cua đồng bé tẹo giá tới 200 ngàn. Trong Sài Gòn chỉ có 60 ngàn/kg. Mà hẻm chở ra được vì xa là nó chết. Nên các bạn ngoài đó, có thể nuôi cua. Con cua nó nhạy cảm với nắng nóng và trời rét, nên mình đầu tư quy mô công nghiệp. Trong miền nam, sản xuất nông nghiệp thường là nông trại lớn, nên dựng thầy thịt cá ngoài bắc ngon hơn, do gà đồng cá ao rau vườn. Tuy nhiên, giá lại quá đắt so với thu nhập của người dân bình thường ở đây. Với tốc độ gia tăng dân số, đô thị hóa các làng quê, các khu công nghiệp mọc lên ngày càng nhiều...thì nông sản chắc chắn không đủ với cách làm nhỏ lẻ như vậy nữa. Vận chuyển từ miền nam ra những 2000 km so với 300 km từ biên giới. Vì ở sát biên giới, ở Vân Nam và Quảng Tây, các nông trại không lớn trong đủ thứ cây nhiệt đới và á nhiệt đới, nuôi đủ thứ từ cá tầm cá hồ i cá quả đến gia súc gia cầm, quy mô lớn nên chi phí sản xuất nhỏ, giá rẻ. Nên nguyên tắc giao thương, nước chảy về chỗ trũng là bình thường nếu chúng ta không tự nâng nền cao lên để nước khỏi tràn vô.

Các bạn đi xa chút, Thái Nguyên, Lai Châu, Lào Cai...lập dự án đầu tư nông nghiệp đi. Sắp có cao tốc hết rồi, vận chuyển về Hà Nội hay Hải Phòng sẽ dễ dàng. Mùa hè lắp máy phun sương, lưới chắn nóng. Mùa đông dùng bóng halogen sưởi ấm. Chứ dựng thầy trên phố Hà Thành, công ty nào cũng trưng bảng hiệu làm nghề Tư vấn, Tài Chính, Chứng Khoán, Bất Động Sản, quảng cáo truyền thông, bán quần áo Trung Quốc....xen lẫn với các quán miền gà miền ngan bún riêu bún chả? Ngay cả bà gánh hàng hoa quả đi

ngang qua, nhìn vô cũng thấ y táo, lê, lựu...toàn hàng Tàu, sao lạ vậy.

Các bạn nói nông nghiệp bấ p bênh, có lúc đồ đồ ng không ai mua. Quy mô lớn, sẽ có bộ phận marketing, họ sẽ phải liên hệ với các siêu thị, các chợ bán sỉ, các thương nhân xuấ t khẩu, các nhà máy chế biế n...nên không có chuyện nông trại nào phải đồ bỏ cái gì đó cả. Dội chợ là họ đem đi cấ p đông, làm mứt hay sấ y khô liề n. Họ tham gia mọi hội chợ triển lãm, nên khách càng ngày càng đông, họ càng mở rộng quy mô sản xuấ t. Còn nông dân tự sản xuấ t thì do thiế u thông tin nên mới có chuyện phải đồ bỏ như vậy. Cho nên làm nông nghiệp, phải có đầ u ra. Đi tiế p thị xong rồ i mới mở rộng. Đầ u tư bộ phận marketing và sales. Còn không, làm quy mô nhỏ thăm dò trước. Ví dụ: nuôi cua quy mô lớn, liên hệ các chợ bán sỉ các tỉnh thành, các nhà hàng lớn, thậm chí nhà máy đông lạnh nơi gầ n nhấ t trong trường hợp hàng bị thừa nguồ n cung mà cua ngày mỗi lớn, mình có thể đông lạnh gửi nhà máy trữ giùm. Kinh doanh là phải sáng tạo và bươn chải.

Đừng có phù phiế m. Cũng đừng cô bắ m trụ 5 cửa ô. Tích tiểu thành đại, chín xu đổi lấ y 1 hào. Sĩ diện chi. Nế u trí tuệ mình thật sự cao siêu thì hạc lên, còn không, biế t đọ c biế t viế t biế t tính toán rồ i kiế m tiề n nuôi cha nuôi mẹ giúp đỡ người thân. Chứ hạc cao làm chi mà thấ t nghiệp? Cha mẹ nuôi mình tới 18 tuổi là đượ rồ i, sao còn ép nuôi mình đế n 5 năm cử nhâ n, 3 năm thạc sĩ? Rồ i thấ t nghiệp, tiế p tục ép cha mẹ bóp mồ m bóp miệng dưới quē gửi lên thành phố nuôi nử a? Sao mình bấ t tài vô dụng vậy?

(NẾ U MÌNH LÀ SINH VIÊN, TRONG SUỐ T THỜI GIAN HỌC, NGỪNG XIN

TIỀN CHA MẸ ĐI, CỐ GẮNG LÀM THÊM, ĐỪNG CÓ ÉP MÃY THÂN GIÀ Ở QUÊ ĂN MẮM HÚP CHÁO GỬI TIỀN NUÔI MÌNH Ở THÀNH PHỐ UỐNG SỮA TƯƠI, TẬP GYM, HỌC HÁT)

Sao không đi xa xa chút mà mà n, về quê tổ chức sản xuất kinh doanh. Sợ gì mà không đi? Hay làm biếng? Chẳng có gì nhàn hạ mà kiếm nhiều tiền cả. Như dượng nè, cũng có hạc hòm hạc vị, nhưng vẫn bỏ đi trồng nấm trồng hoa. Nếu giờ dượng đi bán rau ngoài chợ vẫn làm, chẳng sợ ai. gương mặt thanh tú và đôi tay búp măng ấy sẽ gói rau thoăn thoắt, nụ cười sáng bừng cả góc chợ. Ai khinh kẻ mẹ nó. Việc mình mình làm, hơi đâu để ý. Mình có ăn cắp tiền hay ăn bám của ai đâu. Đứa nào nó khinh kiểu sĩ phu Bắc Hà, mình ra tay liền cho dượng. Trai thì bóp vái, gái thì bóp dú. Chỉ thẳng vào mặt nó. Nói tao làm gì kẻ tao, miễn là lương thiện. Không làm gì mà suốt ngày chỉ nói này nói nọ mới là đứa nhảm nhí.

Dượng đọc báo cáo tài chính các công ty, thấy bất mệt. Có tiền mà, có trăm triệu đô la thì hãy đầu tư trung tâm R&D để phát triển công nghệ chế. Cứ chực đánh quả không. Vẽ vời chi mảy cái viên vòng dự án, cỗ phiêu cỗ đông gì đó rồi người ta lao vô thì úp sọt hết. Nên kinh tế gì cứ ở chung cư, biệt thự nghỉ dưỡng và mua qua bán lại cỗ phiêu vậy?

Phải sản xuất và sản xuất, chưa đủ trình làm ra smartphone như Hàn Quốc thì phải đủ gà vịt để ăn. Chứ 70% dân số nghề nông mà gà cũng nhập, bò cũng nhập, heo cũng nhập, tấm xia răng cũng nhập? Mình hay nói “phi thương bất phú” nhưng không đúng đâu. Hiểu sai nên nhà mặt tiền nào cũng “thương” để mà “phú”. Hạc sinh giỏi chọn vào kinh tế ngoại thương ngân hàng chứ hẻm chịu vô cơ khí điện tử hóa chất. Đứa nào ra trường chỉ chực xin việc chứ hẻm chịu mở cái lò rèn, giả dụ, hạc cơ khí ra, làm cuốc xẻng để lên mạng quảng cáo xuất khẩu. Mấy nước ôn đới họ vẫn nhập cuốc

xéng để làm vườn và xúc tuyền từ Thái Lan đấ y thôi. Lê Quý Đôn nói “ phi công bấ t phú, phi thương bấ t hoạt, phí trí bấ t hung, phi nông bấ t ôn”, tức nếu muố n giàu có, phải làm công nghiệp. Nếu muố n ổn định, phải đầ u tư nông nghiệp. Muố n hưng thịnh đấ t nước, phải đầ u tư giáo dục. Và muố n xã hội nó nhộn nhịp, người dân lành lợi..thì phải có giao thương.

“Phi công” nghĩa là “không công nghiệp”, chứ hẻm phải nghề lái máy bay. Nghe phi công bấ t phú, tưởng nghĩa đen thì mệt nha. Các bạn gái trong CLB con đượng thấ y thằ ng nào làm nghề phi công, nó mê mình1 cái thì gậ đầ u chịu liề n. Lấ y liề n liề n cho đượng. Nó giàu lắ m, khỏe mạnh ít tồ n tiề n thuố c thang bệnh tật.

Vui lòng đọc lại bài này 1 lầ n nữa trước khi bấ m nút Like. Ông bà mình nói “Cho bạc cho vàng, không ai trở đàng đi buôn”, đi buôn ở đây có nghĩa là làm ăn. Người ta không trở vì người ta sợ trở xong, đầ kia giàu có hơn mình. Trừ Dượng.

Vì Dượng giàu quá.

Chuyện cái cối xay

Tony thích dùng hàng hóa có nguồn gốc từ nông sản Việt, như uống nước trái cây của Le Fruit, và mới ăn thử Chocolate Vietnam do 2 bạn Tây ba lô sản xuất, thật ngon muốn khóc.

Trong 1 lần du lịch sang nước ta, 2 cậu phát hiện ra Việt Nam trồng được cây ca-cao. Khác với cà phê có thể tự rang, tự xay để uống, thì từ hạt cacao, để làm thành sô-cô-la là quá trình hết sức phức tạp, phải ủ lên men mất mấy tháng, nên người trồng chẳng có giải pháp nào khác ngoài việc bán nguyên liệu thô. Thế rồi 2 cậu Tây quyết định ở lại, mày mò chế biến sô-cô-la thủ công như ở châu Âu thế kỷ trước. Và đặt tên theo vùng trồng, như Bên Tre hay Lâm Đồng...với hàm lượng cacao tinh chất gấp mấy lần loại sô-cô-la cao cấp nhất trên thị trường. Giờ thành công lắm, xuất khẩu đi nhiều nước.

Và các bạn trẻ, nếu thật nghiệp, nghiên cứu sản xuất cái này xem sao. Thị trường mênh mông, mấy nước xứ lạnh như Hàn, Nhật, Âu, Mỹ...trồng đâu có được, mà họ ăn uống sô-cô-la kinh lắm. Riêng bán cho Trung Quốc thôi thì nông dân mình trồng rồi chế tạo cũng không đáp ứng đủ nhu cầu nữa.

Bạn trẻ, hãy lao vào làm đi, đừng ngồi ôm cái Iphone lap-top thờ dài. Học ngành gì không quan trọng, ngành đào tạo gì kệ mẹ nó, xin việc đúng ngành không được thì cứ đi làm theo đam mê của mình, chờ đợi thì đến bao giờ. Nghề chọn người. Thật nghiệp là do mình dở, chứ hạn chỉ cha mẹ, hạn chỉ thầy cô, hạn chỉ cái trường. Mình chăm chỉ học hành, ngoại ngữ tốt, văn hóa sâu, mọi kỹ năng

mề m đề u thành thạo, tính tình vui vẻ nhân văn...thì mắ c mớ gì không có việc.

Có bạn ngờ i đọc những bài như vậy và tặc lưỡi, giá như, giá như, rô i nhắ n tin “ duợng ơi, duợng đã ở đâu trong suố t 4 năm con học đại học?”. Có bạn đọc được mắ y bài truyề n cảm hứng, thì cũng háo hức, nhưng được mắ y phút thì hế t. Đẹp bỏ mọi tư tưởng bó hẹp, hãy mạnh dạn bung ra các tỉnh xa xôi mà làm giàu. Có 2 người bạn của Tony, một tô t nghiệp ngoại thương, một tô t nghiệp kinh tế quố c dân, từng nói là “ bọn tôi chỉ ở Hà Nội, hoặc cùng lắ m là vào Phú Mỹ Hưng, chứ các vùng khác không số ng được”. Sau đó năm 2007 sạt nghiệp vì chứng khoán, chạy ăn từng bữa. Nghe lời Tony, vượt qua tự kiêu hãnh gì đó không rõ của người thủ đô, 1 bạn về Cà Mau, xin vào phòng xuấ t khẩu một công ty thủy sản, 1 bạn về Lâm Hà (Lâm Đờ ng), xin vào làm kế toán cho 1 nông trường cà phê. Lúc ra đi, bạn bè họp ở cà phê Hàng Mành trê môi khinh bỉ, nói phải đi tha hương câ u thực à, nhục nhĩ. Mới có 7 năm thôi, dù cực khổ vắ t vả chút, nhưng chăm chỉ và có đầ u óc nên 2 bạn á y tích lũy mua đấ t nuôi tôm, trồ ng bơ,thành những nông trường lớn, sản xuấ t xuấ t khẩu. Có tiề n rô i, cứ rảnh là thay đờ đi Mỹ chơi. Hôm bữa nhận thiệp mời sinh nhật, thắ y ghi “ mời Tony đế n nhà hàng sốđường Orchard Road,Singapore để dự sinh nhật của bà ngoại tôi vào lúc...”. Con cái tụi nó đề u học trường quố c tế, đòi số ng phong lưu của người kiế m tiề n bắ ng mô hôi của mình. Tony nói ket tiề n là mang lên cho mượn 1 tỷ liề n, nói muố n trả thì trả không thì thôi cũng được. Dem hế t bà con ngoài á y vào, giờ thành những danh gia vọng tộc.

Còn đám bạn có cái -môi –hay- trê hôm bữa, kiên quyế t đeo bám 5 cửa ô, ngõ nhỏ- phồ nhỏ- tâm hò n nhỏ. Cứ sáng sáng ngờ i uố ng chè, đút 2 cái tay vào đùi, hít hà cãi nhau chuyện cái trứng hay con gà có trước, chuyện gì cũng biế t, cũng nói được...nhưng chỉ

có làm thì lại không được. Tôi tôi tự sướng bên đĩa thịt chó và mấy lá mơ lông, nấu rượu ừng ực trong tiếng chì chiết chuyện tiêng nong của vợ con. Hà có gì cứ phải bám trụ ở thành phố trong khi tìm miếng không có việc? Ngày xưa tụi Tây còn giông buồm bảng vải thô sơ đi ra khơi xa, hải trình đầy bất trắc vì không biết sóng gió thế nào, mua bán giao thương với những con đường tơ lụa. Đến Hội An, bạn sẽ thấy người Hoa, người Nhật, người Hà Lan... đã đến từ mấy trăm năm trước, bảng những chiếc thuyền bé tẹo vượt đại dương. Để gia đình, dân tộc họ giàu có.

Còn mình cứ ru rú không dám đi đâu, như đám “gà què ăn quần cối xay”, canh me coi có rút hột thóc nào thì nhặt hột đó. Mà bây giờ, công nghệ xay xát đỉnh cao, dễ gì rút nhiều như hồi xưa nữa. Đành rằng nó bị què, nó mới kiếm ăn quanh cối thóc, mình lành lặn thể trạng và trí óc, mắc mớ gì suốt ngày cũng quanh quần giành thóc với mấy con gà què tội nghiệp vậy?

Tây Nguyên, Tây Bắc, Tây Nam Bộ....hãy còn nhiều cơ hội!

Phải lao ra đồng xa mà bươi đất kiếm ăn, xây dựng những nông trại, những nhà máy mang tên mình, sống có 1 cuộc đời thôi, sao chết vô danh vậy. Thủ khoa làm cái gì, toàn định lý, tiên đề, bảng tuần hoàn, công thức của mấy ông Tây Niu-ton, Đác Uyn, Men-đơ-ơ-ép, Anh-xtanh...phát minh ra mấy trăm năm trước, giờ ngồi viết ra y chang vậy rồi xã hội ngưỡng mộ, nói giỏi quá. Giỏi là vậy sao? Có tài năng thật sự là phải sáng tạo ra cái mới, còn không thì phải tạo ra việc làm cho người khác. Hàn Quốc có 50 triệu dân thôi, mà xe hơi có mấy hãng, điện tử có mấy hãng, xe máy có mấy hãng, mỹ phẩm, hóa dầu, công nghệ...Còn mình tới 90 triệu bộ óc, cũng ô-mê-ga-tê-công-phi, cũng sin cũng cos, mà có mỗi chiếc xe máy Made In Vietnam vẫn phải ngồi mơ. Trong khi ai cũng sở hữu 1 chiếc xe máy và ngày nào cũng leo lên nó, nhưng toàn nhãn hiệu

Honda, Daelim, Susuki, Yamaha, Lifan, Piaggio,...hẻm thấy xe máy hiệu Cây Dừa, Con Vịt. Toàn giành nhau vào ngôi trường ngoại thương kinh tế bách khoa, tự hào thi 27 điểm, vào trường top đầu của Việt Nam, có gì đâu mà tự hào? Cử nhân kinh tế ngoại thương mà chẳng giúp đất nước tìm kiếm thị trường xuất khẩu gì cả, cứ lo xin vô mấy công ty đa quốc gia làm marketing tháng mấy trăm đô la tiền lương. Hạc cơ khí điện tử mà 5 năm ngôi ghế giảng đường, không có công trình, đề tài gì có thể ứng dụng, cầm cái bằng kỹ sư ấy về nhà nói mẹ cha có quen ai hẻm thì xin việc cho con. Rồi xin không được thì ngôi khóc.

Đứa có tài là đứa biết làm, chứ không phải đứa biết hạc. Xã hội nên có những quỹ Hành Bông bên cạnh mấy cái quỹ Hạc Bông.

Lẽ nào khổ miết?

Có một lần lúc Tony mở inbox, một bạn đã gửi tin nhắn giới thiệu một loại trà lá khổ qua (mướp đắng) lên men do bạn ấy tự sản xuất, nói đã đạt tiêu chuẩn GlobalGAP. Tony vô cùng ngạc nhiên vì với cơ sở mới thành lập, để đạt tiêu chuẩn thế giới này, không hề đơn giản. Bạn có nhã ý muốn gặp Tony để trình bày sản phẩm rõ hơn. Sáng đó, Tony hẹn đi cà phê với bạn. Bạn đến đúng giờ, chính xác tuyệt đối, nên Tony rất lấy làm nể phục. Tác phong công nghiệp và chuyên nghiệp là đây.

Bạn kể, tốt nghiệp ngành sinh học, bạn làm giảng viên, sau đó nghiên cứu ngành dược phẩm ứng dụng từ công nghệ sinh học, hôm nay là lấy cây cỏ nước Nam mình chiết xuất ra dược liệu. Những công trình khoa học thay vì bỏ trong ngăn bàn, các bạn đem ra ứng dụng thực tế. Tuy nhiên, phần lớn đều thất bại, vì trời đất vô tình công bằng, không thể cho ai đó vừa có tư duy khoa học, vừa có tư duy kinh doanh nhạy bén, vừa có khả năng sản xuất, vừa có thể marketing...

Các bạn đã tập hợp lại, 8 con người của đủ mọi lĩnh vực, hùn hạp làm ăn với nhau. Đều là các bạn trẻ khởi nghiệp, nên vốn liếng hùn nhau cứ ngày càng vơi đi theo các chi phí phát sinh không như các bạn dự trù. Sản phẩm ban đầu là rượu vang từ hạt khổ qua thất bại, mặc dù đây là một công trình khoa học đoạt giải rất cao. Không nản chí, các bạn tiếp tục lấy công trình khác ứng dụng sản xuất thực tế, rồi lại thất bại. Cuối cùng, như người xưa hay nói "cánh cửa này đóng, cánh cửa khác lại mở ra", đó là việc tận dụng thân, rễ, lá của cây tròng này làm nước uống. Nghiên cứu cho thấy, tính dược liệu trong các thành phần bị coi là phế phẩm này lại cao hơn

cả ở quả. Thế là các bạn lên ý tưởng mới, cắt thân, lá khô qua, sấy khô, rồi lên men, tạo trà. Sản phẩm đầu tiên, thấy không ngon gì cả, mùi cây cỏ hoang dã quá. Thế là các bạn thức đêm ở suốt phòng thí nghiệm cải tiến công thức, thêm vào lá bạc hà để có vị cay ấm, thêm vào lá cỏ ngọt để dịu vị đắng. Sấy khô rồi sấy lạnh, tỷ lệ thế nào để hợp lý nhất...để ra một công thức hoàn hảo.

Sản phẩm mới sau khi cải tiến, niềm vui chưa bao lâu thì các bạn đối mặt với gánh nặng đầu tiên, tiến đâu? Tiến đâu để sản xuất đại trà. Nhiều phương án và tính toán được thực thi. Ngoài nguyên liệu là khô qua, lá bạc hà và cỏ ngọt cũng được các bạn tự trồng, vừa giảm chi phí vừa theo dõi chặt an toàn nông sản theo quy trình GlobalGAP. Từ việc tìm kiếm máy móc để sấy lạnh, hút chân không, bao bì nhãn mác...các bạn rông rã tìm trong mấy tháng quên ăn quên ngủ, ở đâu bán rẻ nhất là các bạn tìm đến giao dịch. Song song đó, các bạn còn đăng ký với bộ y tế để có thể lưu hành như một loại thực phẩm chức năng, và đăng ký giấy chứng nhận GlobalGAP để có thể xuất khẩu. Để có được những dòng chữ này trên sản phẩm, là những đêm mất ngủ, những tài liệu hàng trăm trang phải đọc và triển khai, là hàng loạt các quy định nghiêm ngặt phải tuân thủ, kể cả bắt sâu bả`ng tay...

Sản phẩm Karantina ra đời, đẹp lung linh, sang trọng vô cùng nhưng... không bán được. Tiến đâu quảng bá tiếp thị, vì xưa nay thực phẩm chức năng của nước ngoài thường do các tập đoàn kinh doanh, họ có ngân sách lớn. Các bạn cầm từng hộp trà đến các nhà thuốc chào hàng, và sức mua thì vẫn không khá hơn. Có nhiều người khuyên các bạn bỏ cuộc, vì sản xuất thực phẩm chức năng không dành cho nước nghèo, nước nghèo chỉ nên mua lại thuốc men, thực phẩm chức năng của Mỹ, của châu Âu, của Nhật, của Hàn Quốc...và kinh doanh để kiếm tiền, thế thôi. Mình chỉ nên xuất

khẩu nguyên liệu thô qua cho nước ngoài họ làm, rồi nhập lại thành phẩm.

Các bạn không nghĩ vậy. Xoay sở trong những nỗ lực khủng khiếp, máy chục con người đều là tiến sĩ thực sĩ cử nhân sinh học, đã ra bỏ chiếc áo blouse trắng, từ phòng thí nghiệm bước ra ngọn đồi cuộc đất trồng rau. Tranh thủ tiêu chuẩn GlobalGAP, các bạn tiến hành trồng rau sạch, xà lách, bầu bí, dưa leo, cà chua....phủ xanh cả chục hectare đất xung quanh nhà máy, và bán sản phẩm này vào các siêu thị cao cấp, các khách sạn năm sao....để có thể duy trì hoạt động công ty. Vì rau của các bạn hoàn toàn không dùng thuốc bảo vệ thực vật và phân hoá học nên đáp ứng tiêu chuẩn hàng nông sản sạch. Tiến bán rau, các bạn tái đầu tư vào những hộp trà khô qua, với niềm tin sắt đá là, lẽ nào thực phẩm chức năng chỉ là sân chơi của những nước giàu? Lẽ nào các công trình nghiên cứu khoa học của sinh viên chỉ là những luận án bảo vệ xong và để trong thư viện?

Sản phẩm Karantina của các bạn có gửi Tony dùng. Cảm nhận đầu tiên là vị rất ngon, thơm ngát. Dem tặng các cụ già trong nhà Tony, ai cũng nói là giúp ngủ ngon, hạ đường huyết, thầy khoẻ rõ rệt. Dem tặng một anh bạn là doanh nhân bận rộn, anh đem ra pha trà trong mọi cuộc họp với khách hàng, ai cũng khen uống vào sáng khoái, chất lượng cuộc họp cũng từ đó mà hiệu quả hơn.

Tony nhờ nhóm Marketing quốc tế, tức nhóm Gánh rau ra chợ Tây ở Hà Nội phụ trách Marketing và xúc tiến xuất khẩu sản phẩm này ra thế giới bên ngoài, và các bạn đang hào hứng triển khai với một quyết tâm mạnh mẽ.

Đôi lời nhắn gửi T, người bạn khởi nghiệp với món trà lá khô qua lên men này, bạn cứ yên tâm nhé. Lập nghiệp là quá trình vô cùng

khó khăn và gian khổ, đặc biệt là sản xuất thì càng khổ cực hơn. Ngọc càng mài càng sáng.

"Ví phỏng đường đời bằng phẳng cả Anh hùng hào kiệt có hơn ai?"

Bạn cứ tự tin với sự nghiệp nhà khoa học làm kinh tế của mình, cứ tiếp tục đam mê trà khổ qua của các bạn. Người Việt sẽ ủng hộ hàng Việt, chắc chắn là như vậy. Các bạn trẻ cứ đam mê nghiên cứu khoa học. Các doanh nghiệp mạnh dạn mua các công trình của các bạn về triển khai thay vì "làm cò", mua đi bán lại sản phẩm sản xuất từ nước ngoài. Cứ mạnh dạn khởi nghiệp để tạo thành dân tộc cho việc như người Đức, người Nhật, người Hàn...Cứ đi, rồi sẽ đến.

Bạn trẻ hãy hướng đến sản xuất mọi sản phẩm thay thế nhập khẩu. Người nước ngoài làm được thì người mình cũng làm được.

Cứ quyết tâm, cứ có ý chí, cứ mím chặt môi, cứ nắm chặt tay. Thì khổ mấy cũng qua.

Khổ qua khổ qua...

Chuyện cô giáo miền Lục Ngạn

Vải là tên dân dã của quả lê chi, một trái cây đặc biệt. Ở Việt Nam, chỉ có khu vực đồng bằng sông Hồng là trồng có năng suất cao, các vùng khác trồng được nhưng quả rất bé hoặc không ra hoa.

Huyện Thanh Hà/Chí Linh tỉnh Hải Dương và huyện Lục Ngạn tỉnh Bắc Giang là 3 vùng trồng quả này nhiều nhất và lê chi ở đây có mùi vị hết sức đặc đáo.

Khi nước ta còn Bắc thuộc, thời nhà Đường, người đẹp Dương Quý Phi rất thích ăn quả này. Cứ mỗi năm, khi quả lê chi vừa ra quả nhỏ, hàng trăm phu đã phải bưng góck với bầu đất rất to và khiêng đi, mất cả tháng mới đến được kinh đô Tây An (nay thuộc tỉnh Thiểm Tây Trung Quốc). Trên đường đi, mọi người đã phải che chắn nếu không nó sẽ rụng, và tưới nước để nó vẫn lớn. Đến nơi thì quả lê chi đã chín đỏ, mọng nước và người đẹp họ Dương có thể thưởng lãm với Đường Minh Hoàng, lâu lâu nàng lén lút cho An Lộc Sơn 1 quả, An Lộc Sơn mừng quá nói hạo a, hạo a...

Lê chi từ đó biến thành tên quốc tế, tiếng Hoa tiếng Anh tiếng Nhật gì cũng phát âm na ná lê chi. Giống như quả Tu-Rên của Campuchia, nguồn gốc từ đây nên tiếng Anh cũng Durian, tiếng Việt là Sầu Riêng còn tiếng Hoa là Lưu Luyến Quả. Cây lê chi hàng năm chỉ ra hoa 1 lần, và đồng loạt chín trong khoảng 2-3 tuần, nên việc bảo quản rất khó. Ngoài việc sấy khô thủ công, việc đầu tư nhà máy chế biến vải khó khả thi, vì không thể hoạt động chỉ trong 1 thời gian ngắn còn

quanh năm đóng cửa. Nên quả lê chi, dù thân phận hoàng tộc cao quý, phải chịu cảnh đổ đồng hoặc nông dân để mặc gió lay rụng

đầy gốc vườn. Năm nào, cứ được mùa vải, thì nông dân lại nước mắt như mưa. Vì đầu ra hậu như phụ thuộc vào bên kia biên giới, các hậu duệ của Dương Quý Phi lúc ăn ào ào, trái xanh cũng mua, có lúc nói nổi mụn hẻm ăn nữa, xe chở quả lệ chi nô i đuôi dài ở cửa khẩu Tân Thanh...

Lúc đó, ở huyện Lục Ngạn nọ, bỗng xuất hiện một cô giáo (nghe giống chuyện cổ tích). Sau khi tốt nghiệp ĐH Sư phạm Hà Nội, cô về quê và dạy hóa sinh ở một trường cấp 2. Hàng ngày đi dạy, cứ đến mùa, nhìn thấy những quả vải đỏ đỏ ng bên đường, trong khi học trò của mình, tức con em các nông dân trồng vải lại nghèo xơ xác, cô quyết định phải làm 1 cái gì đó. Cô tìm tòi lại kiến thức đã học ở giảng đường, ép nước vải ra, hòa với mật ong, lên men để làm rượu, làm giấm. Sản phẩm đầu tay, cô đưa cho bạn bè đồng nghiệp dùng thử, ai cũng khen ngon. Thế rồi cô quyết định đầu tư lớn, mua nhiều thùng chứa về, vải đỏ đỏ ng của bà con được cô mua lại, ép ra, và ủ sẵn. Bà con vui mừng vì giờ đây đã có thêm 1 kênh tiêu thụ khác. Những bông hoa lệ chi bạt ngàn cũng là điều kiện để ngành ong mật địa phương phát triển mạnh, lúc những quả lệ chi bắt đầu mọng đỏ thì những tổ ong cũng đầy mật ngọt. Cô kết hợp 2 món quà trời cho ấy, cộng với chút kiến thức của một cô giáo dạy hóa sinh, sự kiên trì và với tình yêu nông sản Việt một cách mãnh liệt, từ đó một loại giấm vải mang tên cô ra đời.

Lần đầu tiên khi cô viết thư cho Tony giới thiệu sản phẩm, Tony ngỡ ngàng vì chưa nghe đến giấm vải bao giờ, hôm giờ toàn ăn giấm gạo, sau này có tiền thì ăn giấm táo, dấm dứa nhập khẩu. Sau khi dùng thử giấm của cô giáo, thì với Tony, không có loại giấm nào ngon hơn thế nữa. Muối tiêu hay muối rau răm, sau khi hòa chút giấm vải vào, thành món chấm cực ngon. Còn xà lách rau sống trộn dấm vải, thì là món khoái khẩu hàng ngày của Tony. Giấm của cô giáo có vị chua thanh của vải, vị ngọt hậu của

mật ong, và cả tình yêu thiêng liêng với mọi sản vật trời đất ban cho nước Việt.

Tony dạo này rất bận, vì vụ Đông Xuân chính vụ, sức khỏe đã kém hẳn mấy phần, nét thanh tú cũng từ đó phai. May mà nhờ mấy chai giấm vải, Tony ăn uống được nhiều hơn, có sức khỏe mà làm việc. Dù rất bận nhưng Tony vẫn ráng 20 phút sáng nay để viết về cô, khi tháng 11, mùa hiên chương nhà giáo đang về.

Khi ở miệt Cần Thơ có một Tony đang ngồi vừa bán phân vừa viết những dòng chữ này, thì ở miền Lục Ngạn, có một cô giáo đang say sưa cắt nghĩa cho tụi nhỏ những phương trình phản ứng hóa học giản đơn, rồi tất tả về nhà mở từng thùng trông coi “con giấm”. Tony chợt nghĩ, nếu ở mỗi xã mỗi huyện của đất Việt mình, đều có ít nhất một người như cô giáo, thì nông sản của bà con sẽ

không còn phải phập phồng nỗi lo được mùa mất giá nữa. Tony tặng cô thương hiệu Litvin, Lit là litchi, tên quốc tế của quả lê chi, còn vin là vinegar, nghĩa là giấm, vin cũng có nghĩa là Vietnam, với hy vọng những Litvin của cô sẽ bay xa, thật xa.

Tháng 11. Gió mùa đông bắc bắt đầu rét mướt trên những quả dúi lê chi ở Lục Ngạn.

Tháng 11. Mùa hiên chương nhà giáo đang về.

Tiền đầu khởi nghiệp?

Có bạn trẻ gửi thư trách TnBS. Nói chúng tôi cũng muốn khởi nghiệp, nhưng tiền đâu. Cho tôi 10 tỷ đi, tôi sẽ làm xưởng nhà máy. Hãy cho tôi cần câu, tôi sẽ đi câu cá.

Không biết tự bao giờ có cái khái niệm “cho cần chứ không cho cá” rồi mọi người khen hay. Đối với thể loại làm biếng, thử lấy cần câu cho mấy người ăn xin (mà còn lành lặn) thử coi. Nó sẽ đòi “cho mồi”, đưa mồi thì kêu “móc vô lưỡi giùm”, rồi “câu giùm luôn đi”. Cuối cùng cũng quay lại cái máng lợn năm đó “lạy ông đi qua lạy bà đi lại”.

Cái mình cho phải là “tinh thần câu cá”. Khi có tinh thần, tự động nó sẽ bật dậy, chạy chọt tre vè làm cần, tự động mài sắc thành lưỡi, tự động hăm hở đi hết chỗ này chỗ kia để tìm cá.

Tony có quen anh Quảng, dân Vĩnh Long. Tốt nghiệp ĐH Tổng hợp Hóa vào thập niên 80, anh làm xà bông, mì tôm, nước rửa chén, nước tương...và lao động cật lực để bây giờ anh làm chủ 1 nhà máy bao bì nhựa. Anh có 4 thằng con trai, đầu tiên đẻ 2 đứa, ráng kiếm cô con gái, ra tiếp thằng nữa. Anh sợ “tam nam bất phú” nên đẻ thêm 1 thằng nữa thành “tứ quý”. Anh cho 4 thằng học ở 4 nền giáo dục khác nhau, cứ tốt nghiệp 12 xong là đi. Thằng học ở Sin, thằng ở Mỹ, thằng ở Canada, thằng ở Anh. Nhưng thằng nào cũng 1-2 năm thì về nước, học không nổi. Tony xuống chơi, thấy 4 thằng từ trên lầu đi xuống, đứa nào đứa nào nãy cao hơn mét tám, trắng hồng, nặng cả tạ, mặt to như cái mâm. Anh Quảng nói kêu

tập thể thao thì tụi nó nói không có phương tiện, thế là tao phải mua máy chạy bộ, tạ các loại...về nhưng tụi nó có tập đâu. Kêu đi bơi thì tụi nó nói nhà phải có hồ bơi riêng, bơi chỗ công cộng không sạch, tao bán cái nhà mặt tiền dưới quận 6, ra Thủ Đức xây nhà có hồ bơi, tụi nó hào hứng bơi đúng có 1 ngày. Tony nhìn thấy trên bàn dọn sẵn 4 tô cơm, 4 cái giò heo to đùng. Anh kể hai tháng sau thì đang học mậy đại học liên doanh gì đó, còn 2 tháng đầu thì vô nhà máy của anh phụ việc hành chính văn thư, nhưng liên tục kêu đói bụng, nửa chừng bỏ về nhà để ăn. Anh cười hi hí, nói thôi kệ. Nhà có điều kiện mà, lúc nào cũng có nồi giò heo hầm trên bếp.

Anh Mark Facebook, anh Bill Microsoft, anh Quảng như trên bài đây...tất cả đều là những người với 2 bàn tay trắng xây dựng cơ đồ. Nhưng thế hệ sau thì có thể khác, nếu cha mẹ cho tiền mà không cho tinh thần, thì nó lại bán nhà máy để mua giò heo và thuốc trị bệnh Gout.

Với thể loại cứ kêu “tiền đâu”, “điều kiện không có” thì khỏi trả lời mắc công. Và đã có hàng vạn bạn trẻ, thầy người ta khởi nghiệp cũng về khóc lóc ép bố mẹ đưa tiền để mở công ty và ba bữa là ném hết xuống sông. Dù ít dù nhiều, đứa nào tự biết tạo vốn ban đầu, thì đứa đó mới làm chủ được.

Một lá thư Phan Thiết...

“Tôi sinh ra và lớn lên ở Hàm Thuận Nam, Bình Thuận. Khi tốt nghiệp lớp 9, gia đình khó khăn quá nên tôi bỏ học, vô Sài Gòn học may. Sau 4 tuần, tôi đi thi tay nghề tại công ty giày dép, tôi đậu, tự đi thuê nhà trọ rồi bắt đầu cuộc sống công nhân. Nhà trọ thì xa mà có hôm phải tan ca lúc 10h đêm. Hàng tháng tôi lãnh lương khoảng khoảng 500,000 đ, trừ tiền nhà và tiền ăn, còn lại tôi sắm vàng gửi về phụ giúp cha mẹ (đầu thập niên 90).

Khi ấy tôi tròn 16 tuổi, công việc bên chiếc máy may cứ thế cuốn tôi vào, những đêm tôi ngủ gà gật bị kim đâm chảy máu. Tôi nhìn các bạn trang lứa mặc áo dài trắng đạp xe trên phố, tôi ước mình cũng được như vậy. Mơ ước lớn nhất lúc đó là sau này tôi được ngồi trong văn phòng máy lạnh, một ước mơ nhỏ bé nhưng thật xa vời.

Sau khi chị gái lập gia đình, anh rể đã giúp đỡ gia đình tôi rất nhiều về vật chất. Vì ham học, tôi kiên quyết về quê tiếp tục học lên lớp 10. Tôi trở lại Sài Gòn để học đại học tại chức, vì không thi đỗ đại học chính quy. Tôi xin việc phục vụ buffet hoặc bán hàng, tiếp thị trên phố ngoài giờ học để tích lũy kinh nghiệm.

Tốt nghiệp, tôi bắt đầu với vị trí “giúp việc” cho các phòng ban, trực điện thoại, photocopy, quét dọn, pha cafe cho khách, mua đồ ăn trưa cho mọi người...ở một

công ty Hàn Quốc. Sau đó công ty mở rộng thêm lĩnh vực may mặc, ông chủ xây dựng một nhà máy lớn ở Củ Chi, trong lúc đang xây dựng, đơn hàng được đưa đi các nhà máy khác gia công. Tôi được

ông giao công việc mới, cân đố i nguyên phụ liệu, cùng theo dõi tiến độ, xử lý, làm việc trực tiế p với các nhà máy cho đế n khi hàng được xuấ t đi, có nhiề u lúc chúng tôi trở về` nhà 4, 5h sáng.

Khi nhà máy hoàn thành, không còn đưa hàng gia công nữa, tôi hã ãng ngày đi xe đưa đón xuố ng Củ Chi phụ trách nhân sự khoảng 1200 công nhân. Cũng tại đó, tôi gặp người yêu đầ u tiên và cũng là chồ ãng tôi sau này.

Ngoài công việc trong công ty, tôi còn để dành tiế n mua đấ t, xây nhà rô i bán lại kiế m lời. Tôi công tác trong ngành may 5 năm nữa thì lấ y chồ ãng. Sau khi sinh em bé, tôi nghỉ việc và tự kinh doanh đồ ãng dùng trẻ sơ sinh của nước ngoài. Lúc đầ u công việc khá thuận lợi, tuy nhiên tỷ giá tiế n Việt và USD cứ thay đổi liên tục. Lúc đó tôi nghĩ mình phải làm một cái gì đó để thu ngoại tệ thay vì phải thanh toán ngoại tệ cho nước khác.

Thế ã là tôi quay về` quê, lúc này bạn bè tôi đã lên SG học và ở lại khá nhiề u, một số` bạn vẫn số ãng ở quê và đã phầ n đầ u có cuộc số ãng khá giả từ cây thanh long. Tôi thấ y Thanh long xuấ t khẩu bằ ãng đường tiểu ngạch qua TQ là chủ yế u. Tôi thấ y mình không nên chọn con đường này, tôi muố n tìm cho mình hướng đi mới.

Rồ i tôi liên lạc với Sở KHCN và được họ cho biế t có 1 nhóm kỹ sư bên ngoài thực hiện đầ tài nước ép Thanh Long trước đó 3 năm, nghiên cứu xong thì không có đơn vị nào ứng dụng nên cấ t trong tủ, cầ n họ giới thiệu cho. Mọi việc được tiế n hành rấ t nhanh, tôi ký hợp đồ ãng thuê đấ t trong KCN, thuê thiế t kế` nhà xưởng, mời đơn vị tư vấ n ngành thực phẩm... Tuy nhiên một vấ n đầ ãng lớn đã xảy ra, nhóm nghiên cứu đã tìm cách thoái thác không chuyên giao kỹ thuật ở phút thứ 89, dù các anh ở Sở cô` gắ ãng thuyế t phục họ. Tôi lại không phải người được đào tạo ngành chế` biế n thực phẩm, không

hình dung được một cái nô i nấ u là gì huồ ng chi cả một dây chuyề n thiế t bị. Mấ y tháng trời, ở Sài Gòn chỗ nào có triển lãm là có mặt tôi, chỗ nào có cung câ p thiế t bị, gầ n xa gì tôi cũng mò tới. Nơi nào cung câ p phụ gia thực phẩm là tôi gọi như bạo động. Song song đó tôi viế t dự án theo mẫu, may nhờ có một người em đã phụ giúp tôi hoàn thiện dự án để xin tài trợ chương trình sản xuấ t thử nghiệm. Ngày tôi ra hội đò ng thuyế t trình dự án, nhà máy đã sắ p hoàn thành phầ n xây dựng cơ bản. Hội đò ng thấ y sự quyế t tâm (và cả liề u lĩnh) của tôi nên đa số đê u bỏ phiế u ủng hộ thông qua. Tôi đạt số điể m rấ t cao và xin được số tiề n kỷ lục cho một dự án tại tỉnh Bình Thuận.

Tôi đi đi lại lại giữa SG – Phan Thiế t như con thoi để hó i thúc tiế n độ, những đêm thức trắ ng để nghiề n ngẫ m quyền tài liệu dày ngàn trang. Sau khi nhà máy hoàn thiện, các thiế t bị được đưa về từ từ, tôi nhìn những thiế t bị đó như nhìn

những cỗ phi thuyề n từ hành tinh nào xuấ t hiện. Rồ i những nhân viên đầ u tiên của tôi có mặt. Một bạn chuyên trách về thực phẩm về hỗ trợ tôi.

Từ đây là chuỗi những thử thách của tôi bắ t đầ u. Tôi vật lộn trong nhà máy, việc rửa sạch, chầ n, tách hạt quay, khuấ y trong nô i...tôi và anh em lao vào nghiên cứu vận hành, vừa làm vừa rút kinh nghiệm, có hôm bị các ô ng hơi nóng phỏng người. Và bao nhiêu nỗi cực khác mà chỉ có người làm sản xuấ t nói ra mới hiểu.

Rồ i vấ n đề về nhân sự cũng làm tôi đau đầ u nhưng nhờ quyế t tâm của mọi người nên từ từ mọi thứ đê u trở nên tồ t đẹp hơn. Thành phẩm có cái mới để 7 ngày đã nhiễm vi sinh căng phồ ng, có cái vỡ tung, cái nổ bôm bớ p...Mấ y tháng trời chúng tôi vật lộn với hàng trăm sự cô , tìm cách khắ c phục, thêm cái này, bớt cái kia, bỏ

cái nọ, thay mới cái nớ... cuối cùng chúng tôi cũng hoàn thiện được công thức, ra được sản phẩm hoàn hảo. Tôi mang sản phẩm đặt lên bàn vị lãnh đạo sở KHCN, tôi thấy trong mắt ông có một sự vui mừng không giấu được. Đứa em đã âm thầm sát cánh bên tôi, tôi thấy niềm vui trong mắt nó lấp lánh. Đến nay dường như công thức chế biến đã 100% thay đổi so với công thức nghiên cứu ban đầu.

Đến lúc đưa sản phẩm ra thị trường, đó là khoảng thời gian có thể nói là vất vả kiệt sức lực, tinh thần, tài chính của tôi và của gia đình. Tôi phải đối mặt với vô vàn khó khăn để duy trì công việc. Có những lúc tôi muốn buông tay, rồi tôi lại bừng tỉnh, không cho phép mình gục ngã. Vì bên cạnh tôi bây giờ có gia đình và những người đã âm thầm ủng hộ. Và hơn hết, sau lưng tôi là hàng ngàn ánh mắt hồn hậu của nông dân trông thanh long ở xứ cát nóng này. Tôi sinh ra ở đây và tôi sẽ phải trả nợ quê hương bằng tất cả sức lực và trí tuệ của mình. Rồi hàng ngàn nhà máy sẽ mọc lên trên đất Việt. Những nhà máy chế biến vải ở Bắc Giang, những nhà máy nước bưởi thanh trà ở Huế, những nhà máy sô-cô-la ở Tây Nguyên, những nhà máy thủy sản ở Tây Nam Bộ... Nếu có lời nhắn nhủ, nếu bạn có chút tài năng và ý chí, bạn hãy khởi nghiệp sản xuất cho quê hương bạn. Cứ gõ đi, cửa sẽ mở.

Tôi chỉ là người con gái bé nhỏ, xuất phát điểm từ một cô công dân dệt may ở quê nghèo, tôi đã làm được một nhà máy lớn và góp phần giúp nông sản quê hương tôi không bị thương lái Trung Quốc ép giá. Tôi đã làm được, thì các bạn ơi, tại sao các bạn lại không?”

Lần đầu đến Seoul

Papa Kim là ba nuôi người Hàn của Tony, cũng bằ ng tuổi ba ruột của Tony nên hai ông rấ t quý nhau. Có lầ n hai ông ngô ì nhậ u, Tony ngô ì rớt rượ u và phiên dịch nên nghe đượ c câu chuyện khá thú vị về con đườ ng phát triển của đấ t nước Hàn Quố c. Papa Kim kể, thập niên 60, Hàn Quố c là một trong nhữ ng nước nghèo đố i nhấ t chầ u Á, suố t ngày chỉ nghĩ đế n miế ng ăn nên họ ăn cả thậ t chó. Năm 1968, người Hàn quyế t địn h thay đố i giáo dục bằ ng cách tham khảo sách giáo khoa của nhiề u nước, đặc biệt là của người Nhật. Họ nghĩ nhữ ng gì người ta đã viế t ra rồ i thì thôi không cầ n viế t lại, ví dụ các môn tự nhiên như Toán, Lí, Hóa, Sinh... Vì người Nhật đã mấ t cả trăm năm cải biên kiế n thức khoa học phương Tây sao cho phù hợp với đặc trưng chầ u Á, bắ t đầ u từ thời Minh Trị Thiên Hoàng với tư tưởng Thoát Á của Fukuzawa. Để rút ngắ n thời gian, Hàn Quố c quyế t địn h lấ y kinh nghiệm của người khác. Hàn Quố c muố n trở thành một nước Nhật mới, một nề n kinh tế phồ n vinh dựa trên tính tự lập, tính kỉ luật và đạo đức của từng cá nhân trong xã hội. Thời đố ở Hàn Quố c không có nhiề u việc làm, thê hệ Papa Kim đã phải đi làm thuê khắ p nơi trên thê giới, gửi tiề n về nước làm đườ ng sá. Người Hàn trở thành số một thê giới về thời gian xây dựng đườ ng cao tồ c. Ở Sài Gòn, xa lộ Đại Hàn là của họ làm, với chấ t lượng tương đươ ng với đườ ng bằ ng, máy bay có thể sử dụng để đáp trong trường hợp khẩn cá p. Hệ thố ng cao tồ c nồ i mọi tỉnh trên khắ p Hàn Quố c là cơ sở đầ u tiên cho quố c gia này cá t cánh. Papa Kim kể, thời ông đi học, cứ vào lớp, cô giáo sẽ kiểm tra cặp học sinh. Nế u phát hiện em nào có đồ dùng học tập không phải của Hàn Quố c sản xuấ t thì em đố sẽ bị phê bình, gửi thư về phụ huynh. Một thê hệ lớn lên trong sự quyế t tâm cao độ, rằ ng sẽ thoát nghèo, sẽ cho

thế giới biết trí tuệ dân tộc Hàn. Lòng dân quyết tâm nên các doanh nghiệp cũng quyết tâm không kém. Họ lùng sục mua các thiết bị, các sản phẩm của Nhật hay của Mỹ về, lục tung nghiên cứu để sản xuất y chang cho bằng được, thậm chí bền hơn, rẻ hơn. Các du học sinh học xong đồng lòng kéo về đất nước dù Hàn Quốc đến bây giờ vẫn trong tình trạng chiến tranh với chế độ đi lính bắt buộc. Nhiều nam thanh niên tốt nghiệp hạng ưu ở các trường lớn nhất thế giới vẫn từ bỏ các vị trí cấp cao đáng mơ ước trong Các tòa nhà ở New York, London để trở về Hàn Quốc, đi lính hai năm rồi đi làm. Tất cả đều bảo nhau, hãy làm thêm, làm thêm. Những công trường rầm rập người từ mờ sáng đến khuya, những cao ốc văn phòng đèn sáng suốt đêm. Dù dưới cái nắng gay gắt ba mươi mấy bốn mươi độ của mùa hè hay âm cả chục độ C trong mùa đông tuyết lạnh, những học sinh sinh viên đã phải ở trần, lăn lê bò trườn, khiêng cây khiêng đá để rèn luyện thể lực. Những buổi sáng cả nước đồng loạt ngủ dậy thật sớm, tập thể dục theo tiếng đài phát thanh, nắm tay mím môi thật chặt với lời thề sẽ đưa đất nước hóa rồng. Thư viện hay phòng thí nghiệm sáng đèn 24/24, các nhà khoa học nghiên cứu và nghiên cứu. Trên tivi lúc đó chỉ có vắn vắn hai chương trình là “dạy làm người” và “dạy làm ăn”: từ cái vắn vắn nhỏ xíu như nụ cười của một nhân viên bán hàng cho đến cách quản lý chi phí của một quán café, cách tạo dựng một nhà máy xí nghiệp. Đúng 20 năm sau, khi Hàn Quốc đăng cai Olympic Seoul, cả thế giới không ai tin vào mắt mình khi thấy “kỳ tích sông Hàn” vĩ đại đến như vậy. Công nghiệp ô tô, xe máy, dệt nhuộm, hóa chất, đóng tàu, điện tử, bánh kẹo...bên Nhật có cái gì thì bên Hàn có cái đó mặc dù dân số chỉ bằng 1/3. Với sự quyết tâm, không có gì là không thể. Cứ như một thông lệ bất thành văn, một quốc gia phát triển kinh tế sẽ đệ trình ra thế giới bằng cách đăng cai Olympic. Sau Olympic Seoul, khi tận mắt thấy kỳ tích của người Hàn, người Trung Quốc cũng quyết tâm Cao độ, toàn dân sản xuất và sản xuất, và Trung

Quốc đã vọt lên thành nền kinh tế lớn thứ hai của thế giới cũng chỉ trong 20 năm, đệ trình bảng Olympic Bắc Kinh 2008. Tony có hỏi Papa Kim, nhưng hàng của Hàn Quốc nếu còn xấu, còn kém... mình bỏ tiền ra thì mình có quyền mua đồ tốt chứ? Papa Kim mới trả lời là, tùy quan điểm thôi, nếu là người theo chủ nghĩa cá nhân vị kỷ thì ý của mày hoàn toàn đúng. Nhưng với ông, với người Hàn, đồ của Hàn Quốc sản xuất ra, dù chất lượng có bằng 50% hàng của nước khác, ông vẫn mua dùng. Vì mua một món đồ Made in Korea thì một công nhân Hàn sẽ có việc làm, một ông chủ Hàn sẽ có thêm tiền, ai giàu cũng đều tốt cả. Từ một xã hội khan hiếm việc làm, tức tốt nghiệp ra trường chỉ biết viết đơn "xin việc", Hàn Quốc bắt đầu khan hiếm lao động và trở thành dân tộc đi "cho việc", giải quyết lao động cho các nước khác. Vì tỉ lệ ông chủ/người dân quá nhiều. Papa Kim nói, trường hợp Philippines, mọi điều kiện kinh tế xã hội tương tự Hàn Quốc nhưng cách giáo dục cốt yếu là có bằng cấp thật đẹp và trình độ ngoại ngữ thật tốt để "xin việc dễ dàng" khiến nước này có 100 triệu dân nhưng tổng tài sản GDP chỉ bằng 1/5 Hàn Quốc thôi. Ông kết luận "tư duy làm chủ doanh nghiệp chính là chìa khóa của sự thịnh vượng châu Á (gồm tiểu vương quốc Ả Rập Thống Nhất, Hàn Quốc, Nhật Bản, Singapore, Trung Quốc, lãnh thổ Đài Loan, đặc khu Hồng Kông,...)" Từ nước chót bảng, Hàn Quốc thành nền kinh tế lớn thứ 12 trên thế giới, dân Hàn Quốc được cả thế giới tôn trọng, hầu hết các nước đều miễn visa cho họ. Rảnh, nhúc nhủc đầu thì thay đồ đi Mỹ. Muốn ăn pizza thì lên máy bay đi Ý, không phỏng vấn phỏng vấn gì. Chuyện kể về Olympic Seoul năm 1988. Khi pháo hoa thả p sáng hai bờ sông Hàn, khi tiếng quốc ca trời dậy, thì trên phố, những người Hàn đang đi lại bỗng đứng ngừng hẳn. Họ ôm chặt lấy nhau dù không quen biết, những bàn tay chai sần đan với nhau, họ cười trong nước mắt. Giờ đây, sau bao gian lao khó nhọc, Hàn Quốc đã bước chân vào nhóm những quốc gia thịnh vượng nhất loài người. Thách thức

mới lại xuất hiện. Bây giờ không phải là Nhật Bản nữa, mà là Hongkong và Singapore, hai Cục hút nam châm về tài chính, thương mại và giải trí. Lúc đó, phim Hongkong tràn ngập thị trường và “hận đời không đố i thù”. Ngay lập tức, người Hàn khuyến khích sinh viên đang học ngành điện ảnh sang du học tự túc tại Mỹ và thực tập tại kinh đô điện ảnh Hollywoods để học kinh nghiệm. Bốn năm sau (năm 1992), khi lứa sinh viên này tốt nghiệp, những bộ phim đầu tay như Cảm Xúc, Hoa Cúc Vàng, Anh em nhà bác sĩ,... với dàn diễn viên trẻng trẻoxinh xắn đã chinh phục được hàng triệu con tim châu Á. Ngành làm phim đã phôi i hợp khéo léo với ngành thời trang, mỹ phẩm và hàng tiêu dùng để xâm nhập vào các thị trường xuất khẩu. Đại sứ quán Hàn Quốc tại các nước có nhiệm vụ dịch thuật ra tiếng địa phương các bộ phim này và tặng không cho các đài truyền hình, tạo ra làn sóng Hanlyu nổi tiếng. Người Nhật, người Trung Quốc điên đảo với các tài tử xứ Hàn, bọn trẻ Đông Nam Á thì chỉ biết khóc lên xỉu xuống khi thấy bóng dáng các “U-pa” (các anh trai) ở sân bay Phim Hongkong bị đá văng ra khỏi thị trường cho thuê băng đĩa. Năm đó, cũng gần ấy người được khuyến khích đi du học (tự túc) về thời trang, mỹ phẩm ở Milan, Paris... để tạo thành ngành công nghiệp làm đẹp của Hàn Quốc, đồng bộ từ các nhà máy sản xuất mỹ phẩm đến các thẩm mỹ viện. Các tập đoàn như xe Kia, Hyundai còn thuê cả ê-kip thiết kế của các hãng xe Đức như Mercedes, BMW làm việc cho họ, với tham vọng xuất khẩu xe sang phương Tây. Muốn bán cho Tây thì bao bì nhãn mác phải có óc thẩm mỹ của Tây, chứ kiểu “tròn tròn xinh xinh” của dân châu Á, người Tây không thích, không bán được. Có năm mẫu xe Hyundai bán chạy nhất ở Bắc Mỹ và châu u. Người Mỹ bắt đầu nhìn người Hàn với ánh mắt khác, ngưỡng mộ, ngạc nhiên và thích thú. Ngoài ra, người Hàn cũng khuyến khích những sinh viên giỏi toán nhất theo học ngành tài chính ở các trường đại học lớn của phương Tây, với tham vọng Seoul sẽ thành trung tâm tài chính quốc tế như London, New York,

Tokyo... Các quỹ đầu tư ra đời, họ tự tìm kiếm các nhà máy mới khởi nghiệp để rót tiền vào, tham gia vào quản trị. Hệ thống bán lẻ như Lotte, Kmart... phải có nghĩa vụ mang hàng hóa Hàn đi khắp nơi. Samsung bắt đầu tuyển dụng những sinh viên giỏi nhất châu Á để cho học bổng thạc sĩ miễn phí với điều kiện tốt nghiệp xong phải mảy năm phục vụ cho họ. Họ gom trí tuệ của cả châu Á để chinh phục thị trường điện thoại thông minh và máy tính bảng, cạnh tranh đối đầu với Apple, đối đầu với cả một tập thể trí tuệ tại thung lũng Silicon, cứ như Airbus của châu Âu cạnh tranh với Boeing vậy.

Papa Kim kể, người Hàn Quốc bây giờ, dù dân thường hay sếp lớn, tất tặn tất mọi thứ họ dùng phải là Made in Korea, dù vào thập niên bảy mươi, sản phẩm vô cùng kém cỏi và xấu xí. Vì nếu người tiêu dùng không ủng hộ sản phẩm nhem nhuốc của thời khởi nghiệp, thì doanh nghiệp còn tồn tại đâu mà có sản phẩm tinh xảo sau này? Người Hàn Quốc trẻ bây giờ được hưởng thành quả lao động của cha anh họ, nhưng họ lại tiếp tục học như điên, làm như điên để giữ vững vị trí dẫn đầu châu Á. Cứ âm thầm học và làm, nhiệm vụ của ai người nấy thực hiện để đạt mức xuất sắc nhất, tuyệt đối không nhìn ngó chỉ trích hay đổ lỗi. Dù bây giờ Internet ở Hàn Quốc nhanh nhất thế giới, ai cũng có điện thoại smartphone, nhưng giới trẻ Hàn Quốc không có nhiều những “rảnh rỗi viên” cứ mảy phút mở coi Facebook một lần, cũng không mảy ai suốt ngày cập nhật đưa quan điểm thế này thế kia về xã hội, hay ý kiến ý cò những cái không phải nhiệm vụ của mình. Tony nhớ lần đi Hàn đầu tiên, mùa thu năm 2005, bà chị ở Việt Nam cẩn thận ghi tên mảy nhãn hiệu mỹ phẩm ưa thích của chị ấy rồi nhờ mua giùm. Ở cửa hàng mỹ phẩm trung tâm Seoul, cô bán hàng mặc bộ váy veston đen, chạy như bay để phục vụ khách. Cô còn tự leo lên kệ lấy hết cái này đến cái khác, đều là mỹ phẩm của Hàn sản xuất, đưa cho Tony xem. Do tiếng Anh

không nói tốt nên cô cứ giải thích mãi bằng tiếng Hàn đến lúc giọng khàn đặc. Đến lúc Tony lấy tay chỉ hộp phấn Lancome, thì cô nhìn Tony, ánh mắt đầy thất vọng và bật khóc. Giọt nước mắt chảy từ trái tim nên thật sự nóng bỏng, khiến Tony nhìn cô áy sững sờ và bối rối. Lẽ nào chỉ là một cô bán hàng bình thường mà có lòng yêu đất nước mãnh liệt thế sao? Tony bèn mua mấy hộp mỹ phẩm của Hàn, dù chẳng biết có tốt không, vì trong lòng thấy kính phục quá. Cô vẫn khóc nức lúc bỏ các hộp mỹ phẩm vào túi nilon, vừa đưa Tony đến quầy tính tiền vừa quệt nước mắt. Lúc bước ra khỏi cửa hàng, ngoái lại, Tony vẫn thấy cô gập đầu cung kính.

Ngoài phố, gió bắt đầu lạnh. Từng tốp học sinh chạy tập thể dục rầm rập trên vỉa hè, những chiếc áo khoác tebal cò quóc gia ở sau lưng. Và Tony biết, trên lưng của mỗi công dân luôn là Tổ quốc.

Nông sản an toàn và trái tim người Việt...

Sau khi nghe lời Tony, nhiều bạn trẻ thôi nẵm rưỡi ở thành phố chờ xin người ta cho việc nữa, đã về quê và mở các nông trại chăn nuôi/trồng trọt. Hiện tại các bạn đã có sản phẩm. Tuy nhiên, vẫn đề đầu ra rất khó khăn. Nhưng như bài toán khó, mình tách ra, giải từng về một, cuối cùng cũng xong các bạn à. Chứ ai cũng nghĩ thôi sao làm được, hoặc có làm thì cũng không giải quyết được cái gốc, và kết quả là không ai làm. Nhiều bạn nói thôi để con cày xới lên luôn chứ thương lái vô vườn trả có 500-1000 đồng/kg, trả giá kiểu “cho vui”, vì họ thừa biết công hái là đã cao hơn giá này rồi.

Các bạn thuộc nhóm tình nguyện CLB con đường đã mua cà chua với giá 5000 đồng/kg, cao gấp 5-10 lần các thương lái, và bán vào sáng chủ nhật hàng tuần. Nhiều người dân Tp HCM và Hà Nội đã cho mượn mặt bằng trong ngày chủ nhật để các bạn hoạt động tình nguyện hỗ trợ nông dân Việt Nam.

Có nhiều lần tăn về việc nông sản này sạch hay không sạch. Tony giới thiệu các bạn khái niệm nông sản sạch và nông sản an toàn. Nếu muốn sạch phải có tiêu chuẩn khắt khe cỡ Global GAP, do tổ chức quốc tế cấp. Từ làm đất, giống, tưới tiêu đều phải hữu cơ, thậm chí sâu hại thậm chí phải bắt bằng tay...nên giá rất cao, không khả thi cho đại trà. Ở thế giới cũng rất ít sp hữu cơ này, 1 kg táo organic ở London bán giá 10 bảng, so với 2 bảng hàng an toàn. Trong ngành phân bón thuốc sâu, có chỉ số PHI, pre-harvest interval, tức chỉ số cách ly trước khi thu hoạch. Ví dụ PHI =7 tức

hôm nay phun, 7 ngày sau thì tòn dư thuốc trong nông sản mới biến mất. Sự biến mất này là do sự đào thải của tự nhiên, cây sống mới đào thải được. Còn ví dụ hôm nay xịt, mai hái, đem về để ở nhà, thì 1 tháng sau vẫn còn dư lượng.

Cà chua, thanh long, khoai lang tím...gần đây rẻ quá, nông dân đến lúc gần chín gần như chẳng phun xịt gì, vì làm như vậy chỉ tăng chi phí mà lại đổ đốn. Nên cà chua của bạn Hùng Cà, bạn đã “bỏ bê” 10 ngày trước khi hái, trong khi mọi thuốc BVTV dùng cho rau củ PHI cao nhất =7, thì coi như an toàn. Vài dòng cho các bạn biết kiến thức này, đừng tranh cãi nữa nhé. Làm, ủng hộ. Còn nếu không, im lặng giùm, đừng bàn ra, đừng suy nghĩ cá nhân kiểu “nông dân chết kệ nó chứ ảnh hưởng gì tao. Tao có lợi gì đâu, có lợi gì đâu...”.

70% dân nước mình là nông dân, tức hơn 60 triệu người, đồng bào của mình cả, dù giọng bắc giọng nam nhưng đều là người Việt. Một nhóm lửa đã được thắp lên, nếu bạn có thể chung tay giữ ngọn lửa ấy, thổi bùng lên “tình yêu nông sản Việt”, thì làm. Còn bạn nếu thờ ơ, thì cứ tiếp tục thờ ơ. Mình quay lưng cũng được, nhưng đừng chỉ trích, phê phán. Nước mình là nước đang phát triển, thì có bao nhiêu cái chưa chuẩn. Dân mình từ lũy tre làng đi ra, thì còn bao nhiêu cái tiêu nông. Mình cần phải xây dựng, giúp đỡ, hỗ trợ, đồng cảm, thương yêu, rồi mọi thứ sẽ tốt đẹp hơn. Người đảng cấp là thấy vết nhọ trên mặt người khác thì chỉ cho họ rửa chứ sao lại quẹt thêm? Bữa nay mình quẹt nó, bữa sau nó quẹt lại rồi cả 2 cùng xấu. Các bạn trẻ đừng bao giờ bước chân vào nhóm GATO và NATO nhé. GATO là ghen ăn tức ở, bệnh Chu Du, xấu lắm. Còn NATO thì còn tệ hơn, NATO là No Action-Talk Only, thành ngữ chỉ má y đưa không làm, chỉ nói...

Hãy chung tay vì một dân tộc Việt thịnh vượng hơn. Người Thái có đất Thái, người Hàn có đất Hàn, người Nhật có đất Nhật, người Việt chúng ta có mảnh đất hình chữ S này. “Thiên thư” đã định sẵn, chúng mình cùng nhau làm cho nó tươi đẹp hơn. Mỗi các bạn văn minh giàu có, là dân tộc mình sẽ giàu có. Học thêm đi nhé. Làm thêm đi nhé. Thoát ra khỏi cuộc đời chật hẹp xe máy phố nhỏ ngõ nhỏ tâm hồn nhỏ của văn hóa chửi bới và chỉ trích. Hãy cháy hết mình, với mọi khả năng có thể của bạn. Xin tặng các bạn những dòng thơ mà Tony rất thích trong chương trình ngữ văn cấp 2.

“Chúng ta không thể ngủ yên trong đời chật Khi buổi thủy triều u vẫy gọi những vầng trăng Mỗi gié lúa đều u muố n thêm nhiê u hạt

Gỗ trăm cây đều u muố n hóa trên trầ m Mỗi chú bé đều u nằ m mợ ngựa sắ t

Mỗi con sông đều u muố n hóa Bạch Đằ ng

Tổ Quố c bao giờ đẹp thế này chẳng?” (Chê Lan Viên)

Tiếng khóc xé đêm...

Chiều nay Tony đi mua cây cảnh ở khu Dĩ An. Lúc chờ người ta giao cây lên xe ba gác chở về, thấy phía sau có dãy nhà trọ nên đi vô coi ngó có gì hay, tình cờ thấy 1 gia đình kia đang ăn cơm chiều.

Thấy trước nhà này có một cây trà đẹp quá nên mới đứng lại coi, 2 vợ chồng thấy có khách đứng ở trước nên mời vô ăn cơm.

Người chồng tên Tuấn, người vợ tên Liên, dân Thái Bình, vào Sài Gòn làm công nhân ở 1 xí nghiệp dệt may. Tony thấy bữa cơm chỉ có 2 miếng đậu hũ nhỏ, 1 cái trứng chiên, và 1 đĩa rau muống luộc, lấy nước làm canh. Anh chồng giục vợ lấy thêm trứng ra chiên, nhà có khách. Tony nói thôi, anh không ăn, chỉ ngồi chơi chút chờ mấy anh bên ngoài cột mấy cái cây lên xe rồi chở về.

Cái ngồi nói chuyện, hỏi thăm, 2 vợ chồng nói tui em vô nam làm công nhân. Là đồng hương, quen nhau rồi cưới, có 1 cháu gái gần 2 tuổi. Lương tháng của anh chồng được 5 triệu còn chị vợ được 4 triệu. Tiền ăn uống sinh hoạt cũng vừa đủ, nên mấy năm nay chả dám về quê. Cái mình hỏi hàng ngày ăn uống là như vậy đó hả, cô vợ nói bữa nay là sang đó anh, vì cuối tuần, cải thiện chút. Chứ bình thường là chỉ có 1 nồi canh rau để chan vô cơm húp cho xong bữa anh à.

Anh chồng than nói tiền sữa cho đứa con 1 tháng hết 2-3 triệu nên 2 vợ chồng phải bóp mồm bóp miệng lại. Giá sữa tăng chóng mặt, cứ ra mua hộp mới là người bán sữa nói tăng 10%. Anh chồng nói con bé nó không có muống ăn dặm, chỉ mê uống sữa thôi. Mà 2 vợ chồng không dám cho uống no, vì tốn tiền. Cô vợ nói cứ nhìn con uống xong ly sữa, còn thòm thèm vì còn đói mà đứt ruột. Tony

thầy máy hộp sữa ngoại trên kệ nên mới hỏi sao mua chi toàn sữa ngoại nhập đắt tiền như vậy, 2 vợ chồng gái đầu gái tai, nói đại tụi em nghe quảng cáo trên tivi, thầy tốt quá nên đầu tư cho con. Đòi tụi em như vậy, chỉ mong đòi tụi nó thông minh giỏi giang mà bớt khổ.

Cô vợ nói bọn em còn đỡ. Chứ nhà bên cạnh, cũng công nhân, cô vợ vừa thất nghiệp, đưa con mới máy tháng thôi anh. Cô vợ bị tắt sữa, nên phải mua sữa bột ở ngoài, tháng nào cũng hết 1/2 lương của anh chồng. Cứ nghe tăng ca ban đêm là bọn nó mừng, vì có thêm vài trăm ngàn nữa. Nói bọn em ngơ i đập máy may cả chục tiếng đồng hồ, ban đêm về nhà nhức mỏi kinh khủng, nghe tiếng con nhà bên khóc lại chạnh lòng, không ngủ được. Anh qua đó mà xem, 2 vợ chồng nó máy tháng nay chỉ ăn cơm với nước tương nước mắm. Nói gì thì nói, để con ra không lẽ không nuôi được. Đêm nào anh chồng cũng xin đi tăng ca hay ra phụ khiêng cây cảnh, còn cô vợ thì ép đưa con ngủ, hết bé đứng thì bé ngơ i, đi đi lại lại hát khàn cả tiếng. Với tất cả nỗ lực của một người mẹ, nhưng đứa bé cứ ngủ chút thì dậy khóc. Chắc vì không đủ no.

Về đọc báo mới thầy những loại sữa bột chính trên thị trường máy năm nay đều tăng giá bán vùn vụt, bất chấp mọi ý kiến ý cò. Khi chúng ta đang đọc những dòng chữ này, những công nhân như anh Tuấn chị Liên không hề biết. Họ đang mài mê cắt chỉ, đập máy may trong các phân xưởng nóng hầm hập. Và hào hứng khi được tăng ca.

Với họ, những gì trên tivi đều là “đài nói”. Nhà nào cũng có máy xay sinh tố, chổi lau nhà đa năng,...“ vì nghe nói hay quá”, dù nhà trọ máy mét vuông chẳng thế nào dùng. Vì họ làm từ sáng sớm đến khuya lơ khuya lấc mới về, ai chỉ mong tắm rửa rồi đuổi chân đuổi tay mà ngủ. Họ không có điều kiện đọc sách báo nên rá

cả tin. Chúng ta đừng trách họ sao mua sữa ngoại làm chi, sang quá thì ráng chịu, đừng có suy nghĩ vậy. Con cái của họ là 1 gia sản lớn. Cứ nghe quảng cáo sữa nào giúp con thông minh là họ mua, với hy vọng rằng thế hệ sau sẽ không còn khổ cực như cha mẹ chúng. Mà nào đâu chỉ có sữa.

Trong khi đó, ở các tập đoàn đa quốc gia, các bạn phòng marketing đều là những bạn giỏi giang, trí tuệ nên lúc nào cũng nghĩ ra những chiêu marketing rất hiệu quả. Rồi các công ty PR quảng cáo thì vô cùng chuyên nghiệp. Thêm vào nữa là các bộ óc xuất chúng chỉ đạo từ công ty mẹ bên kia. Nên các chương trình quảng cáo này, ngay cả Tony vẫn đinh ninh là nó giúp mình thông minh hơn. Sau này đọc sách báo, Tony mới biết là sữa bò thực chất chỉ tốt cho con bò con, sữa dê chỉ tốt cho con dê con. Cực chẳng đã người ta mất sữa mới mua sữa ngoại, và bị chém đẹp. Kinh doanh những mặt hàng cho em bé như sữa, tã bỉm, y tế, giáo dục... là thoải mái. Vì giá nào cũng phải chịu, ít ai vô trường trả giá tiền học phí hay vô bệnh viện trả giá tiền vắc xin. Đi mua sữa, ai có tiền mua sữa ngoại, ai không có mua sữa nội, nhưng lỡ 1 lần mua sữa ngoại rồi là đành phải theo lao, vì thay đổi loại sữa, em bé sẽ dễ bị tiêu chảy. Nên bữa nay lỡ mua hộp sữa hiệu A này giá 500 ngàn, mai nó tăng lên 700 ngàn vẫn cứ phải mua.

Bài viết của Tony chỉ là 1 câu chuyện nhỏ về đạo đức trong kinh doanh, với hy vọng là làm sao nghịch lý giá sữa và thuốc thì cao ngất, trong khi bia rượu thuốc lá giá quá rẻ như vậy, cần phải được xem xét lại. Là người Việt, dù giọng nói vùng miền khác nhau, học hành khác nhau, công việc khác nhau nhưng đều là người Việt cả. Người nước ngoài họ đến kinh doanh, kiếm tiền và ra đi. Chỉ có dân tộc mình là trường tồn mãi mãi. Một dân tộc cao lớn, thông minh phải bắt đầu từ những đứa trẻ khỏe mạnh.

Một bên là các đại gia liên kết nhau, neo giá sữa và thuốc tây cao ngất, lãi thật nhiều. Còn bên kia người tiêu dùng, chặt bóp chi tiêu, liêu xiêu đói rách, miệng mòm méo móm nhăn nheo. Bớt xuống 1 chút. San sẻ 1 chút. Mình chẳng bớt giàu nhưng bao nhiêu người bớt ngặt. Đó cũng là lời nhắn nhủ của Tony đến các bạn người Việt làm ở các tập đoàn đa quốc gia này. Dù các cuộc họp với các sếp bằng tiếng Anh, nhưng bạn mãi mãi sở hữu một trái tim Việt, bạn hãy đấu tranh để không tăng giá nữa. Hãy biết thương đồng bào mình, hãy thương những tiếng trẻ khóc xé đêm...

Chuyện ông Park

Chiều qua ngõ ì nhậu trong quán lẩu của đường Thị Nghè, thầy bàn bên là mấy cậu mặc đồ công sở và ngõ ì tâm sự, chắc mới đi làm về. Bản chất nghe lén của Tony bỗng dưng trỗi dậy, cũng tại mấy cậu nói to quá. Một cậu than thở dạo này công ty tao đủ chuyện hết. Khách hàng nợ dây dưa không trả, rô ì nhiều sự cố nên cả công ty ai cũng mệt mỏi, tao cũng buồn. Thằng bên cạnh chửi nói mày ngu quá, mắ c mớ gì căng thẳng, chuyện công ty là của công ty chứ có phải của mày đâu. Nó mà không trả lương đầ y đủ thì mày mới lo.

Một cậu khác nói tao lớn tuổi nhấ t ở đây, tụi mày phải nghe. Việc thằng H buồn chuyện công ty như vậy là sai. Chuyện của họ để họ giải quyết, nhắ m không ôn là nghỉ. Như ở ngân hàng của tao nè, dù có 10 việc ngày hôm đó, nhưng tao làm 5 việc thôi, để dành 5 việc kia bữa sau làm tiế p. Chứ làm hết rô ì mấy ông thầy làm nhanh quá lại giao việc nữa. Ông sếp trực tiế p tao mắ t mũi như cú vọ, cứ nhìn nhìn coi ai rảnh là giao việc. Nên làm gì tao cũng kéo dài ra thiệt lâu. Làm cho lắ m cũng mấy ông trong hội đờ ng quản trị ngân hàng giàu chứ tao vẫn vậy.

Cậu còn lại gật gù, khuyên thôi mày cứ nộp đơn chỗ khác đi. Gửi nhiều chỗ vào. Cái cậu H mới phân bua, nói tao là nhân viên chúng từ đâu có ra ngoài được. Cái 3 đứa kia chửi ngu tiế p, nói thì mày kiể m lý do gì đó trớ n ra. Giả bộ nói mẹ bệnh phải đưa đi khám bác sĩ. Hay sáng đó mày nói nhưc đầ u tiêu chảy gì đó không lên văn phòng được. Thật thà cha đại, cứ nói đại lý do gì đó rô ì ra ngoài tìm cơ hội tốt hơn. Nhắ m không kiể m chác gì được ở đó thì chuồ n. Cậu H có vẻ xiêu xiêu theo. Rô ì cả bốn cậu đầ u cụng ly dzô dzô.

Sống trên đời này, phải lo trước cho mình, đó là sự khôn ngoan - câu lớn tuổi nhất khuyên bảo cả nhóm.

Tony chợt nhớ lúc còn đi học, vào lúc nghỉ hè, Tony vô một xí nghiệp may mặc của Hàn Quốc ở Bình Dương xin thực tập không lương để quen việc xuất nhập khẩu. Lúc đó nhà máy cũng bị lâm vào khó khăn tài chính, khủng hoảng tài chính 1997 thì phải, tới tháng thứ 3 thầy công ty vẫn không trả được lương. Ông giám đốc người Hàn tên Park có họp và năn nỉ mọi người thông cảm, ráng gánh gồng giùm vì hàng không xuất được, bên Hàn Quốc không cho vay tiền nữa vì thắt chặt tài chính theo đơn thuố c của IMF. Tony thầy xe hơi ông cũng bán, vợ con thì về nước hết, hằng ngày ông đi lên nhà máy bằng xe ôm hoặc xe buýt, Tony lúc đó chưa có xe máy nên đi làm bằng xe buýt, thỉnh thoảng ngồi cùng xe với ông. Bình thường ông cầm theo cái cà mèn (cặp lò ng), vợ ông nấu cơm kiểu Hàn mang theo, giờ vợ con về quê hết nên buổi trưa ông ra trước ăn đĩa cơm bụi có mấy ngàn đồng như công nhân. Nhưng chỉ có vài nhân viên còn trẻ như Tony là thương ông, mấy anh mấy chị lớn chửi quá trời. Nói mắ c mớ gì thông cảm, tội này cũng cần tiền để sống vậy. Ông làm chủ công ty thì phải có tiền chứ, không có tiền thì đừng có qua đây xây nhà máy, đừng có làm ăn. Một buổi sáng nọ, Tony vô công ty và không thầy chị trưởng phòng XNK tên Đài đầu cả, Tony mới gọi điện về nhà hỏi thì chị Đài nói tao nghỉ việc rồi. Tao cầm cái máy fax và mấy giấy tờ quan trọng của công ty về nhà coi như siết nợ, mày nói với ông Park có trả lương tao thì tao mang lên trả.

Ông thương nhân viên người Việt ghê lắ m, nhất là chị Đài, người được ông đào tạo từ lúc mới ngáo ngơ ra trường. Sáng đó ông kêu Tony giúp ông gửi cái công văn này cho một công ty Hồ ng Công. Tony đọc thầy hợp đồng bán thanh lý toàn bộ nhà máy. Ông kêu chị Lan kế toán vô, bảo các bạn mai không cần phải đi làm nữa,

tuần sau lên nhận lương, công ty sẽ không nợ ai một đồng nào, bù cho mỗi người 1 tháng lương để đi tìm việc mới. Ông gục đầu xuống nói xin lỗi, nói làm chủ mà không lo được cho mọi người, rồi nói gì dài lắm, tiếng Anh giọng Hàn cứ xì xồ xì xạo. Cái thôi, Tony lật đật đi làm việc ổng giao.

Khổ là cái máy fax bị chị Đài lấy mất rồi nên không gửi qua Hồng Công được. Mới vô báo lại, ổng chung hứng nói ủa máy fax sao cũng lấy. Ông bảo thôi mà ra ra bưu điện gửi fax cũng được, ổng đưa Tony 200 ngàn. Hòì đó chưa có email, làm gì cũng đánh máy, in ra rồi gửi fax, một trang cả mấy đô, mắc lắm. Tony chạy ra công nói anh bảo vệ cho em mượn xe của anh chút, em ra bưu điện Sóng Thần rồi về ngay. Anh bảo vệ nói đi vậy tiền xăng ai chịu, tao đâu có ngu. Tony chạy lên phòng nhân sự hỏi mấy người mà không ai chịu cho mượn, nên lại vô phòng báo cáo ông Park. Ông giật mình ngờ một lúc thì hiểu ra, lục lọi hết trong túi quần túi áo, đưa Tony thêm đâu khoảng một trăm ngàn, nói đi xe ôm đi cho nhanh. Tony xong việc đem hợp đồng và tiền thừa về trả lại cho ổng. Vô phòng giám đốc không thấy ổng đâu, mới chạy đi tìm. Thấy ổng đứng ngoài góc cây phía sau xưởng hút thuốc, mất đồ hoe...

Hôm bữa Tony tình cờ gặp chị Lan, kế toán cũ. Chị Lan nói ông Park vẫn giữ liên lạc với chị đến bây giờ. Sau khủng hoảng ổng cũng có gầy dựng lại một cái nhà máy mới bên Campuchia. Chị mấy lần rủ qua Việt Nam chơi nhưng ổng nói thôi tao không quay lại nơi đó đâu, nhớ kỷ niệm xưa buồn lắm.

Chị Lan nói ông Park không nhớ tên em, nhưng nói nếu có gặp thì cho tao gửi lời hỏi thăm cậu sinh viên cao cao ố ố m ố ố m, hòì xưa hay đi gửi công văn giấy tờ. Chị nghĩ là ổng nói em đó.

Sau này ra đi làm, sóng gió thương trường, Tony mới hiểu. Mỗi lần nghĩ về ông, nước mắt cứ chảy.

Cách đo lòng người

“Dò sông dò biển dễ dò, nào ai lầy thước để đo lòng người”. Nhưng hãy thử lầy tiề n ra đo, một số lòng người đo được bằ ng tiề n. Nhiề u người có thể giữ mình ở mức vài ba triệu, nhưng lại thay đổi trước vài ba tỉ. Cũng có kẻ trước bao nhiêu tiề n bạc cũng không hề gục ngã, vẫn giữ vững giá trị và bản lĩnh của mình. Tiề n bạc là chủ đề rấ t khó, nên các bạn trẻ cần chuẩn bị một thái độ ứng xử phù hợp để có thể bắ t nó làm nô lệ, làm phương tiện để mình đạt được sứ mạng của cuộc đời. Nế u không, nó sẽ trở thành ông chủ, sai khiế n mình, khiế n mình khổ miế t. Rồ i lúc chề t đi, mới giờ nắ p quan tài thề u thào nói lời cuô i, rằ ng: “Ngày xưa tui biế t tiề n chề t không mang theo được như vậ y thì tui đã khác. Nói xong đóng nắ p quan tài lại rồ i chề t” (trích tác phẩm “Một cái chề t dễ thương”-TnBS xuấ t bản năm sau).

Phầ n 1: Ứng xử với tiề n Tony có một người bạn học chung câ p 1, sau đó chuyển trường. Bằ ng bao nhiêu năm mắ t liên lạc, bạn á y tự tìm đế n. Lúc đó Tony vừa mở công ty. Bạn đế n kể chuyện hai đư a ngày xưa tắ m mưa thề nào, rồ i hoàn cảnh phải nghỉ học đại học ra sao... Tony rấ t quý nên giữ lại, ba ngày đấ i tiệc nhỏ, năm ngày đấ i tiệc lớn. Tony hướng dẫn bạn cách làm sổ sách giấ y tờ, hi vọng là bạn làm thủ quỹ cho công ty. Mình đi bán hàng cả ngày, có một người thân tín trong làng trong xã, quen biế t từ lâu giữ tiề n giùm thì cũng yên tâm. Đi thu tiề n khách hàng, lầ n nào cũng bình thường, vài ba triệu, bạn đem về đầ y đủ. Có lầ n bạn thu 50 triệu, chiề u đó mọi người trong công ty ngồ i đợi mãi. Rồ i bạn về rấ t khuya, bảo là bị rớt má t lúc đổ xăng, thề thồ t khóc lóc um sùm, viế t giấ y cam kế t sẽ trả lại sau năm năm, và tới giờ không liên hệ lại. Tony má t ngủ cả má y đêm cân nhắ c cách giải quyế t, vì biế t

bạn dùng số tiền đó để đổi lấy chiếc xe tay ga bạn hằng ao ước. Cuối cùng Tony quyết định không làm lớn chuyện, vì giá trị của bạn ấy chỉ là 50 triệu. Đúng mức giá ấy, bạn đã bán mình. May mắn là mình chỉ mất 50 triệu chứ sau này làm thủ quỹ mà tiền hàng hóa lên đến mấy tỉ, không biết ra sao. Lúc Tony thành lập các nhóm tình nguyện cho chương trình Áo ấm mùa đông, có nhiều chuyện bây giờ mới kể. Có bạn đến với chương trình với tâm rất sáng, được 1-2 triệu tiền lãi thì nộp vào nhóm ngay, nhưng thấy lãi 20 triệu thì nghĩ khác, vội vã rời nhóm để tự kinh doanh. Tony yêu cầu công khai tài chính là phớt lờ, nói không có thời gian. Có nhóm kiếm được vài ba chục triệu thì đòi: “Cho mỗi bạn một cặp vé về quê ăn tết, vì tiền này là Công sức các bạn”. Có nhóm từ sáng đến tối kiếm được ba triệu thì nhận hết ba triệu để “bôi dưỡng sau một ngày lao động vất vả”, trong khi cam kết ban đầu là chi phí gì cũng tự bỏ ra. Có bạn thì lấy mấy triệu tiền nhận mua nho giùm từ nông dân cho nhóm rồi không chuyên hàng khiến nhóm kia không ngủ được, nửa đêm còn nhả tin: “Dượng đòi giùm nhóm con”. Dù cách hiện tượng này chỉ là cá biệt trong 400 tình nguyện viên vô cùng dễ thương và tử tế đợt rồi, nhưng thế mới thấy, đừng tới tiền bạc, kẻ kém bản lĩnh sẽ thay đổi. Dù hôm trước nghe chuyện, người này sẽ phê bình người kia, nhưng đến khi có chút tiền trong tay, chính mình lại hành xử khác. Có bạn mượn tiền của Tony xong để khởi nghiệp, dù chỉ vài ba chục triệu, Tony gọi lại thì không nghe máy, nhả tin không trả lời, một đi không trở lại như dũng sĩ Kinh Kha qua sông Dịch Thủy. Cho mượn thì biết trước là đã mất, nên Tony chuẩn bị tinh thần, không bị sốc gì cả. Và may mà mình cũng giàu có quá, năm rơm cú tưới nước là “mọc lên như nấm” bán được hơn tiền, chứ làm ăn khó thì cũng đã lao tới nhà chúng nó, sẽ “you will know my hand” (* Dịch vui câu “Mày sẽ biết tay tao”) ngay. Như câu kết luận “human nature is changeable” (bản tính con người có thể đổi thay) trong cuốn sách How money changes the way we think and

behave (Tiền bạc thay đổi cách nghĩ và cách cư xử của chúng ta như thế nào), việc mất quan hệ với những cá nhân ấy không để lại chút nuối tiếc nào. Có thể các bạn ấy đã không nhận ra rằng mình đã thay đổi. Khi lòng tham nổi dậy, lí trí và tình cảm sẽ bị che mất, hôm trước thì “thương dựng Tony vô cùng”, nhưng hôm nay thì “tiền ơi tiền, cháu yêu tiền lắm”. Hôm trước nhắn tin “con là của dựng” nhưng sau đó thì nhắn lại là “mà tiền là của con”. Khi lòng tham nổi lên, họ sẽ nghĩ chỉ họ đúng còn người khác sai hết. Tính tham lam sẽ khiến chúng ta bỗng dưng có gương mặt xô lệch, ánh mắt đảo tròng liên tục, nhìn gian gian. Cái lạ là càng nghĩ về tiền, thì lại càng kiêu không ra. Các bạn khó kiêu tiền là do khôn quá, thử một lần bớt khôn mà nghĩ cho người khác xem sao. Nhiều người nói “nếu tôi trúng số độc đắc, tôi sẽ mua cái này cái kia cho người nghèo..” nhưng thực tế tới lúc đó mới biết được. Phần lớn lúc trúng xong sẽ suy nghĩ “nó nghèo kẹ nó, tiền này của mình” nên sẽ dùng mua nhà, đổi xe, đi du lịch,... những cái lợi cho bản thân mình thôi. Có người nói, nếu tôi thành tỉ phú, tôi sẽ vẫn là tôi... thì chỉ khi nào giàu có mới biết được có đúng hay không. Vì nhận thức, suy nghĩ và hành động **CÓ THỂ SẼ THAY ĐỔI** khi có tiền trong tay. Nhiều bạn trẻ cho ăn xin có vài đồng, nhưng sau đó thì đi theo quan sát, thấy họ giả vờ để được thương hại, nên tức tối, day dứt khôn nguôi, rồi từ đó thấy hành khất thật giả gì cũng lạnh lùng. Các bạn không sai, cho hay không là quyền của bạn. Nhưng nếu nhìn đời bằng con mắt đó, lòng nhân ái sẽ từ từ mất đi. Đã chuyển quyền sở hữu rồi, người ta làm gì mặc người ta. Nếu không có lòng hào sảng, đừng làm bất cứ cái gì có nghĩa “cho đi” vì trong lòng sẽ khó chịu, vì các bạn “cho” mà không quên. Và với tiền, chúng ta hứa là phải làm, đừng tiếc, vì lời hứa có giá trị hơn tiền nhiều lắm. Tony có một chị bạn thân, chị có căn nhà ông bà để lại nhưng bị mất hết giấy tờ, giờ muốn có sổ hồng để bán phải truy lục rất khó, chông chéo mấy chục người thừa kế ở nước ngoài phải từ chối tài sản thông

qua hợp pháp hóa lãnh sự nên chị nghĩ chắc không bao giờ được. Chị thuê một ông luật sư, nói anh giúp em, em mà có căn nhà này coi như món tiền trên trời rơi xuống, em sẽ chia cho anh 1/3. Ông luật sư làm hai năm mới xong giấy tờ. Có sổ hồng trong tay, có người trả giá căn nhà 300 tỉ nên chị thấy tiếc. Gặp Tony, chị kể ớ i cái này dễ ợt, chị tự làm cũng được, hồ i đó chị ngu quá nên mới nhờ luật sư, trường hợp này dễ mà ông luật sư không nói, coi như là lừa chị. Chị chỉ đồng ý cho 100 triệu thôi. Ông luật sư này đâm đơn, thách kiện vì văn tự rõ ràng. Chị gằn như hóa điên, làm nhảm cả ngày, dù được 200 tỉ trong tay nhưng chị chẳng quan tâm vì mãi nghĩ đến việc đã mất 100 tỉ. “Đồng tiền đi liền khúc ruột”, cứ chiều chiều, chị kêu tài xế đánh xe Audi A8 chở chị ra bờ sông Phú Mỹ Hưng, leo lên cầu Ánh Sao, vừa ngó i ăn hột mắ c-ca vừa xoắn tóc khóc đến sưng mắ t. Khi hoàng hôn buông tím ngắt trên dòng sông Nhà Bè chia đôi Đồng Nai Gia Định, khi bìm bịp lẻ bạn kêu khắ c khoải đến nao lòng, thì chị mới trở về biệt thự 20 tỉ, trả thù ông luật sư. Chị rửa hình ông ấy ra, soi trên ngọn đèn, lắ y kim chọt. Tô i chị lắ y kim chọt miệng thì sáng mai ông luật sư sưng miệng, mồm vêu lên, cãi không được. Tô i chị chọt bụng thì ông luật sư đau bụng, chị chọt chân thì ông ấy bị đau chân, có bữa không biế t chị chọt chỗ nào mà ông luật sư chỉ còn mạnh toán hóa, mắ y môn như sinh lí thì ông luật sư ngày càng yếu. Gặp Tony, ông luật sư khóc nắ c, ông nói ông muố n được trở lại như ngày xưa, được yếu toán hóa và mạnh sinh lí.

Chuyện ở Mumbai

Rất nhiều tình nguyện viên sau 2 tuần bán hàng nông sản Việt gây quỹ “Ánh mắt học trò là áo ấm mùa đông” đã gửi thư về Tony. Có thư viết lúc 2h sáng. Làm công tác xã hội nó vậy đó, các bạn sẽ mất ngủ, sẽ trăn trở một vài đêm, nhưng chính là lúc nào hãy lên những nếp nhăn, giúp bạn có được óc già dặn.

Nhiều bạn nói tụi con sinh ra ở thành phố, lớn lên trong nhung lụa, mọi thứ cha mẹ chu cấp, học hành thì thầy cô chỉ từng bài toán, làm giúp từng bài văn...nên khi lên vùng cao, thầy các em bé hồn nhiên giữa núi rừng, tụi con bật khóc. Về lại thành phố, thầy yêu cha mẹ, yêu mọi người, yêu cuộc đời hơn. Tụi con không còn sùng cô, không tranh giành từng mét đường với những người tham gia giao thông khác nữa. Hay khi họ mắng chửi mình, thay vì đáp trả lại, tụi con chỉ bỏ đi, vì thầy họ tội nghiệp, họ còn quá sân si với cuộc đời này. Vì họ chưa biết cho đi...

Đúng vậy. Các bạn đã nhìn sự việc ở một góc nhìn khác, rất văn minh, rất nhân văn, rất đấng cấp. Nên từ thiện cho người khác, thật ra cuối cùng chính là từ thiện cho chính bản thân mình. Hồ i đó dựng đi Ấn Độ học một lớp đào tạo doanh nhân, toàn người giàu học, trừ dựng, vì dựng đẹp trai quá, nên được đặc cách. Có một ông thầy ổng dạy như vậy nè. Một tỷ phú khôn ngoan là một tỷ phú giúp bao nhiêu người làm triệu phú. Vì sao, vì trước hết là cho ông ấy. Giả sử ông ấy ở trong 1 cái lâu đài, lâu đài của ông ấy nằm giữa những biệt thự, người ta sẽ bảo vệ ông ấy. Còn nếu lâu đài của ông ấy nằm giữa một khu toàn nhà tranh vách lá, nó mà phát hỏa thì lâu đài của ông cũng tiêu luôn. Có bữa cả lớp đi thực tập, ông thầy chỉ vào tòa lâu đài mấy triệu đô trong một khu ổ chuột,

ông nói họ đại quá. Phải giàu đề`u, kéo người ta lên thì cái giàu của mình mới vững chắ`c. Luật doanh nghiệp Á`n Độ quy định mỗi doanh nghiệp đạt doanh số` nào đó sẽ bắt buộc trích ít nhấ`t 2% lợi nhuận cho công tác xã hội (CSR là Corporate Social Responsibility).

Thực tế, ở Á`n Độ, có những ông chủ giàu có và nhân viên cũng xúng xính ngon lành, gắ`n bó lâu dài, công ty phát triển vượt bậc. Nhưng cũng có những ông chủ giàu sụ, béo tồ`t, da trắ`ng hờ`ng nhưng người làm thì lương chỉ vài ba đờ`ng, ó`m tong ó`m teo, miệng mồm méo mó, gửi đơn xin nghỉ việc suồ`t. Má`y ông chủ này lúc nào cũng than thở "tìm không ra được nhân viên tồ`t, tụi nó nhảy cóc suồ`t, cứ má`y tháng lại thay người...". Thì trách mình chứ sao trách tụi nó. Cứ đào tạo thật tồ`t, lương 1-2 ngàn đờ, giao việc cho tụi nó làm từ sáng đề`n tồ`i...thử có đứ`a nào bỏ việc không. Vậ`n đề` là mình sẵn sàng cho nó 1-2000 đờ nếu nó làm cho mình 10,000 đờ. Nhưng nhiề`u người miệng mồm nói hay lắ`m, nhưng đứ`ng đề`n chuyện này là hẻm chịu, vì không có tính hào sắ`ng. Anh bạn của đứ`ng, có một nhà máy quầ`n áo rắ`t lớn thừa hưởng từ gia đình, khi nghe Tony kể về` chuyện cô Lành bán vé số` ở Long An đứ`a xắ`p vé số` trúng 6.6 tỷ cho anh kia, rồ`i anh kia tặng lại 1 tờ 1 tỷ rườ`i, anh nói "anh không đứ`ng vậy, nếu cồ` đứ`a anh xắ`p vé số` đó, anh chỉ tặng vài triệu. Vì anh tiế`c". Anh tiế`c tiề`n thì người ta tiế`c công tiế`c sức, sẽ không thể cồ`ng hiế`n 100% năng lực cho công ty anh đứ`ng.

Nên sự hào sắ`ng là phải có, phải có nếu muố`n thành đứ`ng, các bạn trẻ tin lời Tony đi. Mà sự hào sắ`ng chỉ có khi mình phải biế`t cho đi, biế`t làm từ thiện, đứ`ng đờ`i giàu có mới làm. Vì giàu là bao nhiêu? Bao nhiêu mới là giàu? Tony có 2 người bạn mà kính phục nhấ`t, một là bạn N, bạn cắ`p 2. Bạn này cứ rắ`nh là đi hiế`n máu. Người thứ 2 là bạn P, bạn ĐH. Bạn này từ lúc ra trường, lương có 4 triệu

nhưng đã trích 10% tức 400 ngàn đồng gửi các em mồ côi, bây giờ lương gáp má y lần, cổ vẫn trích 10%. Nhưng cũng có những người bạn đi xe hơi, thu nhập một năm vài tỷ đồng, nhưng mỗi lần nói từ thiện là lơ đi. Vì họ không có sự hào sảng.

Dượng chợt nhớ lời ông thầy Ân Độ dạy. Ai cũng muốn lộc thật nhiều, tiền thật nhiều, cố lấy vào và cố giữ. Cuối cùng lại mất hết. Vì phúc như thân thuyền, lộc là thứ chắt lên thuyền. Phúc mỏng mà lộc nhiều, thuyền nhanh đấm. Cho bớt đi nhé, còn ít, cũng hơi tiếc, nhưng mà còn...

Các bạn trẻ hãy đọc, dù chỉ 1 lần...

1. Ở công ty anh bạn thân của Tony có 2 thế hệ nhân viên. Một là do người quen gửi vô, toàn đoạt giải nhất giải nhì giải ba toàn quốc dù tốt nghiệp ĐH cả. Anh đào tạo xong, đủ năng lực ở lại làm việc. Hai là thế hệ mới, tức các bạn trẻ tự search thông tin tuyển dụng anh đăng trên mạng, đến kiểm tra IQ, tiếng Anh, năng lực ngôn ngữ, đạt yêu cầu và vào làm. Anh thấy năng suất lao động của thế hệ 2 cao hơn hẳn. Các bạn này đến rất sớm, về rất muộn. Làm mọi thứ không từ việc gì, cái gì cũng cứ vun vút, nhoay nhoáy, ai cũng thích cũng mê. Và 100% đều đã đi làm thêm trong thời sinh viên, nên giỏi giang bản lĩnh, không phải “nhờ người thân trợ giúp” khi ra đời.

Dù vẫn hoàn thành công việc, nhưng nhóm “gửi gắm” không có tinh thần tự giác, có giám sát mới làm, sắp đi công tác thì nhóm này lập tức đi trễ, về sớm, thậm chí “tranh thủ” lý do hỏng xe, kẹt đường, nhức đầu... để trốn ở nhà, hoặc ngồi ở văn phòng chứ chat chit facebook là chủ yếu, dù công ty có thưởng trên thành tích làm việc. Nhóm này do gia đình bao bọc từ nhỏ, vô làm lương bao nhiêu cũng được, có thưởng thì tốt không thưởng chẳng sao, ai kêu làm mới làm không thì ngồi đó. Kêu ghi “to-do list”, họ sẽ rặn mấy tiếng mới có được vài dòng kiểu “gọi điện thoại cho vài người, email cho vài người rồi hết”. Thói quen cha mẹ làm mọi thứ nên tay chân, não bộ đều không động đậy, laptop cũng không không biết phải lau chùi. Anh nói, đây là lần cuối cùng anh nhận đám này vô, mặc kệ bà con ai nói gì thì nói, mình không có nghĩa vụ làm từ thiện với đám bất tài này nữa. Nhìn tụi nó ẻo oải lừ đừ ngáp miết chỉ muốn phóng phi tiêu vô mặt. Khi phỏng vấn, thấy đứa nào không biết làm việc nhà từ nhỏ thì trường chuyên lớp chọn, thi ĐH 30

điểm đi nữa cũng tuyệt đớ i không nhận. Vì cha mẹ giành làm hết việc nhà thì sẽ tiếp tục ban bố tình thương, tháng nào cũng gửi tiền chu cấp, làm mất động lực sống hay đam mê của tụi nó. Đi làm cho có gọi là, có chỗ “sáng vác ô đi tới vác về”, công ty không phát triển được với nhân viên kiểu vậy. Nhà cửa xe cộ cha mẹ để lại hoặc mua cho, ngành học cha mẹ chọn, cuộc đời cứ như tằm gửi tằm leo, toàn người khác quyết định hộ. Mà có những ông cha bà mẹ ông anh kỳ cục, cứ can thiệp vào cuộc đời con em mình như thời chiế m hữu nô lệ. “Mày cứ ngồ i vào bàn học cho tao, tới giờ ăn tao kêu xuố ng. Mày học toán lý hóa thi Bách Khoa cho tao. Thi Y được cho tao. Thi Kinh Tế cho tao. Mày chỉ đi học cho tao, tao nuôi, không cần đi làm thêm”. Cứ toàn “cho tao”, sự ích kỷ dưới tên gọi “tình thương” đã làm mất khả năng ra quyết định/tôn tại của một cá thể sống khác, biến những đờa trẻ bình thường thành tàn tật cả tay chân lẫn trí óc vì cái gì cũng giành làm, giành nghĩ hộ.

Công ty anh tổ chức học tiế ng Anh, training, chơi thể dục, thể thao...nhưng chỉ có nhóm thể hệ mới tham gia, nhóm cũ thì “ép tôi học tiế ng Anh đi, tôi sẽ học cho. Ép tôi đi tập thể thao đi, tôi sẽ tập cho. Không thì thôi, đừng hòng đây có mặt nhé”. Họ nói, ngày xưa đi học vì bị ép, “tại ổng, tại bà” bắt học. Đế n trường vì bị điểm danh, bị thầy cô bắt học chứ không phải vì ham kiế n thức. Mục đích là có cái bắ ng. Đọc sách chỉ vì có đề thi trong đó, chứ sách không liên quan đế n thi cử thì đọc chi? Nên đi làm, sếp ép thì làm không thì thôi. Tính tự giác hoàn toàn không có. Làm sếp ở công ty có thể loại nhân viên này mệt lắ m, hao hơi tổn tiế ng, la hét rằ m trời tụi nó mới làm.

Lên chức, nâng lương họ cũng ham nhưng không được cũng chả sao. Cho nghỉ việc thì cũng chả buồ n phiề n, lại quay về với cha mẹ, “qua nửa đời phiêu bạt, em lại về úp mặt vào ô tô”. Ông cha bà mẹ lại điện thoại khắ p các người quen, dáo dác chạy đi xin xỏ người

khác, lạy ông đi qua lạy bà đi lại, xin bố thí cho con tôi 1 công việc, tôi già như thế này vẫn phải đi xin việc cho con cho cháu, có khổ thân già tôi không? Nói xong thì òa khóc. Thì trách ai bây giờ?

Mai An Tiêm từng nói 1 câu vô cùng hay là “của biếu là của lo, của cho là của nợ”. Cái gì người khác cho mình sẽ mãi mãi là “của nợ”. Nên TỰ MÌNH làm hết mọi việc, 18 tuổi trở lên mình phải quyết định cuộc đời mình. Gương Mai An Tiêm còn đó. Bị đẩy ra hoang đảo vẫn sống tốt, sống giàu có huống hồ mình vẫn ở trong thành phố, trong đất liền.

2. Giải pháp căn cơ để giải quyết thất nghiệp của một xã hội

Tony đi dạy cho một lớp CEO khởi nghiệp, điểm chung là đều dưới 30 tuổi và có tính TỰ LẬP từ nhỏ. Như vậy, GỐC của giải quyết vấn đề thất nghiệp/khởi nghiệp chính là tạo sự TỰ LẬP cho các bạn trẻ.

Tony cũng đề ý, 100% các bạn tự biết giặt giũ nấu ăn, tự biết lau nhà lau cửa, tự biết sửa xe đạp xe máy và đồ điện trong nhà, khâu thùa may vá, biết làm thêm trong thời gian đi học...dù học chuyên ngành hẹp cách mấy, vẫn tự xin được việc, hoặc tự mở cái gì đó khởi nghiệp. Học dù ở cao đẳng sư phạm miền núi nào đó, dạy giỏi thì các trường dân lập ở Tp HCM vẫn nhận vô làm. Tony có cô bạn tốt nghiệp ngành quản lý thư viện ĐH văn hóa, cô nói lớp cô phần lớn thất nghiệp, trừ những người đi làm thêm trong thời sinh viên. Họ làm quản lý nhà sách, công ty xuất bản, hoặc mở riêng cái gì đó mà không cần đúng chuyên ngành. Có bạn học chuyên ngành còn hẹp hơn, ví dụ bảo tàng học, nhưng trong thời gian đi học rèn giữa Anh Văn, làm các đề tài nghiên cứu khoa học, tham gia các câu lạc bộ đoàn thể này nọ, tham dự các cuộc thi...thì họ vẫn có thể được giữ lại trường, hoặc xin học bổng đi nghiên cứu tiếp, hoặc sẽ có chỗ nhận

vô làm, dù ngành khác. Bạn nào cầ`m bắ`ng giỏi mà không có việc thì chỉ có cái bắ`ng là giỏi, còn người là DỐ, kém cỏi, học vì điểm số chứ không thực lực. Thực lực là phải kiế`m được việc, được tiề`n, dù học piano hay đàn tranh, học vẽ hay học múa, học bắ`t cứ ngành gì....

1. Với các bạn trẻ đã tồ`t nghiệp mà đang thắ`t nghiệp: Mình phải gạt phăng mọi sự chu cắ`p của gia đình. Bắ`t tài mới lắ`y tiề`n của cha mẹ, mới nhờ cha mẹ bà con quen biế`t xin việc cho mình. Mình từ chố`i hế`t, tự mình kiế`m ăn. Lao động chân tay cũng được, có sao, miễn là có tiề`n. Trí óc mình có, từ từ sẽ đi lên.

2. Học sinh vừa tồ`t nghiệp trung học: Nế`u mình thích học ngành gì, mình kiên quyế`t bảo vệ và chọn. Nhóm tự lập từ nhỏ đầ`u biế`t mình thích cái gì, làm tồ`t cái gì. Còn không biế`t thích cái gì thì ĐÓ LÀ NHÓM NGÁO NGO, học chục cái bắ`ng cũng thắ`t nghiệp. Mình PHẢI vay mượn để học tập từ cha mẹ người khác

...chứ không nhận “viện trợ không hoàn lại” nữa. Muố`n người khác có lòng tin để đầ`u tư cho mình, thì mình phải tự tin mình trước. Người tự lập thì sẽ tự tin, tự chủ, tự trọng.

Phải xây dựng ý thức tự trọng đầ`u tiên của mình, bắ`ng cách “say NO” với tiề`n của người khác. Tuyệt đố`i KHÔNG là KHÔNG. Tiề`n cha tiề`n mẹ là từ sự lao động của họ, không phải của mình. Chưa có tỷ phú nào đi lên từ việc trúng số`. Chúng ta chưa ai ở nhà do ông tồ` ông tiên để lại. Lịch sử hàng ngàn năm tây tàu gì cũng vậy, những dinh thự vĩ đại ngày xưa bây giờ đầ`u là viện bảo tàng, dù “đại gia” thời đó đầ`u hờ`i môn để dành cho con cháu, từ lâu đài Windsor bên Anh, dinh Hòa Thân ở Trung Quố`c đế`n cung điện mùa hè ở Nga... Cứ đời này đời khác, tự dung con cháu không giữ được nữa. Mình cứ mua cho nó 1 miề`ng đấ`t, 1 cái nhà, một đố`ng vàng...thì

nó sẽ bán vàng để ăn, hết rồi cắt đất bán lần lần, rồi tới bán nhà, rồi rơi vào nghèo khổ rách rưới. Nhưng thế hệ sau đó nữa, thì lại bật dậy được vì ĐƯỢC sống trong nghèo khó.

Cho nên nghèo khó là một cơ hội tuyệt vời. Giàu có là một thách thức để một đứa trẻ thành công. Phải tận dụng cơ hội khó khăn của mình, và vượt sướng, buông bỏ hết những tham nhung để lăn lê trong cát bụi, để mình có tương lai. Nếu mình lỡ sinh ra trong nhà giàu rồi, gạt hết, tự mình xoay sở, tự mình sinh sống. Ở Tp HCM thì xin cha mẹ đi học ở tỉnh khác, thành phố khác, trừ trường chỉ có ở Tp mới có thì đành chịu, chứ học nông nghiệp hãy về Cần Thơ, học Vật Lý Sinh Học hay Toán thì lên Đà Lạt, học thủy sản ra Nha Trang, học hàng hải ra Hải Phòng, học âm nhạc ra Huế...Thoát ly ra khỏi vỏ bọc của gia đình, để được tự sống. Phải có những buổi sáng thức dậy suy nghĩ hôm nay phải làm sao để có cơm ăn khi cái ví không còn 1 xu, tối nay phải ngủ ở đâu khi tiền nhà chưa đóng, phải xin đi làm thêm ở đâu để có cái đi chơi, để dành...Chính suy nghĩ như vậy sẽ giúp vỏ não mình hẳn lên những nếp gấp của sự trưởng thành, của sự tự tin. Chưa có ai nắm ra đường chết đói cả, bạn nên nhớ điếu đó. Khi cùng đường, người ta tự nghĩ phải đi ăn cơm từ thiện, vô chùa ăn, ghé bạn mượn tiền, hay xyz...nào đó để tồn tại.

3. Cha mẹ của mọi đứa trẻ phải thương chúng nó bằng phương pháp giáo dục khác. Đến tuổi biết ăn là tự xúc cơm, tự giặt giũ lau nhà, tự học, tự chơi. Ép chúng nó buổi sáng phải thức dậy sớm, lau nhà lau cửa sạch sẽ, dọn dẹp mừng mền chiếu gối, nấu nước nấu mì cho chính nó ăn, không nhìn đói kệ mày. Cuối tuần bắt nó phải quét văng nhện, lau chùi tivi tủ lạnh, chăm sóc cây cảnh thú nuôi, quét sơn, sửa nhà, tham gia các hoạt động ngoài xã hội, tuyệt đối không cho nó ôm laptop hay ipad iphone khi chưa làm xong việc nhà. Nếu trường có tổ chức đi xe buýt đưa đón thì cho chúng nó tự đi với bạn bè, không nên đưa đón, kẹt đường kẹt sá trước công

trường. Không xin xỏ việc làm cho chúng nó. Không ép chúng nó học ngành mình yêu thích, mình thích thì mình học đi.

4. Cha mẹ LỖ GIÀU CÓ thì hãy cho con cháu mình một môi trường giáo dục tiên tiến đến năm 18 tuổi và hết. Học vì đam mê chứ không phải vì bằng cấp, học nghề cũng được chứ không nhất thiết học chữ. Không ép chúng nó học thêm nếu chúng không thích học, chỉ có những đứa ham mê chữ nghĩa mới cho chúng nó vay tiền học đại học, bắt ra trường trả lại. Tiền tích góp một đời, hai vợ chồng già xài cho sướng cuộc đời đi. Đi du lịch chỗ này chỗ kia, hoặc đem đi từ thiện để tạo phúc/may mắn cho con cho cháu. Tương lai của tụi nó hãy để tụi nó quyết định, đừng có đu theo hỏi miết. Nó mà về úp mặt vào ô tô, dựa dẫm là mình quánh, mình đuổi đi.

Cứ “cho” riết thì một cục cưng biế n thành một cục nợ cho gia đình, một cục...tác của xã hội.

“Qua nửa đời phiêu bạt, em lại về úp mặt vào ô tô. Oi con ô tô, con ô tô...”

Trên Đường Băng

Tony dẫn theo 1 con dượng để học hỏi. Bạn hỏi Lim, bạn là một người vừa đi làm, với thu nhập hiện nay là 6 triệu đồng, tức 300 USD, ở Sài Gòn, bạn muốn cất cánh thì phải làm sao?

Lim ngò'i vạch ra một lộ trình, nói đây là nội dung Lim được học ở một khóa Entrepreneurship. Tony thấy khá hay nên ráng nhớ lại, diễn theo ngôn ngữ của mình, mời các bạn theo dõi.

“Hãy ngò'i xuông, tự vẽ ra một cuộc sống cá nhân thông minh nhất. Giả sử thu nhập hàng tháng của bạn là 6 triệu đồng, hãy chia làm 6 phần

1. Ở: nếu ở trọ, hãy tìm nhà trọ ở xa nhất mà có thể kết nối với chỗ làm bằng phương tiện công cộng. Ví dụ ở tp HCM, nên ở Suối Tiên/An Sương chẳng hạn, có hàng chục chuyến xe buýt vô chợ Bến Thành (sau này theo Metro số 1,2). Lúc ngò'i trên xe buýt cũng là lúc quan sát xã hội từ trên cao, người đi xe máy xe hơi đều thấp hơn bạn. Không nên vật lộn với việc tự lái xe. 30 phút lái xe là 30 phút

bạn lãng phí cho sự căng thẳng, nguy cơ tai nạn, hít khói bụi làm giảm tuổi thọ. Đi bộ từ trạm xe buýt đến nơi cần đến giúp tim bạn khỏe mạnh. Nếu đi xe buýt mất 1h30 và tự lái xe mất 30 phút, hãy chọn đi xe buýt. Đám đông chỉ đi xe cá nhân, mình ngược lại với đám đông, đã sao? Tại sao bạn muốn nhảy vô 5% người giàu có mà không từ bỏ được tư duy của 95% còn lại? Có việc nhỏ vậy mà bạn không dám thoát ra, thì việc lớn làm gì được? Sự sáng tạo mới đem

lại cho bạn của cái và sự thú vị. Mà sự sáng tạo chỉ có khi đã ứ ớc thành thói. Sẵn sàng bỏ 2-3h mỗi ngày từ trên cao để quan sát, nghĩ lớn, ước mơ lớn. Không ai đánh thuê ước mơ. Đừng tư duy “1 vợ 2 con 3 tầng 4 bánh” cho nhỏ hẹp cuộc đời. Tại sao không thể sở hữu các tòa cao ốc, các chung cư, các trung tâm thương mại, các nhà máy xí nghiệp, máy bay, du thuyền? Không cần chia sẻ điều này với ai, má c công họ nói mình khùng. Vì con cò không hiểu được đại bàng suy nghĩ gì đâu. Lim kê, lúc ảnh làm phụ bếp, đang rửa thớt thì buộc miệng nói sau này mở chuỗi nhà hàng 30 cái toàn Đông Nam Á, ông bếp trưởng chửi big illusion, đòi tạt sốt cà chua vô mặt. Giờ Lim có 100 cái nhà hàng còn ông đã ứ bếp kia tới gặp Lim nộp đơn xin việc.

2. Ăn: Hãy dậy thật sớm, nấu cơm, xôi, mì. Nấu thêm để mang theo ăn trưa hoặc ăn ổ bánh mì, đĩa cơm bình dân nơi gần nhà t. Mình nên ăn chay rau củ quả ở mức hấp/luộc, sẽ không có gì cả đâu nếu vài ngày trong tuần bạn không ăn thịt. Người ăn chay vẫn thông minh đẹp đẽ như thường. 90% kỹ sư IT người Á n Độ ở Silicon Valley ăn chay. Mình ăn chay không phải vì tôn giáo mà vì sức khỏe. Thỉnh thoảng vẫn cứ quất thịt cá...nhưng nếu nấu cho 1 mình mình ăn, đừng tốn thời gian. Cứ cá chiên/trứng luộc, rau củ quả hấp, trái cây là đủ. Không tốn thời gian cho việc ăn.

3. Chơi: Nên mời bạn bè 2 lần một tháng, ăn đơn giản thôi. Nhóm 4 người, mỗi đứa 2 lần, 1 tháng mình có 8 lần gặp gỡ. Hãy chọn những người hiểu biết, thu nhập cao hơn mình, đang làm công ty lớn, đang khởi nghiệp,...để nghe họ nói chuyện đời. Cá mập thì quây quần dưới đáy sâu. Cá lòng tong thì nhao nhao trên mặt nước, cạnh tranh khốc liệt việc đớp bọt. Khoe quần áo, bàn chuyện ca sĩ này diễn viên kia, bình luận tò mò Tony buổi sáng là ai, viết thế này đúng viết thế kia sai...chỉ có ở đám lòng tong. Đám cá lớn sống im lặng.

4. Học: Phải dành 10 USD=200 ngàn tiền mua sách/tháng. Người vĩ đại trên khắp thế giới, ngoài tử rọu ra, trong nhà họ còn có tủ sách. Hãy đọc sách dạy làm người, làm giàu, sách kinh tế, sách văn chương, sách nấu ăn hoặc bất cứ sách gì ưa thích. Kiến thức rộng sẽ giúp mình làm ăn rộng. Khi đi làm, việc nói giỏi, cái gì cũng biết khiến công việc trôi chảy hơn. Tháng này bạn chưa bỏ ra 200 ngàn mua sách thì coi như thua. Đọc xong sách, kể lại nội dung cho bạn bè. Đừng giầu. Nếu có khóa học nào đó, nên đăng ký, hoặc dồn lại vài tháng làm 1 khóa, nhớ học với người thành đạt thật sự, tức người có điề u hành công ty lớn, bậc trí nhân...chứ không phải nhóm mua môi mùa mếp.

5. Đi: Tháng để dành 1 triệu, năm sẽ có khoảng 12 triệu cho việc đi chơi. Ban đầu nên đi đường bộ sang các nước lân bang. Hãy tự thưởng mỗi năm một chuyến đi xa. Tết là thời điểm tốt để về thăm gia đình, rồi đi chơi trước khi vô làm trong năm mới. Nhất định phải đi nước ngoài mỗi năm một lần, để coi sông, coi biển, coi đại dương nó ra sao...có cái gì hay ho thì bắt chước, mang về làm ăn.

Trong tay nên có 1 cái smartphone loại bình dân để tra tìm bản đồ, hãy đặt vé máy bay/xe lửa/xe đò.. giá rẻ nhất (ví dụ airbnb là 1 trang web tìm nhà trọ rẻ).

6. Để dành: tháng TÔI THIỂU để dành 1 triệu. Cứ gửi ở ngân hàng, nhiều hơn có thể mua 5 phân hoặc 1 chỉ vàng, đó là vốn khởi nghiệp về sau.

Năm tới, nếu thu nhập vẫn 6 triệu, tự tắt vô mặt. Muốn tăng lương, hãy cố gắng hơn. Đừng sợ người khác không thấy nỗ lực của

mình. Đừng “khôn” kiểu “tôi có được gì không, làm nhiều cho lắm thì lương cũng vậy”. Tư duy này khiến mình nghèo miết.

Hãy cố gắng làm thêm giờ. Bạn phải làm thêm việc ở cơ quan, đến sớm hơn, về trễ hơn. Trong lúc làm việc, tập trung cao độ, nhận nhiều việc của công ty giao, tự mở thêm các mối quan hệ trong công việc, tay kẹp ĐT, tay đánh máy, vừa đi vừa chạy... làm àm àm, àm àm vô.

Khi còn trẻ, hãy ra ngoài nhiều hơn ở nhà. Hãy nhào vô xin người khác “bóc hết, lột sạch” khả năng của mình. Chỉ sợ bất tài nộp hồ sơ “xin việc”, mà chả ai thèm cho, chả ai thèm bóc lột. Khi đã được bóc và lột hết, dù sau này đi đâu, làm gì, bạn đều cực kỳ thành công. Vì năng lực được trui rèn trong quá trình làm cho người khác. Sự chăm chỉ, tính kỷ luật, quen tay quen chân, quen ngáp, quen lười... cũng từ công việc mà ra. Mọi ông chủ vĩ đại đều từng là những người làm công ở vị trí thấp nhất. Họ đều rẽ trái trong khi mọi người rẽ phải. Họ có những quyết định không theo đám đông, không cam chịu sống một cuộc đời tầm thường, nhạt nhòa... rồi chết.

Còn những bạn thu nhập 6 triệu cũng túng thiếu, 20 triệu cũng đi vay mượn để tiêu dùng, thì thôi, cuộc đời họ chấm dứt giấc mơ lớn. Tiền nong cá nhân quản lý không được, thì làm sao mà quản trị tài chính một cơ nghiệp lớn?”. Tư duy thế nào thì nó ra số phận thế đó.

“Số phận em, số phận cá lòng tong, thôi thì em cứ nhao lên mặt nước.

Mấy chuyện linh tinh em phải rành mới được Tò mò bữa ni ca sĩ X ăn gì

Câu thủ A đi xét hợp hiệu chi

Đại gia nào, diễn viên B đang cặp?

Trên FB em, những thông tin đó n dấp. “Hum nai em buồn nhẹ mí bạn ơi Hum nai lòng em lại chơi vui

Làm sao đây để thoát nghèo, mí bạn?”

Cứ mãi ở ao làng, rồi ao sẽ cạn

Sao không ra sông ra biển để vẫy vùng?

Sao cứ tự trối mình trong nếp nghĩ bùng bùng? Sao cứ mãi online và thờ dài ngao ngán?

Sao cứ để tuổi trẻ trôi qua thật chán?

.....

Trên đường băng sân bay mỗi đời người. Có những kẻ đang chạy đà và cất cánh.